UCUBELER SİRKİ

1

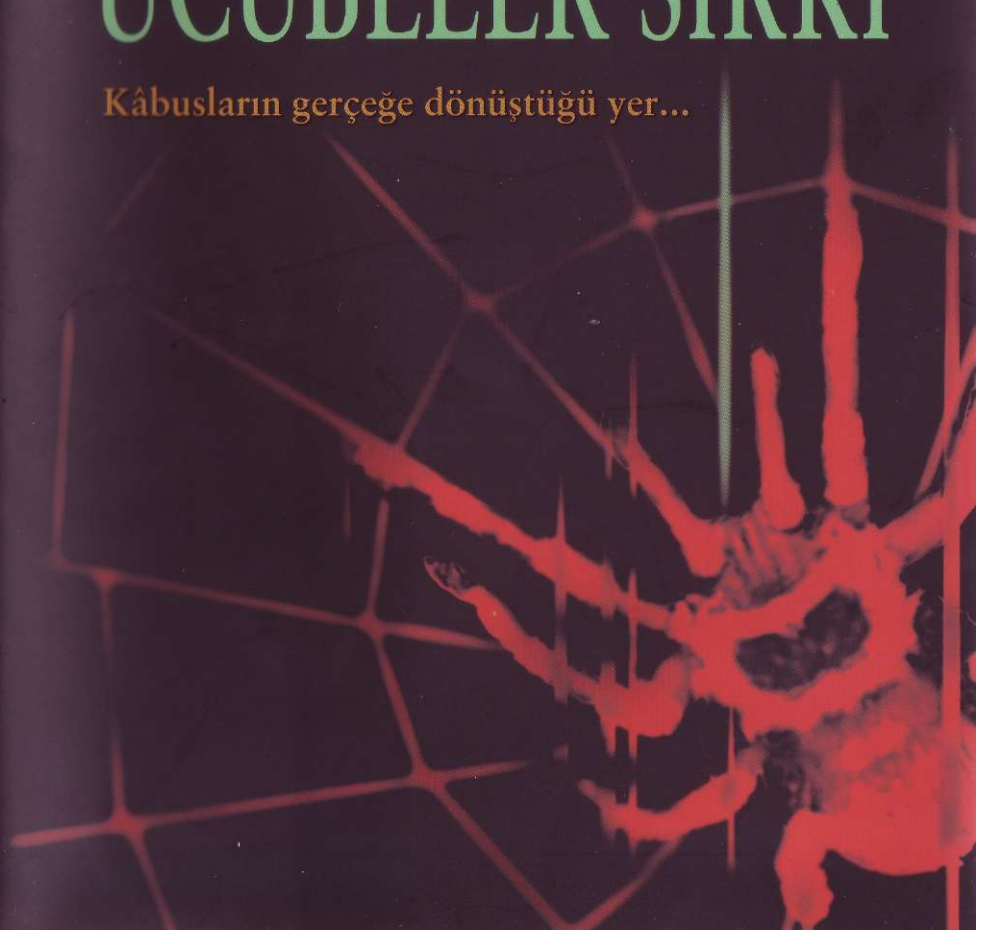
DARREN SHAN

tudem

DARREN SHAN

UCUBELER SİRKİ

Kâbusların gerçeğe dönüştüğü yer...

ÖNSÖZ

Örümcekler beni her zaman büyülemiştir. Küçükken onları toplayabilmek için saatlerimi bahçemizin dibindeki eski ve tozlu barakada geçirir, pusuya yatmış o sekiz ayaklı yırtıcı hayvanları bulabilmek için, örümcek ağı arardım. Bulduğum zamansa odama götürüp onu serbest bırakırdım.

Bu da annemi çıldırtırdı.

Çoğu zaman örümcek bir iki gün sonra kaybolur, bir daha hiç görünmezdi. Ama arada sırada daha uzun süre kaldıkları da olurdu. Bir tanesi, ağını yatağımın üstünde örmüş, neredeyse bir ay boyunca nöbet tutmuştu. Uykuya dalmadan önce örümceğin aşağıya süzülüp yavaşça ağzımın içine girdiğini, boğazımdan aşağıya kayıp karnıma bir sürü yumurta bıraktığını hayal ederdim. Bebek örümcekler bir süre sonra yumurtalarını kırarak dışarı çıkacak, beni içeriden dışarıya doğru canlı canlı yemeye başlayacaklardı.

Küçükken korkmaya bayılırdım.

Dokuz yaşındayken, annem ve babam bana bir tarantula vermişlerdi. Zehirli ya da kocaman olmasa da o ana kadar aldığım en muhteşem hediyeydi. O örümcekle neredeyse

günün her saatinde oynuyor, ona türlü türlü ziyafetler sunuyordum: sinekler, hamamböcekleri, minik kurtçuklar... Onu feci şımartmış tim.

Sonra bir gün aptalca bir şey yaptım. Kahramanlarından birinin elektrik süpürgesi tarafından yutulduğu bir çizgi film seyrediyordum. Süpürgenin yuttuğu kahraman, hiçbir zarar görmemiş; makinenin torbasından tozlu, pis ve delirmiş bir şekilde ıkına sıkma çıkmıştı. Çok komikti.

Olayların tam olarak çizgi filmdeki gibi gelişmediğini söylememe gerek yok sanırım. Örümcek paramparça olmuştu. Çok ağladım; ama artık olan olmuştu. Evcil örümceğim ölmüştü; bu benim hatamdı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Annem ve babam yaptığım şeyi öğrendiklerinde, bağırıp çağırmaktan az kalsın tavanı başıma yıkacaklardı; tarantulayı oldukça yüksek bir fiyata almışlardı çünkü. Benim sorumsuz bir budala olduğumu söylediler ve bir daha hiçbir zaman evde hayvan -sıradan bir bahçe örümceği bile- beslememe izin vermediler.

Bu, geçmişten gelen hikâyeyle başlamamın iki sebebi var. Birincisini bu kitabı okudukça göreceksiniz. İkincisi ise:

Anlatacağım hikâye tamamen gerçek.

Bana inanmanızı beklemiyorum -yaşamış olmasam ben de inanmazdım- ama bu doğru. Bu kitapta yazan her şey aynen anlattığım şekilde gerçekleşti.

Gerçek hayatın özelliklerinden biri de aptalca bir şey yaptığınız takdirde bunun, genelde size pahalıya mal olmasıdır. Kitaplarda ise kahramanlar istedikleri kadar hata yapabilirler. Ne yaptıkları önemli değildir, çünkü sonunda her şey tatlıya bağlanır. Kötü adamları yener, işleri yoluna koyarlar ve ortalık güllük gülistanlık olur.

Gerçek hayatta elektrik süpürgeleri örümcekleri öldürür. İşlek bir caddede karşıdan karşıya geçerken sağınıza solunuza bakmazsanız bir arabanın altında kalırsınız. Ağaçtan düşerseniz birkaç kemiğinizi kırarsınız.

Gerçek hayat kötüdür, acımasızdır. Kahramanlar, mutlu sonlar ve olması gerekenler umrunda değildir. Gerçek hayatta kötü şeyler olur. İnsanlar ölür. Kavgalar kaybedilir. Kötülük çoğu zaman kazanır.

Başlamadan önce bunu iyice anlamanızı istedim.

Bir şey daha: İsmim aslında Darren Shan değil. Bu kitapta yazılan her şey doğru; isimler *hariç*. Onları değiştirmek zorundaydım, çünkü... neyse, kitabın sonuna yaklaştığınızda anlayacaksınız.

Kendim, kız kardeşim, arkadaşlarım ya da öğretmenlerim için kullandığım hiçbir isim gerçek değil. Hiç kimsenin gerçek ismini kullanmadım. Size yaşadığım kasabanın ya da ülkenin adını bile söylemeyeceğim. Buna cesaret edemem.

Her neyse, bu kadar önsöz yeter. Eğer hazırsanız başlayalım. Eğer bu uydurma bir hikâye olsaydı, fırtınalı bir gecede, bir baykuşun ötüşü ve yatağın altından gelen tıkırtılar ile başlardı. Ama bu gerçek bir hikâye; o yüzden nerede başlıyorsa ben de oradan başlamalıyım.

Benim hikâyem bir tuvalette başladı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Okuldaki tuvaletlerden birine oturmuş, bir şarkı mırıldanıyordum. Pantolonumu indirmemiştim. İngilizce dersinin sonlarına doğru kendimi iyi hissetmeyip buraya gelmiştim. Öğretmenim Bay Dalton bu konularda harikadır. Zeki bir adamdır ve numara yapıp yapmadığınızı bilir. Elimi kaldırıp rahatsızlandığımı söylediğimde bana bir defa baktı ve onayladığını belirten bir şekilde başını öne eğip tuvalete gitmemi söyledi.

"Seni rahatsız eden neyse kus Darren," dedi, "sonra da hemen geri gel."

Keşke her öğretmen Bay Dalton kadar anlayışlı olsa.

Nihayetinde hasta olmamıştım; ama hâlâ midem bulandığı için tuvalette kaldım. Dersin sonunun geldiğini belirten zilin çaldığını ve öğle yemeği tatili için herkesin sınıflardan dışarı fırladığını duydum. Onlara katılmak istiyordum, ama Bay Dalton beni bu kadar kısa bir sürede bahçede görürse çok bozulurdu. Kendisini aldatırsanız çılgına dönmez; onun yerine sessizleşir ve sizinle uzun bir süre konuşmazdı. Bu da size bağırıp çağırmasından bile daha kötüdür.

Bu yüzden ben de öylece oturmuş mırıldanıyor, ikide bir saatime bakıp bekliyordum. Sonra birinin benim adımı bağırdığını duydum.

"Darren! Hey, Darren! Deliğe mi düştün yoksa?"

Sırıttım. Bu benim en iyi arkadaşım Steve Leopard idi. Steve'in soyadı aslında Leonard'dı, ama herkes ona Steve Leopard diyordu. Böyle olmasının tek sebebi kelime benzerliği değildi; eskiden Steve, annemin deyişiyle, 'vahşi bir bebek' idi. Nereye gitse olay çıkartır, kavgalara karışır, dükkânlardan bir şeyler çalardı. Bir gün, henüz bebek arabasmdayken, sivri bir çomak bulmuş, gelip geçen kadınları dürtmeye başlamıştı. (Kadınların neresini dürttüğünü tahmin edenler hediye kazanmayacaklar!)

Gittiği her yerde insanlar ondan korkuyor ve onu hor görüyorlardı. Ben hariç... Kolejdeki ilk karşılaşmamızdan beri benim en iyi arkadaşımdı o. Annem onun vahşiliğinin etkisi altında kaldığımı söylüyordu; ama ben sadece onun beraberce vakit geçirmek için harika bir arkadaş olduğunu düşünüyordum. Çok ateşli bir yapısı vardı ve sinirlendiği zaman korkunç öfke nöbetlerine tutuluyordu; ama ben böyle durumlarda koşarak uzaklaşıyor, sinirleri yatıştığı zaman da geri dönüyordum.

Steve'in ünü yıllar geçtikçe azalmaya yüz tutmuştu -annesi onu pek çok doktora götürmüş, onlar da Steve'e, kendisine nasıl hâkim olması gerektiğini öğretmişlerdi- ama o yine de okul bahçesinde küçük çaplı bir efsane olmaya

devam ediyordu; ondan daha yapılı veya yaşça daha büyük olsanız bile onunla uğraşmayı göze akmıyordunuz.

"Hey Steve," diye cevap verdim, "buradayım." Hangi kapının arkasında olduğumu bilebilmesi için kapıya vurdum.

Hızlı bir şekilde, bulunduğum yere doğru gelip kapıyı açtı. Pantolonumu indirmemiş bir şekilde oturduğumu görünce gülümsedi. "Kustun mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki sence kusacak mısın?"

"Belki," dedim. Sonra da aniden öne doğru eğilip kusma sesi çıkarttım. "Öörgh!" Ama Steve Leopard, beni bu şakaya aldanmayacak kadar iyi tanıyordu.

"Hazır oradayken postallarıma da bir cila atıver," dedi ve ben ayakkabılarına tükürüp onları bir parça tuvalet kağıdıyla siliyormuş gibi yapınca gülmeye başladı.

Doğrulup, "Derste kaçırdığım bir şey oldu mu?" diye sordum.

"Yok be," dedi, "her zamanki zırvalar."

"Tarih ödevini yaptın mı?"

Endişeli bir şekilde, "O ödev yarma değil miydi?" diye sordu. Steve ödevlerini yapmayı hep unutur.

"Yarından sonraki güne," dedim.

Bir oh çekti. "Böylesi daha da iyi. Ben de düşünmüştüm ki..." Duraklayıp kaşlarını çattı. "Bir dakika," dedi, "bugün perşembe. Yarından sonrası ise..."

"Nasıl da kandırdım ama!" diye bağırıp omzuna bir yumruk attım.

"Ow!" diye bağırdı. "Acıdı." Kolunu ovuyordu, ama aslında acımadığının farkmdaydım. "Dışarı çıkmaya niyetin var mı?"

Arkama yaslanıp, "Burada kalıp manzarayı seyretmeyi düşünüyordum," dedim.

"Dalga geçmeyi bırak. Ben buraya geldiğimde 5-1 yeniliyorduk. Şimdiye altı veya yedi olmuştur. Sana ihtiyacımız var."

Futboldan bahsediyordu. Her öğle tatilinde maç yaparız. Genelde benim takımım kazanır, ama en iyi oyuncularımızın bir kısmını kaybettik. Dave Morgan bacağını kırdı. Sam White, ailesi taşınınca başka bir okula transfer oldu. Danny Curtain ise öğle tatillerini, hoşlandığı Shelia Leigh ile geçirebilmek için futbol oynamayı bıraktı. Şapşal!

Ben, takımın en iyi ileri uç oyuncusuyum. İyi savunma ve orta saha oyuncuları var; Tommy Jones da tüm okulun en iyi kalecisi. Ama ileride durup her gün dört beş gol atabilen bir tek ben varım.

Ayağa kalktım ve "Tamam," dedim, "sizi kurtaracağım. Bu hafta her gün het-trik* yaptım. Devam etmezsem yazık olur."

Üst sınıflardan birkaç çocuğun -her zamanki gibi lavaboların başında sigara içiyorlardı- yanından geçtik ve spor ayakkabılarımı almak için dolabıma doğru hızla yürüdük.

* Bir maçta aynı oyuncunun üç gol atması. [Ç. N.]

Bir kompozisyon yarışmasında kazandığım eski ayakkabılarımın birkaç ay önce bağcıkları kopmuş, yanlarındaki lastik kısımları da parçalanıp dökülmüştü. Bu yetmezmiş gibi bir de ayaklarım büyümüştü! Şimdi giydiğim ayakkabılar da fena değildi, ama eski ayakkabılarım kadar müthiş değildi.

Sahaya girdiğimde 8-3 yenilmekteydik. Gerçek bir futbol sahası değildi bu; yalnızca iki tarafındaki duvarlara çizilmiş kaleleri olan uzunca bir bahçeydi. Kaleleri çizen kişi tam bir salak olmalıydı, çünkü bir taraftakini çok yüksek, diğerini ise çok alçak çizmişti!

Sahaya girerken, "Korkmayın, bombacı Shan geldi!" diye bağırdım. Alandakilerin kimi güldü, kimi de homurdandı; ama benim takımımdaki oyuncuların hırslandığını, rakiplerimizin ise endişelendiğini görebiliyordum.

Harika bir başlangıç yapıp bir dakika içerisinde iki gol attım. Beraberlik ya da galibiyet alabilecek gibiydik, ama zaman yetmedi. Daha erken gelebilseydim durumu kurtarabilirdik, ne yazık ki tam ben havaya girmişken zil çaldı ve 9-7 kaybettik.

Biz sahadan ayrılırken Alan Morris kıpkırmızı bir suratla ve nefes nefese sahaya daldı. Onlar benim en iyi arkadaşlarım: Steve Leopard, Tommy Jones ve Alan Morris. Bizler dünyanın en garip dört insanı olmalıyız, çünkü içimizden yalnızca birinin, Steve'in takma adı var.

Alan, elindeki ıslak kâğıdı burnumuzun dibinde sallayarak, "Bakın ne buldum!" diye bağırdı.

Tommy kâğıdı yakalamaya çalışarak, "O ne?" diye sordu.

"Bu bir..." Alan, Bay Dalton'un bağırmasıyla birlikte durdu.

"Siz, dördünüz! İçeri!" diye kükredi Bay Dalton.

Steve, "Geliyoruz Bay Dalton," diye cevap verdi. Steve, Bay Dalton'un en sevdiği öğrencisidir ve bizlerin başını belaya sokabilecek şeylerden rahatlıkla paçayı kurtarabilir. Tıpkı bazen hikâyelerinde küfürlü sözler kullanması gibi. Steve'in kullandığı kelimelerden bazılarını ben kullansaydım şimdiye, çoktan okuldan atılmış olurdum.

Ama Steve, Bay Dalton'un yumuşak karnıdır, çünkü o özeldir. Bazen sınıfta son derece parlak bir öğrenci olur ve her şeyi bilir; ama bazı zamanlar ismini bile doğru yazamaz. Bay Dalton onun bir tür *idiot savant* olduğunu söylüyor; yani aptal bir dâhi!

Her neyse. Bay Dalton'un en sevdiği öğrenci olması, Steve'in, derse geç kaldığı takdirde ceza almaktan kurtulacağı anlamına gelmiyordu. O yüzden Alan, her ne söyleyecekse ders sonunu beklemek zorundaydı. Terli ve yorgun, ağır adımlarla sınıfa döndük ve derse başladık.

O an farkında olmadığım şey, Alan'm elindeki gizemli kâğıdın hayatımı sonsuza dek değiştirecek olmasıydı. Hem de kötü yönde!

İKİNCİ BÖLÜM

Öğle tatilinden sonra tarih dersi için yine Bay Dalton'laydık. II. Dünya Savaşı'nı işliyorduk. Benim fazla ilgimi çekmiyordu, ama Steve'e göre bu harika bir konuydu. İçinde öldürme ve savaş olan her şeye bayılırdı. Sık sık, büyüyünce paralı asker olmak istediğini söylerdi. Ciddiydi de!

Tarih dersinden sonra Matematik dersi vardı ve öğretmenimiz, inanılmaz bir şekilde, yine Bay Dalton'du! Matematik öğretmenimiz hastalandığı için okula gelemediğinden, diğer öğretmenler ellerinden geldiğince onun derslerini de idare ediyorlardı.

Steve zevkten dört köşe olmuştu. En sevdiği öğretmenle üst üste üç ders! Bay Dalton ilk kez matematik dersimize giriyordu; bu yüzden Steve hava atmaya, kitabın neresinde olduğumuzu ve zorlu problemlerden bazılarını bir çocuğa anlatır gibi anlatmaya başladı. Bay Dalton bu duruma aldırış etmedi. Steve'e alışkındı ve onunla nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyordu.

Genelde Bay Dalton işi sıkı tutardı. Dersleri eğlenceli geçerdi, ama çıktığımızda hep bir şeyler öğrenmiş olurduk. Ama matematikte pek iyi olmadığı da bir gerçekti. Elinden geleni yaptığı halde kafasının karıştığını görebiliyorduk. O -kafası matematik kitabına gömülmüş, yanında ona 'yardım amaçlı' önerilerde bulunan Steve ile- durumu kontrol altına almaya çabalarken, biz de kıpırdanmaya, alçak sesle konuşup birbirimize notlar yollamaya başlamıştık.

Ben Alan'a, getirdiği gizemli kâğıt parçasını görmek istediğimi belirten bir not yolladım. Önceleri o kâğıdın sınıfta elden ele geçmesine razı olmadıysa da ona not yollamaya devam edip ikna ettim. Tommy ondan iki sıra önde oturduğu için kâğıdı ilk gören de o oldu. Katlanmış haldeki kâğıdı açıp incelemeye koyuldu. Okurken önce gözleri parladı, sonra da yavaşça ağzı açılmaya başladı. Bitirip -üç kere okuduktan sonra- bana yollaymca neden yüzünün o şekli aldığını kısa sürede anladım.

Bu, bir gezici sirkin reklamını yapan el ilanıydı. Tepesinde bir kurt resmi vardı. Kurdun ağzı açıktı ve dişlerinden salyaları damlıyordu. Alt kısmında ise bir örümcek ve bir yılan resmi vardı, onlar da korkunç ve tehlikeli görünüyordu.

Kurdun hemen altında, büyük ve kırmızı harflerle şunlar yazıyordu:

UCUBELER SİRKİ

Onun altında ise daha küçük harflerle:

YALNIZCA BİR HAFTA İÇİN UCUBELER SİRKİ!!
KARŞINIZDA:
SIVE VE SEERSA: DÜĞÜMLENEN İKİZLER!
YILAN ÇOCUK! KURTADAM! DİŞLİ GERTHA!
LARTEN CREPSLEY YE ONUN GÖSTERİ
ÖRÜMCEĞİ: MADAM OCTA!
KABURGA ALEXANDER! SAKALLI KADIN!
ELÜSTÜ HANS!
ÇİFTGÖBEK RHAMUS: DÜNYANIN EN ŞİŞMAN ADAMI!

Bütün bunların altında ise bilet alabileceğiniz ve gösterinin nerede yapılacağını öğrenebileceğiniz bir adres yazılıydı. En altta, yılan ve örümcek resimlerinin hemen üzerindeyse şu ibare vardı:

KORKAKLARA GÖRE DEĞİLDİR!
BİLET ALIMI BAZI ŞARTLARA TABİDİR!

Kendi kendime, "Ucubeler Sirki?" diye yavaşça mırıldandım. Bütün bu yazılanlar doğru olabilir miydi?

ilam tekrar okumaya başladım; resimlere ve sanatçıların tariflerine dalmıştım. Kendimi öylesine kaptırmıştım ki Bay Dalton'u unutmuşum. Onu bana yeniden hatırlatan, bütün sınıfın sessizliğe büründüğünü fark etmem oldu. Başımı kaldırdığımda Steve sınıfın önünde tek başına duruyordu. Bana doğru dil çıkartıp sırıttı. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek omzumun üzerinden arkama baktım: Bay Dalton arkamda durmuş, son derece ciddi bir ifadeyle önümdeki ilanı okuyordu.

Hışımla, "Bu nedir?" diye sordu ve kâğıdı elimden çekip aldı.

"Bir ilan efendim."

"Nereden buldun bunu?" diye sordu. Çok kızmışa benziyordu. Onu hiç bu kadar tepkili görmemiştim. Tekrar, "Nereden buldun bunu?" diye sordu.

Endişeli bir şekilde dudaklarımı ısırdım. Nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Alan'm ismini vermeyecektim -onun da çıkıp bu suçu kendiliğinden üstlenmeyeceğini biliyordum: Alan'm en iyi arkadaşları bile onun, dünyanın en cesur insanı olmadığını bilirler- ama beynim durmuştu ve mantıklı bir yalan düşünemiyordum. Neyse ki Steve araya girdi.

"O, benim, efendim."

"Senin mi?" Bay Dalton ağır ağır gözlerini kırptı.

"Otobüs durağının yakınlarında buldum efendim," dedi Steve. "Yaşlı adamın biri fırlatıp attı. Ben de ilginç görün-

düğünü düşünerek yerden aldım. Bunun ne olduğu konusunda size danışacaktım, tabi ki dersin sonunda."

"Ah..." Bay Dalton etkilendiğini belli etmemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. "O zaman iş başka. Meraklı bir zihne sahip olmanın kötü bir tarafı yok. Otur Steve." Steve oturdu. Bay Dalton bir parça yapışkan hamur kullanarak ilanı tahtaya yapıştırdı.

Parmağıyla ilana vurarak, "Uzun zaman önce," dedi, "gerçek ucube gösterileri vardı. Açgözlü sahtekâr adamlar, fiziksel kusuru olan insanları kafeslere tıkıp.

"Ne tür *fiziksel kusurlar* efendim?" diye sordu biri.

"Üç kollu ya da iki burunlu insanlar; bacağı olmayanlar; çok uzun ya da çok kısa boylular. Dolandırıcılar bu zavallı insanları -görünümleri dışında bizden hiçbir farkları yoktu- sergileyip onlara ucube dediler. Halkı onlarla alay etmeleri ve yüzlerine gülmeleri için davet edip para topladılar. Bu sözde 'ucubelere hayvan muamelesi yaptılar. Çok az paraya çalıştırdılar, dövdüler, paçavradan yapılmış kıyafetler giydirdiler, yıkanmalarına izin vermediler."

Önlerde oturan kızlardan biri olan Delaina Price, "Bu çok gaddarca efendim," dedi.

"Evet. Ucube gösterileri gaddar ve korkunç oluşumlardı. İlanı görünce bu yüzden sinirlendim." İlanı tahtadan yırtarcasma çekip aldı. "Yıllar önce yasaklanmıştı, ama zaman zaman hâlâ tam gaz devam ettiklerine dair söylentiler duyuluyor."

"Sizce bu Ucubeler Sirki gerçek bir ucube gösterisi mi?" diye sordum.

Bay Dalton ilanı bir kez daha inceledikten sonra, başını hayır anlamında iki yana salladı. "Sanmıyorum. Büyük ihtimalle insafsız bir aldatmaca bu. Ama gerçek de olsa," diye ekledi, "bu sınıftan hiç kimsenin gitmeyi hayal etmeyeceğini umarım."

Hemencecik hep bir ağızdan, "Tabi ki hayır efendim," dedik.

"Çünkü ucube gösterileri korkunç şeylerdi," diye devam etti. "Normal sirklerden bir farkları yokmuş gibi görünüyorlardı, ama aslında birer kötülük çukuruydular. Seyretmeye gidenler de bu işi yapanlar kadar kötü kalpli sayılır."

Steve, "O gösterilerden birine gitmeyi istemek için gerçekten de manyak olmanız gerekir efendim," diye destek verdi. Sonra da bana bakıp göz kırptı ve sessizce, "Gidiyoruz!" dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Steve, ilanın kendisinde kalması konusunda Bay Dalton'u ikna etti. Odasının duvarına asmak için istediğini söylemişti. Bay Dalton, ilanı Steve'e vermeyi düşünmüyordu; ancak sonra fikrini değiştirdi. Ama geri vermeden önce alttaki adres kısmını yırtıp aldı.

Okuldan sonra dördümüz -ben, Steve, Alan Morris ve Tommy Jones- bahçede toplandık, parlak kâğıda basılmış ilanı incelemeye koyulduk.

"Bir düzmece olmalı," dedim.

"Neden?" diye sordu Alan.

"Artık ucube gösterilerine izin vermiyorlar da ondan," diye yanıtladım. "Kurtadamlar ve yılan çocuklar yıllar önce yasaklandı. Bay Dalton öyle söylüyor."

Alan, "Bu düzmece falan değil," diye ısrar etti.

Tommy, "Nereden buldun bunu?" diye sordu.

Alan sesini alçaltarak, "Çaldım," dedi. "İlan abime ait."

Alan'm abisi Tony Morris'ti; atılmadan önce okulun en belalı öğrencisiydi. Kötü kalpli, çirkin ve kocamandı.

Hayretler içerisinde, "*Tony'den mi çaldın?!*" diye sordum. "Canına mı susadın sen?"

"Benim yaptığımı anlayamayacak. Annemin çamaşır makinesine tıktığı bir pantolonun cebinde unutmuş. Bunu çıkarıp yerine boş bir kâğıt koydum. Mürekkebin akıp gittiğini sanacak."

"Çok akıllıca," dedi Steve.

"Peki Tony nereden almış?" diye sordum.

"Ara sokaklardan birinde bu ilanları dağıtan biri varmış. Sirkte çalışan, Bay Crepsley denen bir adammış."

"Örümcekli olan mı?" diye sordu Tommy.

"Evet," diye cevap verdi Alan. "Ama yanında örümceği yokmuş. Gece vaktiymiş ve Tony bardan dönüyormuş." Tony bardan içki alabilecek yaşta değildir; ama ona içki alabilecek yaştaki çocuklarla takılır. "Bay Crepsley Tony'ye bu ilanı vermiş ve ona dünyanın çeşitli şehir ve kasabalarında gizli gösteriler yapan gezici bir ucubeler sirki olduklarını söylemiş. Bilet almak isteyen kişinin bu ilanı da beraberinde götürmesi lazımmış ve bu ilanları yalnızca güvendikleri kişilere dağıtırlarmış. Bu gösteriden hiç kimseye bahsetmemek gerekiyormuş. Ben de bütün bunları, Tony'nin çenesini tutamadığı keyifli bir anına -içtiği zaman böyle olur- denk geldiğim için öğrenebildim."

Steve, "Biletler kaç para?" diye sordu.

"Kişi başı on beş sterlin."

Aynı anda üçümüz birden, "On beş sterlin mi?.." diye bağırdık.

Steve, "Hiç kimse üç beş ucube izlemek için on beş sterlin vermez," diye homurdandı.

"Ben veririm," dedim.

Tommy, "Ben de," dedi.

"Ben de," diye ekledi Alan.

"Tabi ki," dedi Steve, "ama *bizim* çarçur edecek on beş sterlinimiz yok. O yüzden bütün bu konuştuklarımız beyhude, öyle değil mi?"

Alan, "*Beyhude* ne demek?" diye sordu.

Steve, "Bilet almaya gücümüz yetmiyor, bu yüzden de alıp almama konusunda tartışmak anlamsız demek," diye açıkladı. "Bir şeyi *alamayacağını* bildiğin zaman onu *alırım* demek kolay."

Alan, "Ne kadar paramız var?" diye sordu.

Gülerek, "Meteliğe kurşun atıyoruz," dedim. Babamın sık sık söylediği bir sözdü bu.

Tommy üzgün bir şekilde, "Gitmeyi çok isterdim," dedi. "Kulağa harika geliyor." Tekrar resimlere baktı.

Alan, "Bay Dalton bu gösteri hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyor," dedi.

"İşte benim de demek istediğim bu," dedi Tommy. "Eğer Bay Dalton beğenmiyorsa harika olmalı. Büyüklerin nefret ettiği şeyler genelde muhteşem olur."

"Yeterli paramız olmadığına emin miyiz?" diye sordum. "Belki de biletler çocuklara indirimlidir."

Alan, "Gösteriye çocukları aldıklarını sanmıyorum," dese de ne kadar parası olduğunu söylemeyi ihmal etmedi. "Beş sterlin ve yetmiş peni."

"Bende tam olarak on iki sterlin var," dedi Steve.

"Altı sterlin ve seksen beş peni," diye ekledi Tommy.

Ben de, "Sekiz sterlin ve yirmi beş peni," dedim ve kafamda bir toplama yaparak, "toplamda otuz sterlinden biraz fazla ediyor," diye ekledim.

"Yarın cep harçlığımızı alacağız. Eğer paralarımızı birleştirirsek..."

"Ama biletlerin neredeyse tamamı satılmış durumda," diye atıldı Alan. "İlk gösteri dündü. Sonuncusu salı günü. Eğer gideceksek yarın veya cumartesi akşamı gitmeliyiz, çünkü anne babalarımız diğer akşamlar dışarı çıkmamıza izin vermezler. Tony'ye ilanı veren adam bu iki geceye ait biletlerin neredeyse tamamının satıldığını söylemiş. Bu gece gidip almak zorundayız."

Üzülmemiş gibi görünmeye çalışarak, "Bu iş yatar," dedim.

"Belki de yatmaz," dedi Steve. Annem evde kavanoz içerisinde bir tomar para bulundurur. Cep harçlığımızı aldığımızda yerine koymak koşuluyla oradan biraz borç alabilirim."

"Yani çalacak mısın?" diye sordum.

"Borç alacağım dedim!" diye çıkıştı. "Eğer yerine koymayı düşünmezsek o zaman bu çalmak olurdu. Ne diyorsunuz?"

Tommy, "Biletleri nasıl alacağız?" diye sordu. "Hafta içindeyiz. Gece dışarı çıkmamıza izin vermezler."

"Ben gizlice çıkabilirim," dedi Steve. "Biletleri ben alırım."

"Ama Bay Dalton adres kısmını yırtmıştı," dedim. "Nereye gideceğini nereden bileceksin?"

Sırıtarak, "Adresi ezberledim," dedi. "Şimdi söyleyin: Bütün akşamı burada mazeret üreterek mi geçireceğiz, yoksa bu işi mi halledeceğiz?"

Birbirimize baktık ve -birer birer- başımızla onayladığımızı belirttik.

"Hah şöyle! Eve gidip, paralarımızı alıp tekrar burada buluşacağız. Anne babanıza bir kitabınızı unuttuğunuzu falan söyleyin. Parayı birleştireceğiz ve ben de evdeki kavanozdan üstünü tamamlayacağım."

"Peki ya evden para çalamaz... yani borç alamazsan?" diye sordum.

Omuz silkti. "O zaman planımız suya düşer. Ama denemeden bilemeyiz. Haydi, acele edin!"

Böyle dedi ve fırlayıp gitti. Birkaç saniye içinde Tommy, Alan ve ben de kararımızı verip koşmaya başladık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gece ucube gösterisinden başka bir şey düşünemedim. En sevdiğim televizyon programlarını seyrederken bile aklımdan çıkaramıyordum. Kulağa çok ilginç geliyordu: yılan çocuk, kurtadam, bir gösteri örümceği... Özellikle örümcek beni çok heyecanlandırmıştı.

Annem ve babam bendeki değişikliğin farkına varmamışlardı; ama Annie anlamıştı tabi. Annie benim kız kardeşim. Bazen sinir bozucu olsa da çoğu zaman iyi bir kızdır. Yaramazlık yaptığımda hemen gidip anneme-yetiştirmez; ayrıca sır tutmasını da bilir.

Yemekten sonra, "Neyin var senin?" diye sordu. Beraberce mutfakta bulaşıkları yıkıyorduk.

"Bir şeyim yok," dedim.

"Evet var," dedi, "Gece boyunca garip davrandım"

Gerçeği öğrenene kadar ısrar edeceğini bildiğim için ona ucube gösterisinden bahsettim.

"Kulağa harika geliyor," dedi, "ama içeri girmeniz mümkün değil."

"Nedenmiş?" diye sordum.

"Çocukları içeri almadıklarına bahse girerim. Büyükler için bir gösteriye benziyor."

Hınzırca, "*Senin* gibi bir bebeği büyük ihtimalle almazlar," dedim, "ama ben ve diğerleri için sorun yok." Bozulduğunu görünce özür diledim. "Affedersin, öyle demek istemedim. Büyük ihtimalle haklı olduğun için sinirliyim sadece. Annie, gitmeyi ne kadar istiyorum bilsen!"

"Bende bir makyaj seti var, sana ödünç verebilirim," dedi. "Yüzüne kırışıklık gibi şeyler çizebilirsin. Seni daha yaşlı gösterecektir."

Gülümsedim ve pek sık yapmadığım bir hareketi yaptım: Ona sevgiyle sarıldım. "Sağ ol kardeşim, ama buna gerek yok. Eğer girersek gireriz. Giremezsek giremeyiz."

Sonrasında pek fazla konuşmadık. Kurulamayı bitirip televizyon odasına koştuk. Birkaç dakika sonra babam eve geldi. Farklı yerlerdeki inşaatlarda çalıştığı için genelde eve geç gelir. Bazen somurtkanlığı üzerinde olur, ama o akşam keyfi yerindeydi ve Annie'yi tutup havada daireler çizdirdi.

Anneme merhaba deyip onu öptükten sonra, "Bugün heyecan verici bir şeyler oldu mu?" diye sordu.

"Öğlen yine het-trik yaptım," dedim.

"Sahi mi?" diye sordu. "Bu harika! Aferin sana."

Babam yemeğini yerken televizyonun sesini kıstık. Yemek yerken sessiz ve huzurlu bir ortamda olmaktan hoşlanır, çoğu zaman ya bize sorular sorar ya da iş yerinde gününün nasıl geçtiğini anlatır.

Yemekten sonra annem pul albümleri ile haşır neşir olmak üzere odasına gitti. Kendisi ciddi bir pul koleksiyoncusudur.

Bir zamanlar, her şeyin ilgimi çektiği ve beni eğlendirdiği yaşlardayken ben de pul koleksiyonu yapmıştım.

Üzerinde egzotik hayvanların ya da örümceklerin resimleri olan yeni pulların gelip gelmediğine bakmak için annemin odasına uğradım. Gelmemişti. Hazır oradayken ucube gösterileri hakkında biraz bilgi almak istedim.

"Anne," dedim, "sen bir ucube gösterisine gittin mi hiç?"

Pullarına yoğunlaşmış bir şekilde, "Bir ne?" diye sordu.

"Ucube gösterisi," diye tekrar ettim. "İçinde sakallı kadınlar, kurtadamlar ve yılan çocuklar olan."

"Başını kaldırıp bana baktı ve gözlerini kırptı. "Yılan çocuk mu? Yılan çocuk da ne demek?"

"Şey demek..." Bilmediğimi fark edince durakladım. "Onun bir önemi yok. Sen hiç gittin mi onu söyle."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onlar yasadışı gösteriler."

"Eğer yasadışı olmasalardı ve bu kasabaya gelselerdi gider miydin?"

Ürpererek, "Hayır," dedi, "o tür şeyler beni korkutuyor. Ayrıca gösteride kullanılan insanlara da ayıp etmiş olurdum."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanların bakması için bir kafese tıkılmak hoşuna gider miydi?"

İçerlemiştim. "Ben bir ucube değilim!"

"Biliyorum," diyerek güldü ve alnıma bir öpücük kondurdu: "Sen benim küçük meleğimsin."

"Anne, yapma!" diye homurdanırken bir yandan da elimle alnımı sildim.

"Seni şapşal," dedi. "Ama iki kafan ya da dört kolun olduğunu ve birilerinin seni, insanlar dalga geçsin diye sahneye çıkardığını farz et. Hoşuna gitmezdi herhalde, yanılıyor muyum?"

"Hayır," dedim; utanmıştım.

"Her neyse, bu ucube gösterisi lafı nerden çıktı durduk yerde?" diye sordu. "Gece uyumayıp korku filmleri mi seyrediyorsun yoksa?"

"Hayır."

"Çünkü sen de çok iyi biliyorsun ki baban o tarz filmler seyretmeni..."

"Geç yatmıyorum, tamam mı!" diye bağırdım. Anne babalar dinlemedikleri zaman çok sinir bozucu oluyorlar.

"Pekâlâ Bay Huysuz," dedi. "Bağırmana gerek yok. Eğer benimle beraber vakit geçirmek hoşuna gitmiyorsa aşağıya in ve babana bahçedeki zararlı otları yolmakta yardımcı ol."

Gitmek istemiyordum, ama annem ona bağırdığım için kızmıştı. Bu yüzden ben de oradan ayrılıp mutfağa indim. Babam arka kapıdan içeri girerken beni gördü.

"Demek burada saklanıyordun," diyerek güldü. "Bu akşam yaşlı babana yardım etmek için çok mu meşgulsün?"

"Sana yardım etmeye geliyordum," dedim.

Lastik botlarını çıkarırken, "Çok geç," dedi, "işim bitti."

Terliklerini giyerken babamı seyrettim. Ayakları kocamandır, 46 numara ayakkabı giyer! Küçükken beni ayakları üzerinde ayakta durdurup gezdirirdi, iki uzun kaykay üzerindeymiş gibi olurdum.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Yazacağım." Babamın dünyanın dört bir yanında, Amerika, Avustralya, Rusya ve Çin, mektup arkadaşları var. Küresel dostlarıyla haberleşmenin onu mutlu ettiğini söylüyor; ama ben bütün bunların yalnızca çalışma odasına gidip kestirebilmek için bir bahane olduğunu düşünüyorum!

Annie bebekleriyle oynuyordu. Ona odama gelip, top yerine bir çorap ve raket yerine de ayakkabı kullanılan 'yatak tenisi' oynamak isteyip istemediğini sordum. Ama o, bebeklerini numaradan bir piknik için yerleştirmekle meşguldü.

Odama gidip çizgi romanlarımı çıkardım. Çok sayıda çizgi romanım var: *Süpermen, Batman, Örümcek Adam* ve *Spawn.* İçlerinden en çok *Spawn*'ı seviyorum. Bir zamanlar cehennemde zebanilik yapmış bir süper kahraman. Bazı bölümleri oldukça korkutucu, ama ben de onları bu yüzden seviyorum.

Gecenin geri kalan kısmını çizgi roman okuyarak ve onları sıraya dizerek geçirdim. Eskiden, devasa bir koleksiyonu olan Tommy ile değiş tokuş yapardım; ama sürekli olarak kapaklara içecek, ara sayfalara da yiyecek kırıntıları döktüğü için vazgeçtim.

Çoğu gece saat onda yatarım. Ama annem ve babam beni unuttukları için o gece on buçuğa kadar uyanık kaldım. Daha sonraysa babam ışığımın açık olduğunu fark edip odama geldi. Kızgın görünmeye çalışıyordu, ama olmadığı belliydi. Babam geç yatmama pek aldırmaz. Beni bu konuda sürekli olarak uyaran annemdir.

"Yatağa," dedi, "yoksa sabah seni hayatta uyandıramam."

.v "Bir dakika baba," dedim, "çizgi romanlarımı kaldırıp dişlerimi fırçalayayım."

"Tamam," dedi. "Ama çabuk ol."

Çizgi romanları ait oldukları kutuya tıktım ve yatağımın üzerindeki rafa geri koydum.

Pijamalarımı giyip dişlerimi fırçalamaya gittim. Vakit geçirmek için dişlerimi yavaş yavaş fırçaladım; yatağa girdiğimde saat neredeyse on bir olmuştu. Sırtüstü uzanıp gülümsedim. Kendimi yorgun hissediyor, birkaç saniye içerisinde uykuya dalacağımı biliyordum. Son düşündüğüm şey Ucubeler Sirki'ydi. Yılan Çocuk'un neye benzediğini, Sakallı Kadm'm sakalının ne kadar uzun olduğunu, Elüstü Hans ve Dişli Gertha'nın neler yaptıklarını merak ediyordum. Ama rüyalarımı hepsinden daha fazla süsleyen bir şey vardı: örümcek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Tommy, Alan ve ben okul kapısında Steve'i bekledik; ancak zil çaldığında hâlâ görünürde olmadığı için derse girmek zorunda kaldık.

Tommy, "Bence bizden saklanıyor," dedi. "Biletleri alamadı ve bu yüzden bizimle karşılaşmak istemiyor."

"Steve öyle biri değildir," dedim.

Alan, "Umarım ilanı geri getirir," dedi. "Gösteriye gidemeyecek olsak bile ilanı saklamak isterim. Yatağımın yanındaki duvara asıp..."

"Duvara asamazsın, salak," dedi Tommy gülerek.

"Nedenmiş?" diye sordu Alan.

"Çünkü o zaman Tony görür," dedim.

Alan suratını astı, "Doğru ya," dedi.

Derste berbattım. İlk dersimiz coğrafyaydı ve ben, Bayan Quinn'in sorduğu her soruya yanlış cevap verdim. Normalde coğrafya en iyi olduğum konudur; pul toplarken bu konuda çok şey öğrenmiştim.

Beşinci soruyu da yanlış cevapladığımda, "Geç mi yattın Darren?" diye sordu Bayan Quinn.

"Hayır Bayan Quinn," diye yalan söyledim.

"Bence öyle olmuş," diyerek gülümsedi. "Gözlerinin altında bir süpermarkettekinden daha fazla torba var!" Bu espriye, esprinin hedefi olan ben de dahil olmak üzere herkes güldü. Bayan Quinn çok sık espri yapmazdı.

Hayal kırıklığına uğradığınız ya da kazık yediğiniz zamanlarda olduğu gibi sabah geçmek bilmiyordu. Ben de ucube gösterisini düşünerek vakit geçirdim. Ucubelerden biri olduğumu, kötü kalpli sirk sahibinin, işlerini doğru yapsalar bile herkesi kamçılayan biri olduğunu hayal ettim. Bütün ucubeler ondan nefret ediyor, ama çok iri ve kötü biri olduğu için kimse bir şey söyleyemiyordu. Ta ki bir gün beni yine kırbaçlamaya kalkıp sabrımı taşırana kadar... O zaman bir kurda dönüştüm ve kafasını ısırıp kopardım! Sevinç gösterileri arasında sirkin yeni sahibi seçildim.

Oldukça güzel bir gündüz düşüydü.

Teneffüse birkaç dakika kala kapı açıldı ve bilin bakalım içeri kim girdi? Steve! Arkasından sınıfa giren annesi, Bayan Quinn'e bir şeyler söyledi; öğretmenimiz başıyla onayladığını belirtti ve gülümsedi. Ardından Bayan Leonard sınıfı terk etti ve Steve de gidip yerine oturdu.

Küplere binmiş bir şekilde, "Neredeydin?" diye fısıldadım.

"Dişçide," dedi, "sana dişçiye gideceğimi söylemeyi unutmuşum."

"Peki ya?.."

"Bu kadar yeter Darren," dedi Bayan Quinn. Anında çenemi kapattım.

Teneffüste Tommy, Alan ve ben, Steve'in üzerine çullandık. Bağırıp çağırıyor, bir yandan da üstünü başını çekiştiriyorduk.

Ben, "Biletleri aldın mı?" diye sordum.

"Gerçekten dişçide miydin?" Tommy meraktan çatlayacaktı.

Alan, "İlanım nerede?" dedi.

Steve bizleri itti ve gülerek, "Sabırlı olun çocuklar," dedi. "Sabreden derviş muradına ermiş."

"Haydi Steve, bizimle dalga geçmeyi bırak," dedim. "Aldın mı, almadın mı?"

"Hem evet hem hayır," dedi.

Tommy, "Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı.

"Size söyleyeceklerimin bazısı iyi, bazısı kötü, bazısı da *çılgınca,*" dedi. "Hangisini önce duymak istersiniz?"

"Çılgınca olanları!.."

Kafam karışmıştı.

Steve bizi bahçenin bir köşesine çektikten ve etrafta kimselerin olmadığına emin olduktan sonra fısıldayarak konuşmaya başladı.

"Parayı aldım," diye başladı, "ve yedide annem telefonla konuşurken evden sıvıştım. Hızla şehrin öbür tarafındaki bilet gişesine gittim; ama bilin bakalım orada kimi gördüm?"

"Kimi?" diye sorduk.

"Bay Dalton'u..." dedi. "Yanında birkaç polisle orday-dı. Gişeden -aslında küçücük bir barakaydı- ufak tefek bir adamı sürükleyerek çıkartıyorlardı. Sonra aniden büyük bir patlama duyuldu ve üzerlerine bir duman bulutu çök-tü. Duman dağıldığında ufak tefek adam ortadan kaybol-muştu."

Alan, "Peki, ya Bay Dalton ve polis ne yaptı?" diye sordu.

"Barakayı inceleyip ortalığa göz gezdirdiler ve sonra da gittiler."

"Seni görmediler mi?" diye sordu Tommy.

"Hayır," dedi Steve. "İyi saklanmıştım."

"Yani biletleri alamadın," dedim üzgün üzgün.

"Ben öyle bir şey söylemedim," diye cevap verdi.

"Yani aldın mı?"

Nefesimi tuttum.

"Gitmek için arkamı döndüğümde ufak tefek adamla yüz yüze geldim. Küçücüktü ve bütün vücudunu örten, uzun bir pelerin giymişti. Elimdeki ilanı görüp aldı ve bi-letleri uzattı. Ben de parayı uzattım ve..."

Sevinç içinde, "Biletleri aldın!.." dedik.

"Evet," diyerek mutlulukla gülümsedi. Ama hemen ar-dından yüzü asıldı. "Ama bir sorun vardı. Hatırlarsanız size kötü bir haberim de olduğunu söylemiştim."

"Neymiş?"

Aklıma biletleri kaybetmiş olabileceği geldi.

"Bana sadece iki tane bilet sattı," dedi Steve. "Dört tanesine yetecek kadar param vardı, ama kabul etmedi. Hiçbir şey söylemeden ilandaki 'bilet alımı bazı şartlara tabidir' kısmını gösterdi ve elime Ucubeler Sirki'nin ilan başına yalnızca iki bilet sattığını yazan bir kart tutuşturdu. Ona daha fazla para vermeyi teklif ettim -yanımda yaklaşık yetmiş sterlinim vardı- ama kabul etmedi."

"Yani sana sadece iki bilet mi sattı?" diye sordu Tommy. Yıkılmıştı.

"Bu demek oluyor ki..." diye başladı Alan.

Steve, "Aramızdan yalnızca iki kişi gidebilir," diye cümleyi tamamladı. Korkutucu bir ciddiyetle bize baktı. "İki kişi evde kalmak zorunda."

ALTINCI BOLUM

Günlerden cumaydı. Hafta sona ermiş, okul tatile girmişti. Öğrenciler serbest kalmanın verdiği mutlulukla gülüyorlar ve ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde evlerine doğru koşuşturuyorlardı. Hâlâ okulun bahçesinde dolanan ve bakıldığında dünyanın sonunun geldiği hissini veren acınacak haldeki dörtlü *hariç.* İsimleri? Steve Leonard, Tommy Jones, Alan Morris ve ben Darren Shan.

Alan, "Bu hiç de adil değil," diye inledi. "Sadece iki bilet almaya izin veren bir sirk nerede görülmüş? Çok aptalca!"

Buna hepimiz katılıyorduk; ancak orda öylece durup ayaklarımızı yere sürtmekten ve surat asmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Nihayet Alan, herkesin aklında dönüp dolaşan soruyu sordu:

"Ee? Biletler hangi ikimizin olacak?"

Birbirimize bakıp kararsızca omuz silktik.

"Steve bir tane *almalı*," dedim. "Bizlerden daha çok para koydu ve biletleri almaya gitti; o yüzden bir tanesi onun olmalı. Kabul mü?"

Tommy, "Kabul," dedi.

Alan da kabul etti. Bence bu konuda tartışmaya hazırdı, ama kazanamayacağını biliyordu.

Steve güldü ve biletlerden birini aldı. "Kim benimle geliyor?" diye sordu.

"İlanı ben getirdim," diye atıldı Alan.

"Hadi ordan!" dedim. "Steve aramızdan birini seçmeli."

Tommy güldü ve "Hayatta olmaz!" dedi. "Sen onun en iyi arkadaşısın. Eğer seçim yapmasına izin verirsek seni seçer. Ben dövüşelim derim. Evde boks eldivenlerim var."

"Yok ya!" diye cıyakladı Alan. Ufak tefek bir çocuktur ve hiç kavgaya bulaşmaz.

"Ben de kavga etmek istemiyorum," dedim. Korkak değilim, ama Tommy'ye karşı şansım olmadığını biliyorum. Babası ona nasıl boks yapıldığını öğretiyor; ayrıca evlerinde kendilerine ait bir kum torbası var. Daha ilk raundda beni yere serer.

"Haydi çöp çekelim," dedim, ama Tommy istemiyordu. Berbat bir şansı vardır ve bu tarz şeyleri hiç kazanamaz.

Bir süre daha tartıştıktan sonra Steve'in aklına bir fikir geldi. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," diyerek okul çantasını açtı. Bir alıştırma defterinin ortasındaki iki sayfayı kopardı cetvelini kullanarak kabaca biletle aynı boydaki parçalara ayırdı. Ardından da boş beslenme çantasını alıp kâğıtları içine koydu.

İkinci bileti elinde tutarak, "Size ne yapacağımızı anlatayım," dedi. "Bileti içine atıp beslenme çantasının kapağını

kapatacak ve sallayacağım, tamam mı?" Onayladığımızı belirtmek için başlarımızı salladık. "Sizler yan yana duracaksınız, ben de kutunun içindeki kâğıt parçalarını başınızdan aşağı boşaltacağım. Bileti bulan kazanır. Ben ve kazanan kişi, diğerlerinin parasını en kısa zamanda ödeyeceğiz. Yeterince adil mi sizce? Yoksa içinizden birinin daha iyi bir fikri mi var?"

"Bence iyi fikir," dedim.

"Bilemiyorum," dedi Alan. "Ben en küçüğünüzüm. Sizler kadar yükseğe zıplayamaya..."

"Gevezelik etmeyi bırak," dedi Tommy. "*Ben* en kısamzım; ama bunu sorun etmiyorum. Ayrıca biletin, kâğıt tomarının en altında kalıp en kısa kişinin seviyesine gelene kadar süzülme ihtimali var."

"Pekâlâ," dedi Alan. "Ama itiş kakış yok."

"Kabul," dedim. "Kaba kuvvet yok."

Tommy de başıyla kabul ettiğini belirtti.

Steve kutunun kapağını taktıktan sonra kutuyu iyice salladı. "Hazır olun," dedi.

Steve'den biraz uzaklaşıp yan yana sıralandık. Tommy ve Alan bitişik duruyorlardı; ama ben iki kolumu da kullanabilmek için biraz açıkta bekledim.

"Tamam," dedi Steve, "üçe kadar sayıp hepsini havaya fırlatacağım. Hazır mısınız?" Hazır olduğumuzu belirtmek için başımızı salladık. Steve, "bir" dediğinde Alan'm gözlerinin çeperlerinde oluşan teri sildiğini gördüm. "İki"

dediğinde ise Tommy'nin parmakları seğiriyordu. "Üç!" diye bağıran Steve kapağı hızla açtı ve kâğıtları havaya fırlattı.

O sırada çıkan bir esinti, kâğıt parçalarını tam da üzerimize doğru gelecek şekilde savurdu. Tommy ve Alan çığlık atmaya başlayıp delicesine kâğıtlara saldırdılar. O kadar kâğıt parçası arasında bileti görmek imkânsızdı.

Tam ben de kâğıtlara saldıracaktım ki, birdenbire garip bir şey yapmak için içimde bir dürtü hissettim. Delice bir hareketti; ama ben her zaman dürtülerin ya da önsezilerin peşinden gitme taraftarı olmuşumdur.

Bu yüzden ben de gözlerimi kapattım, kör bir adam gibi ellerimi ileriye doğru uzattım ve bir mucize beklemeye başladım.

Eminim sizler de bilirsiniz: Filmlerde gördüğünüz bir şeyi denemeye kalktığınızda -bisikletinizin önünü kaldırmak ya da kaykaymızı havaya sıçratmak gibi- genelde başarısız olursunuz. Ama nadiren de olsa bazen, hem de hiç beklemediğiniz bir zamanda şans yüzünüze güler.

Bir an için kâğıt parçalarının elimi sıyırdığını hissettim. Tam tutmaya çalışacaktım ki bir şey bana, doğru zamanın bu olmadığını söyledi. Bir saniye sonraysa içimden bir ses bağırdı:

'ŞİMDİ!'

Gerçekten de hızlı bir şekilde avuçlarımı kapattım.

Esinti durmuş, kâğıt parçaları süzülüp yere saçılmıştı.

Gözlerimi açtım, Alan ile Tommy'nin diz çökmüş durumda bileti aradıklarını gördüm.

"Burada değil!" dedi Tommy.

"Hiçbir yerde yok!" diye bağırdı Alan.

Aramayı bırakıp gözlerini bana diktiler. Kıpırdamamıştım. Avuçlarım sımsıkı kapalı durumda, hareket etmeden duruyordum.

Steve yumuşak bir ses tonuyla, "Avuçlarında ne var Darren?" diye sordu.

Ona baktım, ama cevap veremiyordum. Ne hareket edebildiğim ne de konuşabildiğim bir rüyada gibiydim.

Tommy, "Bilet onda değil," dedi. "Onda olamaz. Gözleri kapalıydı."

"Haklı olabilirsin," dedi Steve. "Ama o avuçların içerisinde *bir şeyler* var."

Alan beni dürttü, "Aç hadi şunları," dedi. "Ne sakladığını görelim."

Önce Alan'a, sonra Tommy'ye ve son olarak da Steve'e baktım. Ardından da çok yavaş bir şekilde sağ yumruğumu açtım.

İçi boştu.

Kalbim ve karnım sızladı. Alan gülmeye, Tommy ise bileti bulmak amacıyla tekrar yere bakmaya başlamıştı.

Steve, "Peki ya öbür avucun?" diye sordu.

Sol yumruğuma baktım. Onu neredeyse tamamen unutmuştum! Yavaşça, hatta ilk seferden de daha yavaş bir şekilde avucumu açtım. Tam ortasında yeşil bir kâğıt duruyordu; ama ön yüzü aşağıya baktığından ve diğer yüzünde hiçbir şey yazmadığından, emin olabilmek için arkasını çevirmeliydim. Kırmızı ve mavi renkli harflerle yazılmış o sihirli isim karşımda duruyordu:

UCUBELER SİRKİ.

Bilet elimdeydi. Benimdi. Steve ile birlikle ucube gösterisine gidiyordum. 'OLEEEEYYYYY!!!!' diye bağırıp yumruğumu havaya kaldırdım. Kazanmıştım!

YEDİNCİ BÖLÜM

Biletler cumartesi gecesi içindi; bu da iyi bir haberdi, çünkü bana annemlerle konuşma ve cumartesi akşamı Steve'lerde kalıp kalamayacağımı sorma şansı veriyordu.

Onlara ucube gösterisinden bahsetmedim, çünkü bilirlerse gitmeme izin vermeyeceklerinin farkındaydım. Tam anlamıyla gerçeği söylemediğim için kendimi kötü hissediyordum, ama aynı zamanda yalan söylemiş de sayılmazdım; sadece her şeyi söylemiyordum, o kadar.

Cumartesi günü, dilediğim hızla ilerlemiyordu. Kendimi meşgul etmeye çalıştım, çünkü farkında olmadan vakit geçirmenin yolu budur; ama Ucubeler Sirki'ni düşünmekten ve gitme zamanının gelmesini istemekten kendimi alamıyordum. Öylesine huysuzdum ki -günlerden cumartesi olduğundan bu garipsenecek bir durumdu- Steve'e gitme zamanımın gelmesi annemi sevindirmişti.

Ucube gösterisine gittiğimi bilen Annie, kendisine oradan bir şeyler, mümkünse bir fotoğraf getirmemi istemişti. Ama içeriye fotoğraf makinesi alınmadığını -biletin üzerinde öyle yazıyordu- ve bir tişört almak için yeterli param olmadığını söyledim. Eğer varsa bir rozet ya da bir pos-ter alabileceğimi, ama aldığım şeyi saklı tutması ve

şayet annemler bulurlarsa nereden geldiğini söylememesi gerektiğini belirttim.

Babam beni saat altıda Steve'lere bıraktı. Beni ertesi sabah kaçta almasını istediğimi sordu. Ona mümkünse öğlen gelmesini söyledim.

Gitmeden önce, "Korku filmi seyretmek yok, tamam mı?" dedi. "Eve döndüğünde kâbuslar görmeni istemiyorum."

"Ama baba!" diye inledim. "Sınıftaki herkes korku filmi seyrediyor."

"Dinle," dedi, "bir Vincent Price filmi veya fazla korkunç olmayan bir Drakula filmi seyretmene ses çıkarmam, ama o berbat yeni filmler olmaz, tamam mı?"

"Tamam," diyerek söz verdim.

"İşte söz dinleyen bir adam," dedi ve arabasıyla uzaklaştı.

Eve doğru koşup zili dört kere çaldım: Bu bizim Steve ile aramızdaki gizli işaretti. Kapının hemen arkasında duruyor olmalıydı, çünkü kapıyı anında açtı ve beni içeriye çekti.

"Zamanlaman fena değil," diye hırlayıp merdivenleri işaret etti. Savaş filmlerindeki askerler gibi konuşarak, "Şu tepeyi görüyor musun?" diye sordu.

Topuklarımı birbirine vurarak, "Evet komutanım!" dedim.

"Şafak sökmeden orayı ele geçirmek zorundayız."

"Piyade tüfeği mi yoksa makineli tüfek mi kullanacağız?" diye sordum.

"Sen delirdin mi?" diye kükredi. "O çamur deryasında makineli tüfekleri hayatta taşıyamayız." Başıyla halıyı işaret etti.

"Piyade tüfekleri, anlaşıldı komutanım!" dedim.

"Ve eğer yakalanacak olursak son kurşunu kendin için saklamayı unutma," diye uyardı.

Birer asker gibi merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık; bir yandan da hayali düşmanlara ateş ediyorduk. Çocukça olmasına rağmen müthiş eğlenceliydi. Steve yolda bir bacağını kaybettiği için ona tepeye kadar yardım ettim. Sahanlığa varınca, "Bacağımı almış olabilirsiniz!" diye bağırdı. "Canımı da alabilirsiniz, ama ülkemi asla alamayacaksınız!"

Bu, insanı harekete geçirecek türden bir konuşmaydı. En azından bütün bu gürültünün ne olduğunu anlamak için aşağıdaki oturma odasından gelen Bayan Leonard'ı harekete geçirmişti. Beni görünce gülümsedi ve yiyecek veya içecek bir şeyler isteyip istemediğimi sordu. İstemediğimi söyledim. Steve ise havyar ve şampanya istediğini söyledi, ama söyleyiş tarzı komik olmadığı için gülmedim.

Steve'le annesi, ikisi, yalnız yaşıyorlar -babası onları Steve çok küçükken terk etmiş- ama hiç geçinemezler, sürekli bağrışıp kavga ediyorlar. Neden bilmiyorum. Bunu

ona hiç sormadım. Erkek arkadaşlar bazı şeyleri birbirleriyle konuşmazlar. Kızlar bu tip şeyler hakkında konuşabilir, ama eğer erkekseniz bilgisayarlar, futbol, savaş ve bunlara benzeyen diğer konulardan bahsetmeniz gerekir. Anne babalar çok sıkıcı olabiliyorlar.

Annesi oturma odasına döndüğünde Steve'e, "Bu gece nasıl sıvışacağız?" diye fısıldayarak sordum.

"Problem değil," dedi. "O bu gece dışarı çıkıyor." Çoğu zaman '*anne*' yerine '*o*' demeyi tercih ediyordu. "Döndüğünde bizim yatmış olduğumuzu zannedecek."

"Peki ya kontrol ederse?"

Steve pis pis güldü. "Ben izin vermeden odama mı girecek? Buna cesaret edemez."

Steve'in bu tarz konuşmalarından hoşlanmıyordum, ama yine o aksi ruh hallerinden birine girmesin diye bir şey söylemedim. Gösteriyi berbat edecek bir şey yapmak istemiyordum.

Steve'in ortaya çıkardığı bazı çizgi romanları yüksek sesle okuduk. Onun, yalnızca büyükler için olan harika çizgi romanları var. Eğer annem ve babamın bundan haberi olsaydı küplere binerlerdi!

Steve'in ayrıca canavarlar, vampirler, kurtadamlar ve hayaletler hakkında bir sürü eski dergisi ve kitabı var.

Drakula ile ilgili bir çizgi romanı okuyup bitirdiğimde, "Kazığın tahtadan yapılmış olması gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi, "metal, fil dişi, hatta plastik bile olabilir; yeter ki doğruca kalbe girebilecek kadar sert olsun."

"Ve bu şekilde, bir vampiri öldürebilirsin, öyle mi?"

"Her seferinde."

Kaşlarımı çattım. "Ama sen bana kafalarını kestikten sonra içlerini sarımsak ile doldurup bir nehre atmak gerektiğini söylemiştin."

"Bazı kitaplar bunu yapmanın şart olduğunu söylüyor," diyerek beni onayladı. "Ama bunun yapılmasının amacı, bir hayalet olarak dönmemesi için vampirin vücudunun yanında ruhunu da öldürmektir."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde, "Bir vampir, hayalet olarak geri dönebilir mi?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle hayır," dedi Steve, "ama eğer zamanın varsa ve işini garantiye almak istiyorsan, kafayı kesip ortadan kaybetmek verdiğin emeğe değer. Konu vampirler olduğunda işini şansa bırakmak istemezsin, öyle değil mi?"

Ürpererek, "Hayır," dedim. "Peki ya kurtadamlar? Onları öldürmek için gümüş kurşun mu gerekiyor?"

"Sanmıyorum," dedi Steve, "bence normal kurşunlar da iş görür. Çok sayıda kurşun kullanman gerekebilir, ama işe yarayacaktır."

Steve korkunç şeyler hakkında her şeyi bilir. Tüm korku romanlarını okumuştur. Dediğine göre, her ne kadar bu hikâyelerin çoğu uydurmaysa da her hikâyede az da olsa doğruluk payı vardır.

"Sence Ucubeler Sirki'ndeki Kurtadam gerçek mi?" diye sordum.

Steve başını iki yana salladı. "Benim okuduklarıma göre," dedi, "genellikle ucube gösterilerindeki kurtadamlar sadece biraz fazla kıllı insanlar. Bazıları insanlardan çok hayvanlara yakın olsalar ve canlı tavuk falan yeseler de, yine de Kurtadam değiller. Bir Kurtadam böyle gösterilerde bir işe yaramaz, çünkü sadece dolunay varken bir kurda dönüşebilir. Diğer bütün gecelerde normal bir insan olarak kalır."

"Yaa," dedim, "peki ya Yılan Çocuk? Sence?.."

"Hey!" diyerek güldü. "Bu soruları başka zamana sakla. Eski zamanlardaki gösteriler berbattı. Sahipleri ucubeleri açlığa mahkûm ediyor, onları kafeslerde tutup çok kötü davranıyorlardı. Ama bu seferki gösterinin nasıl olacağını bilmiyorum. Gerçek ucubeler bile olmayabilirler; belki de yalnızca kostümlü insanlardır."

Ucube gösterisi, kasabanın öbür tarafına yakın bir yerde yapılacaktı. Zamanında oraya varabilmek için saat dokuzu geçirmeden evden çıkmalıydık. Taksi tutabilirdik, ama paramızın çoğunu Steve'in annesinden aldığı parayı yerine koymak için kullanmıştık. Ayrıca yürümek daha eğlenceliydi. Çünkü daha korkutucuydu!

Yürürken birbirimize hayalet hikâyeleri anlattık. Genelde konuşan Steve oldu, çünkü o benden çok daha fazla hikâye bilir. Tam formundaydı. Bazen hikâyelerin sonlarını

unutur ya da isimleri karıştırır; ama bu gece öyle olmadı. Stephen King ile vakit geçirmekten bile daha iyiydi!

Yürüyüş, tahminimizden uzun sürdü, az daha yetişemeyecektik. Son yarım kilometreyi koşmak zorunda kaldık. Vardığımızda nefes nefese kalmıştık.

Mekân, bir zamanlar film de oynatan eski bir tiyatroydu. Daha önce bir iki kere önünden geçmiştim. Steve bana buranın, üst kattaki balkondan bir çocuk düşüp öldüğü için kapandığını söylemişti. Ona göre burası perili bir yerdi. Babama sorduğumda, bütün bu anlatılanların palavra olduğunu söylemişti. Bazen babanızın anlattığı hikâyelere mi, yoksa en iyi arkadaşınızın anlattıklarına mı inanacağınıza karar vermek zordur.

Ne kapıda bir isim, ne civarda park etmiş arabalar, ne de bir sıra vardı. Binanın önünde durduk ve nefes alıp vermemiz normale dönene kadar ellerimizi dizlerimize koyarak eğildik. Sonra da dikelip binaya baktık. Pencerelerinin birçoğu kırılmış olan bu yerin kapısı bir devin açık ağzını andırıyordu.

Korktuğumu belli etmemeye çalışarak, "Burası olduğuna emin misin?" diye sordum.

Steve, "Biletlerin üzerinde öyle yazıyor," dedi ve emin olmak için bir kez daha kontrol etti. "Evet, burası."

"Belki de polis burayı buldu ve ucubeler kaçmak zorunda kaldılar," dedim. "Belki de bu gece gösteri yok."

"Olabilir."

Ona baktım ve endişeli bir şekilde dudaklarımı ısırdım. "Sence ne yapmalıyız?" diye sordum.

O da bana baktı; cevap vermeden önce tereddüt etmişti. Sonunda, "Bence içeri girmeliyiz," dedi. "Buraya kadar geldik. Emin olmadan geri dönmek aptalca olur."

"Haklısın," dedim. Sonra da bu korkunç binaya bakıp yutkundum. Korku filmlerinde gördüğümüz, bir sürü insanın içeri girip de bir daha çıkmadığı türden yerlere benziyordu.

Steve'e, "Korkuyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dediyse de dişlerinin takırdadığını duyuyor, yalan söylediğini biliyordum. "Ya sen?"

"Tabi ki hayır!" dedim. Birbirimize bakıp sırıttık. Her ikimizin de dehşete kapıldığını biliyorduk; ama en azından beraberdik. Yalnız olmadığınız zaman korkmak, o kadar da kötü bir şey değil.

Steve, "İçeriye teşrif etsek mi?" diye sordu. Neşeli görünmeye çalışıyordu.

"Neden olmasın?" dedim.

Derin bir nefes alıp basamaklan -kapının önünde, hepsi de çatlamış ve yosun tutmuş dokuz tane taş basamak vardıtırmandık ve içeri girdik.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendimizi uzun, karanlık ve soğuk bir koridorda bulduk. Üzerimde ceketim olmasına rağmen titriyordum. İçerisi buz gibiydi!

Steve'e, "Neden bu kadar soğuk?" diye sordum. "Dışarıda hava ılıktı."

"Eski yapılar böyledir," dedi.

Yürümeye başladık. Öbür uçtan bir ışık geliyordu; biz yaklaştıkça ışık da parlaklaştı. Sevinmiştim. Başka türlü olsaydı devam edemeyecektim: o zaman çok korkunç olurdu!

Duvarlar çizik içindeydi ve üzerlerine gelişigüzel yazılar yazılmıştı. Tavandan da parçalar sarkıyordu. Tüyler ürpertici bir yerdi burası. Gündüz vakti bile korkutucu bir yer olabilirdi, ama şu anda saat gecenin onuydu: gece yarısına yalnızca iki saat kalmıştı!

Steve, "Burada bir kapı var," dedi ve durdu. İterek araladığı kapı yüksek sesle gıcırdadı. Neredeyse arkamı dönüp kaçacaktım. Sanki bir tabutun kapağı açılıyor gibiydi!

Steve korkmadı, kafasını aralık olan kapıdan içeriye uzattı. Gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken tek kelime etmedi, sonra da başını geri çekti. "Balkona giden merdivenler," dedi.

"Çocuğun düştüğü balkon mu?" diye sordum.

"Evet."

"Sence yukarıya çıkmalı mıyız?"

Kafasını iki yana salladı. "Bence hayır. Yukarısı karanlık, hiç ışık yok. Eğer içeriye girmek için başka bir yol bulamazsak burayı deneriz, ama bana kalırsa.

"Yardımcı olabilir miyim çocuklar?"

Bu ses arkamızdan gelmişti, az kalsın, korkudan kalbimiz duracaktı!

Çabucak arkamızı döndük ve dünyanın en uzun adamının bize baktığını gördük; bize sanki birer fareymişiz gibi bakıyordu. O kadar uzundu ki kafası, neredeyse tavana değecekti. Kocaman ve kemikli elleri vardı; gözleri o kadar karaydı ki yüzünün ortasına yerleştirilmiş iki siyah kömür parçasına benziyordu.

"Sizler gibi iki ufaklığın ortalıkta dolanması için oldukça geç bir vakit, değil mi?" diye sordu. Sesi bir kurbağanmki kadar derin ve çatlaktı, ama dudakları hiç hareket etmiyor gibiydi. İstese çok iyi bir vantrilok olabilirdi.

Steve, "Biz..." dedi, ama devam etmeden önce durup dudaklarını ıslatmak zorunda kaldı. "Biz buraya Ucubeler Sirki'ni görmeye geldik."

"*Öyle mi?*" Adam yavaşça başını öne eğdi. "Biletiniz var mı?"

"Evet," diyen Steve biletini gösterdi.

Adam, "Çok güzel," diye mırıldandı. Sonra bana döndü, "Peki ya sen Darren? Senin biletin var mı?" diye sordu.

"Evet," deyip elimi cebime at... Kaskatı kesildim. *Adımı biliyordu!* Steve'e baktığımda tir tir titrediğini gördüm.

Uzun boylu adam gülümsedi. Dişleri siyahtı ve birkaç tanesi eksikti; dilinin rengi ise sarının kirli bir tonuydu. "Benim adım Bay Uzun," dedi. "Ucubeler Sirki'nin sahibiyim."

Steve cesurca, "Arkadaşımın adını nasıl bildin?" diye sordu.

Bay Uzun güldü ve eğilerek Steve'le göz göze geldi. Yumuşak bir sesle, "Ben çok şey bilirim," dedi. "İsimlerinizi biliyorum. Nerede yaşadığınızı biliyorum. Anneni ve babanı sevmediğini de biliyorum." Bana bakmak için dönünce geriye doğru bir adım attım. Ağız kokusu dünyanın öbür ucundan bile duyulabilirdi. "Anne ve babana buraya geleceğini söylemediğini biliyorum. Biletini nasıl kazandığını da biliyorum."

"*Nasıl?*" diye sordum. Dişlerim öylesine takırdıyordu ki beni duyup duymadığından emin olamamıştım. Duyduysa bile cevap vermemeyi tercih etmişti, çünkü arkasını bize döndü.

Yürümeye başladı ve "Acele etmeliyiz," dedi. Dev adımlar atacağını düşünmüştüm, ama o kısa adımlar atıyordu. "Gösteri başlamak üzere. Herkes burada ve yerlerine oturmuş durumda. Geç kaldınız çocuklar. Siz gelmeden başlamadığımız için şanslısınız."

Koridorun sonuna varıp köşeyi döndü. Bizden sadece iki üç adım önde olmasına rağmen, biz köşeyi döndüğümüzde,

yerlere değen siyah bir örtü serili, uzun bir masada oturuyordu. Şimdi kafasında uzun ve kırmızı bir şapka, ellerinde ise eldiven vardı.

"Biletler lütfen," dedi ve biletlere uzandı, aldı, ağzını açıp biletleri ağzına tıktı; sonra da onları iyice çiğneyip bir güzel yuttu!

"Güzel!" dedi. "Artık içeriye girebilirsiniz. Aslında çocukları aramızda istemeyiz, ama sizlerin akıllı ve yürekli iki genç adam olduğunuzu görebiliyorum. O yüzden bu seferlik izin vereceğiz."

Önümüzde, holün sonunu kapatacak şekilde çekilmiş iki lacivert perde vardı. Steve ve ben birbirimize bakıp yutkunduk.

Steve, "Doğruca yürüyecek miyiz?" diye sordu.

Bay Uzun, "Aynen öyle," diye cevap verdi.

"Yer gösterici bir bayan yok mu?" diye sordum.

Güldü. "Eğer elini tutacak birini istiyorsan," dedi, "bir bebek bakıcısı getirmeliydin!"

Bu laf beni çılgına çevirmiş, korkumu unutturmuştu. Sinirli bir şekilde, "Pekâlâ," deyip ilerledim. Steve şaşırmıştı. "Madem ki yol burası..." Hızla ileriye doğru yürüdüm ve perdenin öbür tarafına geçtim.

O perdelerin ne tür bir maddeden yapıldığını bilmiyorum, ama örümcek ağı hissi vermişti. Öbür tarafa geçince durdum. Kısa bir koridordaydım ve birkaç metre önümde bir çift perde daha duruyordu. Arkamda bir ses duydum ve

döndüm: Steve yanıma gelmişti. Perdelerin ardından birtakım seslerin geldiğini duyabiliyorduk.

"Sence bu yaptığımız tehlikeli, değil mi?" diye sordum.

"Bence geriye dönmektense devam etmek daha iyi," diye cevap verdi. "Bay Uzun'un geri dönmemizi pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Bizim hakkımızda onca şeyi nasıl bildi sence?"

"Zihin okuyabiliyor olmalı."

Bu cevap beni birkaç saniye düşündürdü. "Az kalsın korkudan ruhumu teslim edecektim," dedim.

"Ben de," dedi Steve.

Sonra salona girdik.

Devasa bir odaydı. Uzun zaman önce yerlerinden sökülmüş koltukların yerine şezlonglar yerleştirilmişti. Boş yer aramaya başladık. Salon tıka basa doluydu ve bizden başka çocuk yoktu. İnsanların bize bakıp fısıldadıklarını hissedebiliyordum.

Sadece önden dördüncü sırada boş yer vardı. Oraya ulaşabilmek için birçok ayağın üzerinden atlamak zorunda kaldığımızdan, insanlar homurdanmaya başlamışlardı. Oturduğumuzda yerimizin çok güzel bir yer olduğunu fark ettik. En ortadaydık ve önümüzde oturanlar da uzun değillerdi. Görüş açımız mükemmeldi; tüm sahneyi görebiliyorduk.

"Sence patlamış mısır satıyorlar mıdır?" diye sordum.

"Bir ucube gösterisinde mi? Mantıklı ol! Yılan yumurtası ya da kertenkele gözü satabilirler, ama neyine istersen bahse girerim ki patlamış mısır satmayacaklardır!"

Tiyatrodaki kalabalık farklı farklı insanlardan oluşuyordu. Bazıları şık giyinmiş, bazıları ise eşofmanla gelmişti. Kimi oldukça yaşlı, kimi de ben ve Steve'den yalnızca birkaç yaş büyüktü. Beraberindeki kişiyle sanki bir futbol maçına gelmiş gibi rahat ve kendinden emin bir şekilde konuşanların yanında, yerlerinde sessizce oturarak endişeli bakışlarla etrafı süzenler de vardı.

Bütün bu insanların ortak yanı paylaştıkları heyecandı. Bizim gözlerimizdeki ışığın aynısını onların gözünde de görebiliyordum. Hepimiz daha önce hiç görmediğimiz türden çok özel bir şeye tanık olacağımızın öyle ya da böyle farkındaydık.

Sonra aynı anda bir sürü borazan çalmaya başladı ve bütün salon sessizliğe gömüldü. Borazanlar gittikçe daha da yüksek sesle çalıyor, duracağa benzemiyordu; bu arada da lambalar tek tek sönmüş, tiyatro zifiri karanlığa gömülmüştü. Tekrar korkmaya başlamıştım, ama artık buradan ayrılmak için çok geçti.

Bir anda borazanlar sustu ve bir sessizlik oldu. Kulaklarım çınlıyordu. Birkaç saniyeliğine başım döndükten sonra kendimi toparladım ve yeniden dik oturmaya başladım.

Tiyatronun üst kısımlarında birileri yeşil bir ışık yakıp sahneyi aydınlattı. Ürkütücü görünüyordu! Yaklaşık bir

dakika boyunca başka hiçbir şey olmadı. Sonra iki adam, çeke çeke sahneye bir kafes getirdiler. Tekerlekleri vardı ve üzeri dev bir ayı postuna benzeyen bir şeyle örtülmüştü. Adamlar sahnenin ortasına geldiklerinde durdular, ipleri yere attılar ve sahne arkasına koştular.

Sessizlik birkaç saniye daha devam etti. Arkasından da borazanlar üç defa çalındı. Ayı postu, kafesin üzerinden bir anda sıyrıldı ve ilk ucube göründü.

Aynı anda çığlıklar da başlamıştı.

DOKUZUNCU BOLUM

Çığlık atmayı gerektirecek bir durum yoktu. Ucube oldukça şok ediciydi, ama kafesin içinde zincirlenmiş durumdaydı. Galiba bağıranlar bunu gerçekten korktukları için değil, tıpkı lunaparklardaki hız trenlerinde olduğu gibi eğlencesine yapıyorlardı.

Bu, Kurtadam'dı. Çok çirkindi ve bütün vücudu kıllarla kaplıydı. Tıpkı Tarzan gibi sadece beline bir parça kumaş sarmış olduğundan, kıllı bacaklarını, göbeğini, sırtını ve kollarını görebiliyorduk. Yüzünün çoğunu kaplayan uzun ve çalı gibi bir sakalı vardı. Gözleri sarı, dişleri ise kırmızıydı.

Kafesin demirlerini sarstı ve kükredi. Oldukça korkutucuydu. Kükrediği zaman çığlık atanlar da çoğalmıştı. Neredeyse ben de çığlığı basacaktım, ama bir bebek gibi görünmek istemiyordum.

Kurtadam bir süre daha kafesinin demirlerini sarsıp sağa sola zıpladıktan sonra sakinleşti. Köpeklerin yaptığı gibi poposunun üzerine oturduğu sırada Bay Uzun geldi ve konuşmaya başladı:

"Bayanlar, baylar!" Sesi kalın ve çatlak olmasına rağmen, söyledikleri herkes tarafından rahatlıkla duyulabiliyordu.

"Dünyanın en olağanüstü insanlarının bulunduğu Ucubeler Sirki'ne hoş geldiniz."

"Biz çok eski bir sirkiz," diye devam etti. "Beş yüz yıldır dünyayı turluyor, farklı ve garip olanı nesilden nesile aktarıyoruz. Kadromuz defalarca değişse de amacımız asla değişmedi: Sizleri şaşırtmak ve yüreğinize dehşet salmak! Sizlere dünyanın başka hiçbir yerinde bulamayacağınız türden, hem korkunç hem de acayip şeyler sunuyoruz."

"Aranızda çabuk korkanlar varsa şimdi buradan ayrılsın," diye uyardı. "Bu akşam buraya bunun bir şaka olduğunu düşünerek gelenler olduğuna eminim. Belki de ucubelerimizin maskeli insanlar ya da toplum tarafından dışlanmış, zararsız tipler olduğunu düşünüyorlar. *Ama öyle değil!* Bu gece göreceğiniz her şey gerçek. Sahneye çıkacakların hepsi de benzersiz sanatçılar. Ve hiçbiri de zararsız değil."

Konuşmasını bu şekilde bitirip sahneyi terk etti. Parlak kostümler giymiş iki güzel kadın geldi ve Kurtadam'm kafesinin kapısını açtı. Birkaç kişi oldukça korkmuş görünüyse de kimse salonu terk etmedi.

Kurtadam kafesinden çıkıp havlamaya ve ulumaya başladı fakat bayanlardan bir tanesi parmaklarıyla onu hipnotize etti. Diğer bayan ise seyircilere konuştu:

"Çok sessiz olmalısınız," dedi, yabancı bir aksanla. "Kurtadam, kendisini zaptettiğimiz sürece size zarar veremez, ama gürültü yaparsanız uyanabilir ve o zaman da öldürücü bir yaratık olur!"

Hazır olduklarında sahneden indiler ve hipnoz altındaki Kurtadam'ı seyircilerin arasında dolaştırdılar. Saçları kirli gri renkteydi. Kambur yürüyor, elleri dizlerinin seviyesinden sarkıyordu.

Bayanlar yanlarında duruyor ve insanları sessiz olmaları konusunda uyarıyorlardı. İsteyenler onu sevebiliyorlardı, ama nazik davranmak zorundaydılar. Kurtadam önümüzden geçerken Steve onu okşadı; ben ise uyanıp beni ısırmasından korktuğum için cesaret edemedim.

Mümkün olduğu kadar alçak bir ses tonuyla, "Nasıldı?" diye sordum.

Steve, "Bir kirpiyi okşamak gibiydi," diye yanıtladı. Parmaklarını burnuna götürüp kokladı. "Ayrıca garip bir kokusu var. Yanık lastik gibi."

Kurtadam ve yanındaki bayanlar tam salonun ortasına yaklaştıkları sırada, 'Bam!' diye bir ses duyuldu. Bu sesi çıkartan şeyin ne olduğunu anlayamamıştım, ama aniden Kurtadam kükremeye başladı ve yanındaki bayanları itip kendisinden uzaklaştırdı.

İnsanlar çığlık atıyor, Kurtadam'ın yakınında oturanlar koltuklarından fırlayıp kaçıyorlardı. Bir kadın yeterince hızlı değildi; Kurtadam onun üzerine atlayıp yere doğru çekti. Kadın çığlık çığlığa bağırıyordu, ama kimsenin ona yardım etmeye niyeti yoktu. Kurtadam kadını sırtüstü yatırdı ve dişlerini gösterdi. Kadın onu itmek için elini kaldırdı; ama o, kadının elini ısırdı ve *kopartt!*

Bunu görenlerden bazdan bayıldı. Şimdi daha fazla insan çığlık atıyor ve koşuyordu. Sonra birden Kurtadam'm arkasında Bay Uzun belirdi ve ona sarıldı. Kurtadam birkaç saniye boyunca kurtulmaya çabaladı, ama Bay Uzun onun kulağına bir şeyler fısıldayınca rahatladı. Bay Uzun, Kurtadam'ı sahneye geri götürürken kostümlü kadınlar da kalabalığa, sakin olmalarını ve yerlerine dönmelerini söylediler.

Seyirciler yerlerine dönüp dönmemek konusunda kararsız kalmışlardı. Eli kopan kadınsa çığlık atmaya devam ediyordu. Bileğinden fışkıran kan, yere ve diğer insanların üzerine akıyordu. Steve ve ben, ağzımız açık bir şekilde kadına bakıyor, ölüp ölmeyeceğini merak ediyorduk.

Bay Uzun sahneden geri geldi ve kopmuş eli alıp kuvvetli bir ıslık çaldı. Lacivert cübbelerinin başlıklarının, yüzlerini gizlediği iki kişi koşarak geldi. Steve'le ikimizden fazla iri veya uzun değildiler; ama kolları ve bacakları kalın ve kaslıydı. Bay Uzun, kadını yerde oturur pozisyona getirdikten sonra kulağına bir şey fısıldadı. Kadın bağırmayı kesti ve hareket etmeden oturmaya devam etti.

Bay Uzun, kadının bileğini tuttu. Cebinden kahverengi, küçük, deri bir kese çıkardı. Boştaki eliyle keseyi açıp kanayan bileğe parlak pembe bir toz serpti. Sonra da kopuk eli bileğin üzerine koydu ve lacivert kostümlülere başıyla işaret etti. Onlar da bir çift iğne ve bol miktarda portakal renginde iplik çıkardılar ve tiyatrodaki insanların şaşkın bakışları altında eli, bileğe dikmeye başladılar!

Lacivert cübbeliler beş altı dakika boyunca dikmeye devam ettiler. İğneler bileğinin etrafında derisine girip çıkmasına rağmen kadın, hiç acı hissetmiyordu. Dikmeyi bitirdiklerinde iğnelerini ve artan ipliği ortadan kaldırdılar ve geldikleri yere döndüler. Başlıkları bir an için bile açılmadığından, erkek mi, kadın mı olduklarını anlayamamıştım. Gittiklerinde, Bay Uzun, kadının elini bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Parmaklarını oynat," dedi. Kadın ona boş gözlerle bakıyordu. "Parmaklarını oynat!" diye tekrarlayınca, kadın parmaklarını kımıldattı.

Hareket ediyorlardı!

Herkes nefesini tutmuştu. Kadın sanki gerçek olduklarına inanmıyormuş gibi parmaklarına baktı ve onları bir kez daha hareket ettirdi. Sonra da ayağa kalktı ve elini başının üzerine kaldırıp bütün kuvvetiyle silkti. Eli eskisi kadar sağlıklıydı! Dikişleri görebiliyordunuz; ama artık kan akmıyor, parmaklar da normal bir şekilde hareket ediyordu.

Bay Uzun, "İyileşeceksiniz," dedi kadına. "Dikişler birkaç gün sonra düşecek. Sonra da bir şeyiniz kalmayacak."

"Belki de bu yeterli değildir!" Seyirciler arasından kırmızı yüzlü, iri yarı bir adam öne çıktı. "Ben onun kocasıyım," dedi, "ve bence önce bir doktora, sonra da polise gitmeliyiz! Böylesine vahşi bir hayvanı seyircilerin ortasına bırakamazsınız! Ya karımın kafasını ısırsaydı?"

Bay Uzun, sakin bir şekilde, "O zaman ölürdü," diye cevap verdi.

Kadının kocası, "Bana bak ahbap..." diyecek oldu, ama Bay Uzun adamın sözünü kesti.

"Söyleyin bayım," dedi Bay Uzun, "Kurtadam saldırdığında *siz* neredeydiniz?"

"Ben mi?"

"Evet," dedi Bay Uzun. "Siz onun kocasısımz. Yaratık kaçtığında siz karınızın yanında oturuyordunuz. Neden onu kurtarmak için fırlamadınız?"

"Şey, ben... zaman yoktu... şey yapamadım..."

Kadının kocası ne söylerse söylesin fark etmezdi, çünkü sadece bir doğru cevap vardı: Sadece kendisini düşünmüş ve kaçmıştı.

Bay Uzun, "Beni dinle!" dedi. "Ben herkesi açıkça uyardım. Bu gösterinin tehlikeli olabileceğini söyledim. Burası her şeyin yolunda gittiği sevimli ve güvenli sirklerden biri değil. Terslikler olabilir ve oluyor da. Bazen insanların başına, karınıza olanlardan çok daha kötüsü gelebiliyor. Bu gösteri bu yüzden yasaklandı. Gösterilerimizi bu yüzden gece yarılarında ve eski tiyatrolarda yapmak zorundayız. Çoğu zaman işler yolunda gidiyor ve kimsenin başına bir şey gelmiyor. Ama güvenliğinizi garanti edemeyiz!"

Bay Uzun bir daire çizerek döndü ve dönerken sanki herkesin gözünün içine baktı. "Güvenliğinizi garanti edemeyiz!" diye kükredi. "Buna benzer başka bir kaza pek de olası değil, ama böyle bir *ihtimal* var. Bir kez daha söylüyorum, eğer korkuyorsanız gidin. Şimdi çıkın buradan, yoksa çok geç olacak!"

Birkaç kişi gerçekten de salonu terk etti. Ama seyircilerin çoğu, neredeyse elini kaybedecek olan kadın bile, gösterinin devamını seyretmek için yerinde kaldı.

Steve'e, "Gitmek istiyor musun?" diye sordum. Evet diyeceğini ümit ediyor, ama bir yandan da kalmak istiyordum. Hem merak ediyor hem de korkuyordum.

"Sen delirdin mi?" dedi. "Harika bir gösteri bu! *Sen* gitmek istemiyorsun, değil mi?"

"Tabi ki hayır," dedim ve suratıma zayıf bir gülüş yerleştirdim.

Keşke bir korkak gibi görünmekten o kadar çekinmeseydim! O zaman hemen salonu terk ederdim ve her şey normale dönerdi. Ama yoo, bir yetişkin gibi davranmak ve gösteriyi sonuna kadar seyretmek zorundaydım. O günden sonra, arkamı dönmeden son sürat kaçmış olmayı kaç kere arzuladığımı bir bilseniz...

ONUNCU BOLUM

Bay Uzun gittikten ve bizler de koltuklarımıza yerleştikten hemen sonra ikinci ucube Kaburga Alexander çıktı sahneye. Onun gösterisi korkutmaktan çok güldürmeye yönelikti; bu da o dehşet verici başlangıçtan sonra sakinleşmemiz için tam da ihtiyacımız olan şeydi. O sahnedeyken durduk yere arkama baktım ve lacivert cübbelilerden iki kişinin dizleri üzerine çökmüş şekilde yerdeki kanı temizlediklerini gördüm.

Kaburga Alexander şimdiye kadar gördüğüm en zayıf adamdı. İskelete benziyordu! Vücudunda et yok gibiydi. Kocaman ve arkadaş canlısı gülümsemesi korkunç görünmesini engelliyordu.

Komik bir müzik eşliğinde dans ediyordu. Bale elbisesi giymişti. Öyle komik görünüyordu ki herkes gülmeye başlamıştı. Bir süre sonra dans etmeyi bıraktı ve vücudunu esnetmeye başladı. Kendisinin bir lastik adam, vücudunu istediği şekle sokabilen biri, olduğunu söyledi.

İlk olarak kafasını geriye doğru yatırdı. O kadar fazla yatırmıştı ki sanki başı kesilmiş gibi duruyordu. Ters duran yüzünü görebilmemiz için arkasını döndü ve sonra da başı yere değene kadar geriye doğru eğilmeye devam etti!

Ardından ellerini, bacaklarının arka kısmına koydu ve başını bacaklarının arasından geçirdi. Kafası göbeğinden çıkmış gibi duruyordu!

Bu yaptığı hareketten dolayı büyük bir alkış aldıktan sonra vücudunu eski haline getirdi ve bu sefer de kıvırcık bir saç buklesi gibi bükülmeye başladı! Beş defa kendi etrafında dönene ve kemikleri gerginlikten çatırdamaya başlayana dek büküldü. O şekilde bir dakika kadar kaldıktan sonra son derece hızlı bir şekilde çözülmeye başladı.

Bir sonraki hareketi için eline uçları tüylü iki baget aldı. İlk bagetle kaburga kemiklerinden birine vurdu. Aynı anda açtığı ağzından bir nota çıktı! Piyano sesine benziyordu. Sonra ağzını kapattı ve vücudunun öbür tarafındaki kemiklerden birine vurdu. Bu sefer çıkan ses daha tiz ve yüksekti.

Birkaç deneme vuruşundan sonra ağzını açık tutarak şarkılar çalmaya başladı! Önce 'London Bridge is Falling Down'i, ardından da The Beatles'tan birkaç şarkıyla bilindik birkaç televizyon programının melodilerini çaldı.

Devam etmesini isteyen bağırışlar arasında sahneyi terk etti. Hiçbir ucube, programını bitirdikten sonra tekrar sahneye çıkmayacaktı.

Kaburga Alexander'dan sonra sırada Çiftgöbek Rhamus vardı ve Alexander ne kadar zayıfsa Rhamus da o kadar şişkoydu. Kocamandı! Sahneye çıktığında döşeme tahtaları gıcırdamaya başlamıştı.

Sahnenin kenarına doğru yürüdü ve birkaç kere aşağı yuvarlanacakmış gibi yaptı. Önlerde oturan seyircilerin endişelenmeye başladıklarını, bazılarının Rhamus yaklaştığında kaçıştıklarını görebiliyordum. Onları böyle davrandıkları için suçlayamam: Eğer düşseydi onları yamyassı yapardı!

Sahnenin ortasında durdu, "Merhaba!" dedi. Kalın ve güzel tınlayan bir sesi vardı. "Adım Çiftgöbek Rhamus ve gerçekten de iki göbeğim var! Tıpkı bazı hayvanlarda olduğu gibi, ben de bu şekilde doğmuşum. Beni gören doktorlar şaşkına dönmüş, benim bir ucube olduğumu söylemişler. İşte bu yüzden bu sirke katıldım ve bu gece buradayım."

Kurtadam'ı hipnotize eden bayanlar iki tane tekerlekli servis masası dolusu yiyecekle sahneye geldiler: pastalar, cipsler, hamburgerler, şeker dolu torbalar ve bir sürü lahana. Tatmış olmayı geçtim, daha önce hiç görmediğim yiyecekler bile vardı o masaların üzerinde!

Rhamus ağzını şapırdattı. Bir ip yardımıyla tepeden indirilen dev saati gösterdi. Saat, Rhamus'un başından yaklaşık üç metre yukarıda durdu. Rhamus eliyle yiyecekleri işaret ederek, "Sizce bütün bunları ne kadar zamanda yiyebilirim?" diye sordu. "En iyi tahmini yapan bir ödül kazanacak."

Seyircilerden biri, "Bir saat!" diye bağırdı.

Başka biri, "Kırk beş dakika!" diye kükredi.

Diğer bir izleyici, "İki saat, on dakika ve otuz üç saniye," dedi. Bir süre sonra herkes bağırmaya başlamıştı. Ben,

bir saat, üç dakika, dedim. Steve, yirmi dokuz dakika, dedi. En düşük tahmin on yedi dakikaydı.

Tahmin yapmamız sona erdiğinde saat çalışmaya, Rhamus da yemeye başladı. Rüzgâr gibi yiyprdu. Kolları o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse görünmeyeceklerdi. Ağzı sanki hiç kapanmıyor gibiydi. Ağzına yiyecekleri tıkıyor, yutuyor ve tekrar başlıyordu.

Herkes şaşkınlıkla seyrediyordu. Benim seyrederken midem bulanmıştı. Seyircilerden bazıları ciddi biçimde fenalaştı!

Nihayet Rhamus sonuncu ekmek somununu da yuttu ve kafasının üzerindeki saat durdu.

Dört dakika elli altı saniye! Bütün o yiyecekleri beş dakikadan az bir sürede yemişti! İnanılacak gibi değildi. İmkânsız görünüyordu; iki göbeği olan bir adam için bile!

Rhamus, "Güzel yemekti," dedi, "ama biraz daha tatlı olsaydı fena olmazdı."

Bizler bir yandan gülüp bir yandan da alkışlarken, parlak kostümlü bayanlar servis arabalarını götürdüler ve üzerinde cam heykelcikler, çatallar, kaşıklar ve metal hurda parçaları olan yeni bir araba getirdiler.

"Başlamadan önce," dedi Rhamus, "bu yapacağımı evde denememeniz konusunda sizi uyarıyorum! Ben normal insanların boğulup ölmesine yol açabilecek şeyleri yiyebiliyorum. Sakın beni taklit etmeye kalkmayın! Aksi takdirde ölebilirsiniz."

Yemeye başladı. Önce birkaç vida somunu ve cıvata ile başladı. Bunları gözünü kırpmadan yutuyordu. Birkaç avuç yedikten sonra kocaman ve yuvarlak göbeğini salladı; içindeki metallerin sesini duyabiliyorduk.

Göbeğini yukarı doğru kaldıran Rhamus, yediği vida somunlarını ve cıvataları geri tükürmeye başladı! Eğer bir iki tane tükürmüş olsaydı, onları dilinin altında ya da yanaklarının kenarlarında sakladığını düşünürdüm; ama Çiftgöbek Rhamus'un ağzı bile o kadar çok şeyi ağzında tutacak kadar büyük değildi!

Ardından camdan yapılmış heykelcikleri yemeye başladı. Camı ağzında küçük parçalara bölüp su yardımıyla yutuyordu. Sonra da kaşık ve çatalları yemeye başladı. Ellerini kullanarak onları daire şeklinde büküyor, ağzına atıp boğazından aşağı kaydırıyordu. Dediğine göre dişleri, metali parçalayacak kadar güçlü değildi.

Bundan sonra uzun metal bir zinciri yuttu ve soluklanmak için durdu. Göbeği guruldamaya ve sarsılmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlayamamıştım; ama sonra öğürdüğünü ve ağzından zincirin ucunun çıktığını gördüm. Zincir dışarı çıkmaya devam ederken, kaşık ve çatalların zincire dizildiğini gördüm! Daire şekline getirdiği kaşık ve çatalları göbeğinde zincire geçirmeyi başarmıştı. Bu inanılmaz bir şeydi.

Rhamus sahneyi terk ettiği zaman, hiç kimsenin bundan daha iyi bir gösteri sunamayacağını düşünmüştüm.

Ama yanılıyordum!

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Çiftgöbek Rhamus gittikten sonra birkaç lacivert cübbeli gelip hediyelik eşyalar satmaya başladı. Rhamus'un yediği cıvata ve somunların çikolatadan yapılmış modelleri, Kaburga Alexander'm eğip bükebildiğiniz lastik bebekleri gibi, cidden harika şeyler vardı. Kurtadam'm bir tutam kılı de bunlara dahildi. Ben de bu kıldan satın aldım: Bir tel gibi sert, bir bıçak kadar keskindi.

Bay Uzun sahneden, "İlerleyen dakikalarda daha değişik hediyelik eşyalar olacak, o yüzden paranızın tamamını şimdi harcamayın," diye bir anons yaptı.

Steve, "Cam heykelcik kaç para?" diye sordu. Heykel Çiftgöbek Rhamus'un yediği türdendi. Lacivert başlıklı cevap vermedi; onun yerine üzerinde fiyat yazan bir kart çıkardı. Steve, "Okuma yazma bilmiyorum," dedi. "Bana kaç para olduğunu söyleyebilir misin?"

Steve'e bakıp neden yalan söylediğini merak ettim. Lacivert cübbeli adam -ya da kadın- hâlâ cevap vermemişti. Bu sefer hızla başını iki yana salladı ve Steve'e başka bir soru sorma fırsatı vermeden ilerledi.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum.

Steve omuz silkti. "Konuştuğunu duymak istedim," dedi. "İnsan olup olmadığını anlamak için."

"Tabi ki insandı," dedim. "Başka ne olacaktı ki?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sorma sebebim de buydu. Yüzlerini hiç göstermemelerini sen de garip bulmuyor musun?"

"Belki de utangaç oldukları içindir," dedim.

"Belki de..." dedi, ama buna inanmadığını görebiliyordum.

Hediyelik eşya satışı sona erdiğinde sıradaki ucube olan Sakallı Kadın sahneye çıktı. İlk başta bunun bir şaka olduğunu düşündüm, çünkü kadının hiç sakalı yoktu!

Kadının arkasında duran Bay Uzun, "Bayanlar baylar, bu çok özel bir gösteri. Truska aramıza yeni katıldı. Şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı sanatçılardan biri; gerçekten de eşi benzeri görülmemiş bir yeteneğe sahip," dedi ve sahneyi terk etti.

Truska çok güzel bir kadındı; üzerinde birçok yırtık ve delik olan, etekleri dalgalanan kırmızı bir kaftan giymişti. Tiyatrodaki erkeklerin birçoğu öksürmeye ve yerlerinde kıpırdanmaya başlamışlardı.

Truska kendisini daha iyi görebilmemiz için sahnenin kenarına geldi ve bir şeyler söyledi; bir fok balığının inlemesine benzer bir ses çıkmıştı. Ellerini yanaklarına koydu ve cildini okşamaya başladı. Sonra da iki parmağı ile burnunu sıktı, diğer eliyle de yavaşça çenesini kaşımaya başladı.

inanılmaz bir şey oldu: Sakalı çıkıyordu! Önce çenesinden, sonra dudağının üzerinden, ardından yanaklarından, en sonunda da tüm yüzünden çıkan kıllar birer sarmaşık gibi yavaş yavaş uzamaya başladı. Uzun, sarı ve düz bir sakaldı bu.

Yaklaşık on santimetre uzadıktan sonra durdu. Truska elini burnundan çekti ve sakalını elleyip çekiştirmeleri için sahneden inip seyircilerin arasında dolaşmaya başladı.

Yürürken sakalı uzamaya devam etti ve sonunda ayaklarına kadar geldi! Salonun en arkasına vardığı zaman geriye döndü, sahneye yürüdü, içeride esinti olmamasına rağmen saçları deli gibi savruluyor, yanından geçtiği insanların yüzlerini gıdıklıyordu.

Truska sahneye geri döndüğünde Bay Uzun, seyirciler arasında yanında makası olan birinin olup olmadığını sordu. Birçok kadında makas vardı. Bay Uzun içlerinden birkaçını sahneye davet etti.

"Ucubeler Sirki, Truska'nm sakalını kesebilene bir külçe altın veriyor," dedi, şaka yapmadığını göstermek için elinde tuttuğu küçük, sarı külçeyi havaya kaldırdı.

Bu durum birçok seyirciyi heyecanlandırdı; on dakika boyunca neredeyse salondaki herkes kadının sakalını kesmeye çalıştı. Ama beceremediler! Hiçbir şey Sakallı Kadın'm sakalını kesemiyordu; Bay Uzun'un verdiği bahçıvan makası bile! ilginç olan şey ise, sakalın hâlâ normal bir sakalmış gibi yumuşak olmasıydı!

Herkes yenilgiyi kabullendikten sonra Bay Uzun sahneyi boşalttı ve Truska yeniden sahnenin ortasında durdu. Daha önce yaptığı gibi yanaklarını okşayıp burnunu tuttu, ama bu sefer sakalı içeriye giriyordu! Kılların yüzüne girip kaybolması yaklaşık iki dakika sürdü. Bittiğinde, yüzü sahneye ilk çıktığı zamankinden farksızdı. Kuvvetli bir alkışla sahneden ayrıldı. Hemen ardından diğer gösteri başladı.

Adı Elüstü Hans'tı. Hans gösterisine, doğduğunda bacakları olmayan babasından bahsederek başladı. Babası ellerini diğer insanların ayaklarını kullandığı gibi kullanmayı öğrenmiş ve sırlarını çocuklarına öğretmişti.

Ardından yere oturan Hans, bacaklarını kaldırdı ve ayaklarını boynuna doladı. Elleri üzerinde kalkıp sahne boyunca yürüdükten sonra sahneden indi ve rastgele seçtiği dört adamı yarışa davet etti. Adamlar ayakları üzerinde yarışacaklar, o ise elleri üzerinde koşacaktı. Kendisini geçecek olan kişiye bir külçe altın vereceğini söyledi.

Yarış pisti olarak koltuklar arasındaki koridoru kullanacaklardı. Dezavantajlı durumda olmasına rağmen Hans, dört adamı kolayca yendi. Elleri üzerinde yüz metreyi sekiz saniyede koşabileceğini iddia ettiğinde kimse bundan kuşku duymadı. Daha sonraysa bazı etkileyici jimnastik hareketleri sergiledi ve bir insanın yalnızca ellerini kullanarak sanki ayakları varmış gibi yaşayabileceğini kanıtladı. Gösterisi heyecan verici olmasa da zevkliydi.

Hans gösterisini bitirdikten sonra kısa bir ara oldu. Ardından tekrar Bay Uzun göründü. "Bayanlar, baylar," dedi,

"sıradaki gösterimiz de emsalsiz ve şaşırtıcı bir gösteri. Ayrıca oldukça tehlikeli de olabilir, bu sebeple sizden ses çıkartmamanızı ve sakıncası olmadığı söylenene kadar, alkışlamamanızı rica ediyorum."

Bütün salon sessizliğe gömüldü. Kurtadam ile yaşanan olaydan sonra bu uyarıyı ikinci defa yapmaya gerek kalmayacaktı!

Yeterli derecede sessizlik sağlandığında Bay Uzun sahneyi terk etti. Giderken de sıradaki ucubenin ismini anons etti. Fakat bu sefer bağırmamış, yumuşak bir ses tonuyla söylemişti: "Bay Crepsley ve Madam Octa!"

Azalan ışıklarla birlikte sahneye ürkütücü görünümlü bir adam çıktı. Uzun ve zayıf yapısı, bembeyaz bir teni ve kafasının üzerinde yalnızca bir tutam turuncu saçı vardı. Sol yanağmdaki büyük bir yara, dudaklarına kadar uzanmış, sanki yüzünün yan tarafı boyunca devam eden bir ağzı varmış gibi bir görüntü oluşturmuştu.

Koyu kırmızı bir kostüm giymişti. Elinde tuttuğu küçük, tahta kafesi sahnedeki bir masanın üzerine koydu. Hazır olduğunda döndü, bize baktı. Selam vermek amacıyla eğildi ve gülümsedi. Gülünce daha da korkunç görünüyor, eskiden seyrettiğim bir korku filmindeki deli palyaçoyu andırıyordu!

Konuşmasının ilk bölümünü kaçırdım; çünkü o sırada sahne yerine Steve'i seyrediyordum. Bay Crepsley sahneye çıktığında salona tam bir sessizlik hâkim olmuş, sadece ve sadece bir tek seyirci yüksek sesle yutkunmuştu.

Steve.

Arkadaşıma merak içinde baktım. Yüzü neredeyse Bay Crepsley'ninki kadar beyazlamıştı ve tüm vücudu titriyordu. Kaburga Alexander'm lastikten yapılmış olan heykelini elinden düşürmüştü.

Gözlerini Bay Crepsley'den ayıramıyordu; büyülenmiş gibiydi. Steve'i, bu ucubeyi seyrederken gördüğümde aklımdan geçen düşünce şuydu:

"Sanki bir hayalet görmüş!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Tüm tarantulalarm zehirli olduğu doğru değildir," dedi Bay Crepsley. Derinden gelen bir ses tonu vardı. Gözlerimi Steve'den ayırmayı başardım ve sahnede gezdirdim. "Çoğu, dünyanın her yerinde bulunan örümcekler kadar zararsızdır. Zehirli *olanların* çoğunda da yalnızca çok küçük yaratıkları öldürecek kadar zehir bulunur."

"Ama bazıları öldürücüdür!" diye devam etti. "Bazısı tek bir ısırıkla bir insanı öldürebilir. Bunlar nadir bulunan hayvanlar olsalar da, yalnızca son derece ıssız ve uzak yerlerde yaşasalar da var oldukları su götürmez bir gerçektir."

"Benim de böyle bir örümceğim var," dedi ve kafesin kapağını açtı. İlk birkaç saniye hiçbir şey olmadı; ama sonra şimdiye kadar gördüğüm en büyük örümcek, ağır ağır kafesten çıktı. Yeşil, mor ve kırmızı renkli, uzun kıllı bacaklı, büyük ve tombul gövdeliydi. Örümceklerden korkan biri değildim; ama bu korkunç görünüyordu!

Örümcek yavaş yavaş öne doğru yürüdü. Sonra ayaklarını büktü ve gövdesini yere yaklaştırdı. Sanki bir sinek bekliyor gibiydi.

Bay Crepsley, "Madam Octa yıllardan beri benimle," dedi. "Sıradan örümceklerden çok daha uzun bir ömrü var.

Onu bana satan rahip, benzerlerinin yirmi, hatta otuz yaşına kadar yaşadığını söyledi. İnanılmaz bir hayvandır; hem zehirli hem de akıllı."

O konuşurken lacivert cübbelilerden biri sahneye bir keçi getirdi. Keçi, korktuğunu belli eder bir şekilde meliyor, kaçmaya çalışıyordu. Lacivert cübbeli, keçiyi masaya bağlayıp uzaklaştı.

Örümcek, keçinin sesini duyup nerede olduğunu gördüğünde hareket etmeye başladı. Masanın ucuna kadar gelip durdu; sanki bir emir bekliyor gibiydi. Bay Crepsley pantolonunun cebinden parlak metalden yapılmış bir düdük -kendisi ona flüt diyordu- çıkardı ve birkaç kısa nota üfledi. Madam Octa, bu sesleri duyar duymaz havaya zıpladı ve keçinin boynuna kondu.

Örümcek boynuna konduğunda keçi olduğu yerde zıpladı ve yüksek sesle melemeye başladı. Bu durumu umursamayan Madam Octa keçinin boynuna tutunmaya devam etti, kafasına doğru birkaç santimetre yaklaştı. Hazır olduğu zaman da sivri dişlerini keçinin boynuna geçirdi!

Keçi donakaldı, gözleri iyice açıldı. Melemesi durdu, birkaç saniye sonra da devrildi. İlk başta öldüğünü düşünmüştüm, ama daha sonra hâlâ nefes aldığını fark ettim.

Bay Crepsley, "Madam Octa'yı bu flüt sayesinde idare edebiliyorum," dedi ve yerde yatmakta olan keçiden gözlerini ayırıp başka bir yere gözlerini dikti. Flütü yavaşça başının üzerinde salladı. "Uzun zamandır birlikte olmamıza

rağmen o evcil bir hayvan değil ve eğer bu flütü kaybedersem beni mutlaka öldürür."

"Keçi felç olmuş durumda," diye devam etti Bay Crepsley. "Madam Octa'yı ilk ısırıkta öldürmemesi için eğittim. Eğer böyle bırakırsak keçi eninde sonunda ölecek. Madam Octa'nın ısırığının ilacı yoktur, ama biz bu işi fazla uzatmayacağız."

Flüte üfledi. Madam Octa keçinin boynu üzerinde yürüyüp kulağına geldi. Dişlerini çıkarttı ve ısırdı. Keçi önce titredi, sonra da hareketsiz kaldı.

Ölmüştü.

Madam Octa, keçinin üzerinden yere atladı ve sahnenin önüne doğru ağır ağır ilerledi. Ön sıralarda oturanlar telaşa kapıldılar; bazıları ayağa fırladı. Ama Bay Crepsley'den gelen kısa bir emirle donakaldılar.

"Hareket etmeyin!" diye fısıldadı. "Size en başta yapılan uyarıyı hatırlayın. Ani bir gürültü, ölüm getirebilir!"

Madam Octa sahnenin ucunda durdu, sonra da tıpkı bir köpek gibi arka ayaklan üzerine kalktı. Bay Crepsley düdüğünü hafifçe çaldığında da hâlâ iki ayağı üzerinde durarak geri geri yürümeye başladı. Masanın en yakın ayağına ulaştığında ise arkasını dönüp tırmanmaya başladı.

Bay Crepsley, "Artık tehlikede değilsiniz," deyince ön sıralardaki insanlar ellerinden geldiği kadar yavaş ve sessiz, yerlerine oturdular. "Ama lütfen," diye ekledi, "gürültü yapmayın, çünkü eğer yaparsanız *bana* saldırabilir."

Bay Crepsley'nin gerçekten mi korktuğunu, yoksa bunun da gösterinin bir parçası mı olduğunu çözememiştim; ama korkmuşa benziyordu. Sağ koluyla alnını sildikten sonra flütü yeniden ağzına götürdü, garip ve kısa bir melodi çaldı.

Madam Octa başını kaldırdı; sonra da sanki onayladığını belirtiyormuş gibi öne eğdi. Bay Crepsley'nin önüne gelene kadar masanın üzerinde yürüdü. Bay Crepsley kolunu indirdi; örümcek onun koluna tırmanmaya başladı. O uzun ve tüylü bacakların tenime değdiği düşüncesi beni ter içinde bırakmıştı. Ve ben örümcekleri *seven* biriydim! Onlardan korkan insanlar şu anda tedirginlikten yanaklarının içlerini kemiriyor olmalıydı.

Madam Octa kolun en üst noktasına vardığında Bay Crepsley'nin omzundan yürümeye devam etti. Önce boynundan, sonra da kulağından geçip kafasının üzerine çıktı ve yeniden gövdesini alçaktı. Komik bir şapkaya benziyordu.

Bir süre sonra Bay Crepsley flütü yeniden çalmaya başladı. Madam Octa, sahibinin yüzünün diğer tarafına geçti ve yarası boyunca yürümeye devam edip çenesinde baş aşağı durdu. Ardından da ağ fırlatıp çeneden sarkmaya başladı.

Şimdi Bay Crepsley'nin çenesinin yaklaşık on santim altında duruyordu; yavaş yavaş sallanmaya başlamıştı. Kısa zaman içerisinde adamın kulakları hizasında sallanır duruma gelmişti. Bacaklarını kendine doğru çekmişti ve benim bulunduğum yerden küçük bir yün çilesi gibi görünüyordu.

Madam Octa yukarıya doğru giderken Bay Crepsley başını geriye attı. Bu hareket örümceği doğrudan havaya fırlattı. Ağı kopan hayvan döne döne önce yukarı çıktı, sonra da düşmeye başladı. Yere ya da masaya düşeceğini tahmin etmiştim, ama o Bay Crepsley'nin ağzına kondu!

Madam Octa'nm, Bay Crepsley'nin boğazından kayarak göbeğine gittiğini düşününce neredeyse kusacaktım. Örümceğin onu ısırıp öldüreceğinden emindim. Ama Madam Octa düşündüğümden daha zeki çıkmıştı. Düşerken bacaklarını açmış ve sahibinin dudaklarına tutunmuştu.

Bay Crepsley yüzünü daha yakından görebilmemiz için seyircilere doğru yaklaştı. Ağzını olabildiğince açmıştı; Madam Octa dudakları arasında asılı duruyordu. Vücudu Bay Crepsley'nin ağzında bir görünüp bir kayboluyor, sahibinin, ağzıyla şişirip söndürdüğü bir balona benziyordu.

Flütün nerede olduğunu, şimdi Bay Crepsley'nin örümceği nasıl idare edeceğini merak ediyordum. Derken Bay Uzun elinde başka bir flütle ortaya çıktı. Bay Crepsley kadar iyi çalamasa da Madam Octa'nm dikkatini çekecek kadar iyiydi. Melodiyi duyan örümcek Bay Crepsley'nin ağzının bir tarafından diğerine doğru hareket etmeye başladı.

Önceleri Madam Octa'nm ne yaptığını anlamadığım için başımı mümkün olduğu kadar kaldırıp olan biteni görmeye çalıştım. Bay Crepsley'nin ağzındaki beyaz ip parçalarını gördüğümde ise anlamıştım: Ağ örüyordu!

İşini bitirdiğinde, daha önce de yaptığı gibi kendisini sahibinin çenesinden aşağıya sarkıttı. Bay Crepsley'nin ağzında geniş bir örümcek ağı duruyordu. Ve Bay Crepsley bu ağı çiğnemeye başlamıştı! Ağın tamamını yedikten sonra göbeğini sıvazladı -bunu yaparken Madam Octa'ya çarpmamaya özen gösterdi-ve "Nefis," dedi, "taze örümcek ağı gibisi yok. Benim memleketimde bunlara bayılırlar."

Madam Octa'nın masanın bir ucundan diğer ucuna kadar bir topu itmesini sağladı; sonra da örümceği topun üzerinde durdurttu. Minik ağırlıklar, ipler ve halkalardan oluşan küçük jimnastik aletleri getirdi ve Madam Octa'nın yeteneklerini sınamaya başladı. Ağırlık kaldırmak, ipe tırmanmak ve halkalara tutunup kendisini yukarı çekmek gibi, bir insanın yaptığı tüm hareketleri yapabiliyordu.

Ardından Bay Crepsley minicik bir yemek takımı getirdi. Küçük tabaklar, çatal bıçaklar ve minnacık bardaklar vardı. Tabaklar ölü sinekler ve çeşitli böceklerle doluydu. Bardaklardaki sıvının ne olduğunu bilmiyordum.

Madam Octa bu yemeği şaşırtıcı derecede temiz ve düzgün bir şekilde yedi. Karnını, dört adet çatal ve bıçağı aynı anda kullanarak doyurabiliyordu. Yemeklerin üzerine, tuz döküyormuş gibi yapmak için kullandığı oyuncak bir tuzluğu bile vardı!

Madam Octa bardaktaki içkiyi içmeye başladığı sıralarda ben de onun, dünyanın en harika hayvanı olduğuna karar veriyordum. Onun için, sahip olduğum her şeyi verebilirdim. Böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini biliyordum -onu

satın alabilsem bile annem ve babam ona bakmama izin vermezlerdi- ama bu, beni istemekten alıkoymuyordu.

Gösteri sona erdiğinde Bay Crepsley örümceği kafesine koydu ve tüm salonun alkışları arasında eğilerek selam verdi. Birçok insanın zavallı keçiyi öldürmenin doğru bir hareket olmadığını söylediğini duydum; ama yine de heyecan verici bir gösteriydi.

Örümceğin ne kadar muhteşem olduğunu söylemek için döndüğümde, Steve'in Bay Crepsley'yi izlediğini gördüm. Korkusu geçmiş gibiydi, ama normal göründüğü de söylenemezdi.

"Steve, neyin var?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Steve?"

"Şşşşt!" diyerek beni tersledi ve Bay Crepsley oradan ayrılana kadar da tek kelime etmedi. Bu garip görünümlü adam, sahne çıkışına doğru yürürken Steve de onu seyretti. Sonra da heyecanlı bir şekilde bana dönerek, "Bu inanılmaz bir şey!" dedi.

"Örümcek mi?" diye sordum. "Harikaydı. Sence o son numarasını..."

"Ben ondan bahsetmiyorum!" diye çıkıştı. "Aptal ve yaşlı bir örümcek kimin umurunda? Ben Bay... Crepsley'den bahsediyorum."

Adamın ismini söylerken duraklamış, sanki başka bir isim söyleyecek gibi olmuştu.

"Bay Crepsley?" Kafam karışmıştı. "Onun nesini inanılmaz buldun ki? Tek yaptığı şey flüt çalmaktı."

Steve sinirli bir şekilde, "Anlamıyorsun!" dedi. "Onun aslında kim olduğunu bilmiyorsun."

"Sen biliyorsun demek?"

"Evet," dedi, "doğruyu söylemek gerekirse biliyorum." Çenesini kaşıdı, yeniden endişeli görünmeye başlamıştı. "Sadece benim bunu bildiğimi bilmemesini umuyorum. Aksi takdirde buradan canlı çıkamayabiliriz..."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bay Crepsley ve Madam Octa'nm gösterisinden sonra bir ara daha verildi. Steve'den adam hakkında biraz daha bilgi almaya çalıştığım halde konuşmamakta direnmişti. Söylediği tek şey, "Bu konu hakkında düşünmem gerekiyor," oldu. Ardından da gözlerini kapatıp başını önüne eğdi ve yoğun bir şekilde düşünmeye başladı.

Ara boyunca yine güzel, hediyelik eşyalar satmaya başlamışlardı: Sakallı Kadın'mki gibi sakallar, Elüstü Hans'ın oyuncak modelleri ve hepsinden de iyisi Madam Octa'ya benzeyen lastik örümcekler. Bu sonuncusundan, biri kendime ve biri Annie'ye olmak üzere iki tane aldım. Gerçeği kadar güzel olmasalar da idare etmek zorundaydık.

Örümcek ağı şeklinde şeker de satıyorlardı. Paramın geri kalanını kullanarak bunlardan altı tane aldım ve bir sonraki ucubenin çıkmasını beklerken iki tanesini yedim. Tadı pamuk helvayı andırıyordu. İkincisini tıpkı Bay Crepsley'nin yaptığı gibi dudaklarımın arasına yerleştirip yalamaya başladım.

Işıklar söndü ve herkes yerine oturdu. Sırada Dişli Gertha vardı. Kalın bacakları, kalın kollan, kaim boynu ve büyük bir kafası olan iri bir kadındı.

"Bayanlar baylar, benim adım Dişli Gertha," dedi. Ciddi bir ses tonu vardı. "Dünyanın en güçlü dişlerine sahibim. Ben henüz bir bebekken, benimle oynamak amacıyla parmaklarını ağzıma sokan babamın iki parmağını ısırıp koparmışım!"

Birkaç kişinin güldüğünü gören Gertha, onları öfke dolu bir bakışla durdurdu. "Ben komedyen değilim!" diye gürledi. "Eğer bir daha bana gülecek olursanız oraya gelir, dişlerimle burnunuzu koparırım!"

Bu söylediği bayağı komik olduğu halde kimse gülmeye cesaret edemedi.

Çok yüksek bir sesle konuşuyordu. Her cümlesi ünlem işaretiyle biten bir haykırış gibiydi:

"Dişlerim, dünyanın dört bir yanındaki birçok doktoru hayretler içerisinde bıraktı!" dedi. "Tüm önde gelen diş tedavi merkezleri tarafından muayene edilmeme rağmen, hiç kimse dişlerimin neden bu kadar güçlü olduğunu çözemedi! Beni bir kobay olarak kullanabilmek için büyük miktarda paralar teklif ettiler; ama ben seyahat etmeyi sevdiğim için bu teklifleri kabul etmedim!"

Her biri otuz santimetre uzunluğunda ve farklı kalınlıklarda olan dört tane çelik boruyu eline aldı. Gönüllülere ihtiyacı olduğunu söyleyince dört adam sahneye çıktı. Adamların her birine bir çubuk veren Gertha, onlardan bu çubukları bükmeye çalışmalarını istedi. Adamlar ellerinden geleni yaptılarsa da başarılı olamadılar. Bunun üzerine Gertha, en ince boruyu aldı ve ısırarak ikiye böldü!

Elindeki iki parçayı adamlardan birine geri verdi. Boru parçalarına şok olmuş bir şekilde bakan adam, gerçek çelik olup olmadıklarını anlamak amacıyla borulardan bir tanesini ağzına götürüp ısırdı. Az kalsın dişini kıracağı için acı içinde feryat etmeye başlaması, boruların gerçek çelik olduğunu ispatlamıştı.

Gertha inceden kalına doğru giderek aynı işlemi ikinci ve üçüncü boruya da uyguladı. İçlerinde en kalını olan dördüncü boruyu ise sanki gofret yiyormuş gibi rahat bir şekilde çiğneyerek küçük parçalara böldü.

Ardından, lacivert cübbeli yardımcılardan iki tanesinin getirdiği bir kalorifer peteğinde, dişlerini kullanarak delikler açtı! Daha sonraysa kendisine verilen bir bisikleti, tekerlekleri falan da dahil olmak üzere küçük bir top haline gelene kadar çiğnedi! Dünya üzerinde Dişli Gertha'nın kafasına koyduğu takdirde çiğneyemeyeceği bir şey olduğunu sanmıyordum.

Sahneye yeniden gönüllüler çağırdı. Bir tanesine bir balyoz ile büyük bir keski, bir tanesine bir çekiç ile küçük bir keski, diğerine de bir elektrikli testere verdi. Sırtüstü yattı ve büyük keskiyi ağzına koydu. Balyozu kullanarak keskiye vurması için ilk gönüllüye başıyla işaret etti.

Adam balyozu başının üzerine getirip savurdu. Yüzünün ikiye ayrılacağını düşünmüştüm; nefeslerini tutup elleriyle gözlerini kapatan insanlara bakılırsa benim gibi düşünen birçok kişi vardı.

Ama Gertha aptal değildi. Hızla kenara çekildi ve balyoz yere vurdu. Yerde doğrulup ağzındaki keskiyi tükürdü, "Hah!" diye homurdandı. "Benim bu kadar deli olduğumu mu sandınız?"

Lacivert cübbelilerden biri gelip adamdan balyozu aldı.

"Sizi buraya, balyozun gerçek olduğunu göstermek için çağırdım," dedi. "Şimdi," diyerek seyircilere döndü, "izleyin!"

Yeniden yere sırtüstü uzanıp keskiyi ağzına yerleştirdi. Mavi cübbeli yardımcı bir an bekledikten sonra balyozu az önceki adamdan daha hızlı ve kuvvetli bir şekilde savurdu. Balyoz, keskinin tepesine şiddetli bir gürültüyle çarptı.

Gertha ayağa kalktı. Ağzından dişlerinin dökülmesini bekliyordum; ama ağzını açıp keskiyi çıkardığında dişlerinde bir çizik bile olmadığını gördüm! Gülerek, "Hah!" dedi, "bunun altından kalkamayacağımı sanıyordunuz, değil mi?"

Sıra, elinde çekiç ve keski bulunan ikinci gönüllüye gelmişti. Gertha, adamı diş etlerine zarar vermemesi konusunda uyardıktan sonra, keskiyi ağzına yerleştirip çekiçle vurması için izin verdi. Bir süre sonra çekici savurmaktan bitkin düşen adam, Gertha'nın dişlerine en ufak bir zarar bile veremedi.

Üçüncü gönüllü, Gertha'nın dişlerini elektrikli testere ile kesmeye çalıştı. Testere kadının ağzının bir ucundan diğerine gidiyor, havada kıvılcımlar uçuşuyordu; ama

gönüllü adam işini bitirdikten ve toz bulutu dağıldıktan sonra Gertha'nın dişlerinin eskisi gibi beyaz, parlak ve sağlam olduğu görüldü.

Ondan sonraysa sahneye Düğümlenen İkizler Sive ve Seersa çıktılar. Tıpkı Kaburga Alexander gibi onlar da birer lastik adamdılar; ayrıca tek yumurta ikiziydiler. Vücutlarını birbirlerinin vücuduna doluyor, böylece sırtı yerine iki tane önü, ya da bacaksız ve iki gövdesi olan birine dönüşüyorlardı. Becerikliliklerine ve gösterilerinin oldukça ilginç olmasına rağmen, diğerleriyle kıyaslandığında sönük kalıyorlardı.

Sive ve Seersa'nın gösterisi sona erdiğinde Bay Uzun, sahneye çıkıp bizlere geldiğimiz için teşekkür etti. Ucubelerin gelip sahne önünde sıraya dizileceklerini düşünmüştüm; ama gelmediler. Onun yerine Bay Uzun, çıkıştaki holün arka kısmında başka hediyelik eşyalar bulunduğunu söyleyip bu gösteriden arkadaşlarımıza da bahsetmemizi istedi. Ardından da geldiğimiz için tekrar bize teşekkür etti ve gösterinin sona erdiğini söyledi.

Gösterinin böyle basit bir şekilde sona ermesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama vakit geç olmuştu ve sanırım ucubeler de yorulmuştu. Ayağa kalktım ve satın aldığım eşyaları elime aldıktan sonra bir şey söylemek için Steve'e doğru döndüm.

Heyecan dolu gözlerle arkamdaki balkona bakıyordu. Ben neye baktığını anlamak için arkamı dönerken arka-

mızdaki insanlar da çığlık atmaya başlamışlardı. Kafamı kaldırdığımda sebebini anladım.

Şimdiye kadar gördüğüm en uzun ve iri yılan, balkonu destekleyen sütunların birinden aşağıya, insanların bulunduğu yere doğru yavaş yavaş sürünüyordu!

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yılan durmadan dilini ağzına sokup çıkarıyor, oldukça da aç görünüyordu. Fazla renkli değildi -koyu yeşil, sağında solunda daha parlak benekleri olan bir yılandı- ama öldürücü görünüyordu.

Balkonun altındaki insanlar oturdukları yerlere doğru koşmaya başladılar. Koşarken çığlık atıyor, ellerindekileri yere düşmüyorlardı. İçlerinden birkaçı bayıldı; bazıları da düşüp ezildi. Steve'le ikimiz, sahneye yakın olduğumuz için şanslıydık: Salondaki en küçük izleyiciler bizlerdik ve eğer o kargaşaya yakalansaydık ayak altında kalıp çiğnenecektik.

Yılan tam yere doğru süzülmek üzereydi ki yüzüne güçlü bir ışık sabidendi. Donakalan sürüngen, gözlerini kırpmadan ışığa bakmaya başladı. İnsanlar koşmayı bıraktılar; panik havası yavaş yavaş yatıştı. Yere düşenler ayağa kalktılar. Neyse ki kimse ciddi şekilde yaralanmamış görünüyordu.

Arkamızdan bir ses geldi. Sahneye bakmak için arkamı döndüğümde, orada bir çocuğun durduğunu gördüm. On dört veya on beş yaşında, çok zayıf, sarıya kaçan yeşil renkli ve uzun saçları olan bir erkek çocuğuydu. Bir yılanınkine

benzeyen garip bir göz şekli vardı. Uzun ve beyaz bir cübbe giyinişti.

Tıpkı bir yılan gibi tıslamaya başlayan çocuk, kollarını havaya kaldırdı. Cübbesi yere düşünce bütün izleyenler az kalsın şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı. Çocuğun tüm vücudu pullarla kaplıydı!

Tepeden tırnağa yeşil, sarı, mavi ve altın renklerinde parıldıyordu. Üzerinde yalnızca bir şort vardı. Arkasını görebilmemiz için döndüğünde sırtının da önüne benzediğini, sadece biraz daha koyu renkte olduğunu gördük.

Yüzünü tekrar bize döndüğünde yüzükoyun yere yatıp tıpkı bir yılan gibi sürünerek sahneden aşağıya inmeye başladı. Ben de o an broşürde Yılan Çocuk' yazdığını hatırlayıp taşları kafamda yerine oturttum. Zemine ulaştığında ayağa kalktı ve salonun arka tarafına doğru yürüdü. Yanımızdan geçerken garip el ve ayaklara sahip olduğunu gördüm: El ve ayak parmaklarının aralarında ince, deri perdeler vardı. Azıcık da olsa, seyrettiğim eski bir korku filminde gölden çıkan bir yaratığa -hani şu kara gölde yaşayana- benziyordu.

Sütundan birkaç metre uzakta durdu ve çömeldi. Gözünü kör eden ışık aniden yok olunca yılan, tekrar hareket etmeye başlamış, yere ulaşması için gerekli olan son aralığı da katetmişti. Beyaz cübbeli çocuk bir kez daha tıslayınca yılan durdu. Yılanların duyamadığını, ama sesleri hissettiğini bir yerde okuduğumu anımsadım.

Yılan Çocuk, ayaklarını sürüyerek önce azıcık sağma, sonra da soluna doğru hareket etti. Yeşil yılansa kafasıyla onu takip etti, ama saldırmadı. Çocuk yavaşça hareket ederek biraz daha ilerledi ve yılanın menziline girdi. Yılanın ona saldırıp öldüreceğini düşünüyor, kaçmasını söylemek için bağırmak istiyordum.

Ama Yılan Çocuk ne yaptığını biliyordu. Yeterince yaklaştığında o tuhaf perdeli parmaklarıyla uzandı ve yılanın çenesinin alt tarafını okşadı. Sonra da eğilip hayvanı çenesinden öptü!

Yılan, kendisini çocuğun boynuna sarıp bu işlemi birkaç kere tekrarladı ve kuyruğunu onun omzundan sırtına doğru sarkıttı; böyle durunca bir atkıyı andırıyordu.

Çocuk yılanı okşadı ve gülümsedi. Onun seyirciler arasında dolaşmaya başlayıp bizlerin yılanı okşamamıza izin vereceğini düşünüyordum; ama öyle yapmadı. Onun yerine kapıya giden koridordan uzaklaşıp salonun yan duvarına doğru yürüdü. Yılanı boynundan çözüp yere bıraktı ve bir kez daha çenesini okşadı.

Bu sefer yılan ağzını iyice açtı ve dişleri ortaya çıktı. Çocuk ise yılanın yakınında sırtüstü yere yattıktan sonra ona doğru sürünmeye başladı!

Kendi kendime yavaşça, "Hayır," dedim, "tahmin ettiğim şeyi yapmayacak..."

Ama yaptı. Kafasını yılanın ağzına soktu!

Birkaç saniye boyunca kafasını yılanın ağzında tuttuktan sonra yavaşça çıkardı. Bir kez daha yılanı boynuna doladı

ve yüzü hariç bütün vücudu yılan tarafından sarmalanana dek yerde yuvarlandı. Ayağa kalkmayı başardı ve sırıttı. Bu haliyle, dürülmüş bir halıya benziyordu!

Bay Uzun arkamızdaki sahneden, "Ve bu da, bayanlar ve baylar," dedi, "gerçekten de gösterinin sonuydu." Gülerek sahneden yere zıpladı ve havadayken bir duman bulutu içinde kayboldu. Duman kalktığında onun tiyatronun arka tarafındaki çıkış kapısının perdelerini tutarken gördüm.

Güzel bayanlar ve gizemli lacivert cübbeliler sağında ve solunda durmuşlar, ağzına kadar hediyelik eşya dolu tepsiler tutuyorlardı. Paramın bir kısmını saklamadığıma üzülmüştüm.

Steve, beklerken tek kelime etmedi. Yüzündeki ciddi ifadeden hâlâ düşündüğünü anlayabiliyor, geçmişteki tecrübelerim sayesinde de onunla konuşmaya çalışmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Steve böyle bir ruh haline girdiği zaman hiçbir şey onu kendine getiremezdi.

Arkamızdaki sıralar boşaldığında biz de salonun arka kısmına doğru yürümeye başladık. Satın aldığım eşyalar elimdeydi; bir yandan da düşüncelere dalmış olan Steve'in aldıklarını taşıyordum. Ona kalsa ya düşürecek ya da bir yerlerde bırakıp gidecekti.

Bay Uzun arkada durmuş, bir yandan perdeleri tutuyor, bir yandan da geçenlere gülümsüyordu. Bizi gördüğünde gülümsemesi arttı.

"Ee çocuklar," dedi, "gösteriden memnun kaldınız mı?"

"Müthişti!" dedim.

"Korkmadmız mı?"

"Biraz korktuk," diyerek itirafta bulundum, "ama diğer seyircilerden daha fazla değil."

Güldü. "Siz zorlu bir ikilisiniz," dedi.

Arkamızdaki insanları bekletmek istemediğimiz için yürümeye devam ettik. İki perde arasındaki kısa koridora geldiğimizde etrafı kolaçan eden Steve eğildi ve kulağıma fısıldayarak, "Sen tek başına dön," dedi.

"Ne?" diyerek durdum. Arkamızdaki seyirciler Bay Uzun ile sohbet ettikleri için acele etmemize gerek yoktu.

"Dediğimi duydun."

"Neden tek başıma dönecekmişim?"

"Çünkü ben gelmiyorum," dedi. "Kalacağım. Neler olacağını bilmiyorum, ama kalmak zorundayım. Daha sonra arkandan eve gelirim, ama önce..." sustu ve beni öne doğru çekti.

İkinci perdeyi de geçip içinde siyah örtülü masanın bulunduğu koridora geldik. Önümüzdeki insanların arkası bize dönüktü. Steve kimsenin bakmadığından emin olmak için arkasına baktıktan sonra masanın altına dalıp örtünün arkasına saklandı!

"Steve..." diye fısıldadım; başımızı belaya sokacağından korkuyordum.

"Yürümeye devam et..." diye fısıldadı.

"Bunu yapmaman gerektiğini..."

"Dediğimi yap!" diye bağırdı. "Biri bizi yakalamadan, çabuk git buradan!" Bu durum hoşuma gitmemişti, ama ne

yapabilirdim? Steve, dediğini yapmazsam çılgına dönecek gibiydi. Steve'i daha önce birkaç kez öfke nöbetine tutulduğunda görmüştüm; kızdığı zaman ondan uzak durmak gerekiyordu.

Yürüdüm ve köşeyi döndüm. Ön kapıya giden uzun koridorda yürümeye başladım. Düşünceli olduğum için yavaş yürüdüğümden, önümdeki insanlardan iyice geride kalmıştım. Arkama baktığımda hâlâ kimsenin olmadığını gördüm.

İşte o sırada kapının farkına vardım. İçeri girerken önünde durduğumuz, balkona giden kapıydı bu. Önüne geldiğimde son bir kez arkama baktım. Kimsecikler yoktu.

Kendi kendime, "Tamam," dedim, "ben de kalıyorum! Steve'in ne işler peşinde olduğunu bilmiyorum, ama o benim en iyi arkadaşım. Eğer başı belaya girerse ona yardım edebilmek için yanında olmalıyım."

Fikrimi değiştirmeye fırsat vermeden kapıyı açtım, çaktırmadan içeri girdim, çabucak kapıyı kapattım ve kalbim, bir fareninki kadar hızlı atarak karanlıkta durdum. Orada uzun bir süre dikilip dışarı çıkan son izleyicileri dinledim. Alçak sesle, korkulu, ama aynı zamanda da heyecanlı ses tonlarıyla gösteri hakkında konuşuyorlardı. Hepsi gidince ortalık sessizleşti. Etrafı temizleyip koltukları düzelten insanların seslerini duyacağımı düşünmüştüm; ama bütün bina bir mezarlık kadar sessizdi.

Merdivenlerden yukarı çıktım. Gözlerim karanlığa alıştığı için oldukça iyi görebiliyordum. Eski ve gacırdayan

merdivenlerin ağırlığıma dayanamayıp kırılacaklarından ve beni aşağıya, ölümüme doğru yollayacaklarından azıcık korkuyordum; ama dayandılar.

Tepeye vardığımda balkonun ortasında durduğumu fark ettim. Hem tozlu ve kirli, hem de soğuk bir yerdi. Ön tarafa doğru ağır ağır ilerlerken soğuktan titremeye başlamıştım.

Sahneyi harika bir açıdan görüyordum. Işıklar halen açık olduğundan her şeyi en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum. Kimse yoktu: Ne ucubeler, ne güzel bayanlar, ne lacivert cübbeliler, ne de Steve... ortalıkta görünüyordu. Oturup beklemeye başladım.

Yaklaşık beş dakika sonra, yavaş yavaş sahneye doğru ilerleyen bir gölge gördüm. Sahnenin ucuna tutunup kendini yukarı doğru çekti ve ayağa kalktı; sonra da sahnenin ortasına yürüyüp arkasını döndü.

Steve'di bu.

Önce sol kanada doğru yürümeye başladı; sonra da durup sağ kanada yöneldi. Yine durdu. Tırnaklarını yediğini ve gideceği yöne karar vermeye çalıştığını görebiliyordum.

Sonra tepesindeki yüksek bir yerden bir ses duyuldu:

"*Beni* mi arıyordun?"

Sırtındaki uzun ve kırmızı pelerini sanki bir çift kanatmış gibi uçuşan, kollarını iki yana açmış bir siluet, sahneye doğru pike yaptı. Sahneye çarpıp bir top gibi yuvarlanmaya başladığında Steve, az kalsın korkudan ruhunu teslim

edecekti. Ben de dehşet içerisinde arkaya doğru yuvarlanmıştım. Yeniden dizlerimin üzerinde durduğumda, ayakta duran siluetin kırmızı kıyafetini, turuncu saçını, soluk tenini ve yüzündeki kocaman yarayı seçebildim:

Bay Crepsley!

Steve konuşmaya çalıştı; ama dişleri biraz fazlaca takırdadığı için başarılı olamadı.

Bay Crepsley, "Beni izlediğini gördüm," dedi. "Beni ilk gördüğünde yüksek sesle yutkundun. Neden?"

Sesini çıkarmayı başaran Steve, "Ç... ç... ç... çünkü k... k... im olduğunu b... bi... bi... biliyorum," diye kekeledi.

Ürkünç görünümlü adam, "Ben Larten Crepsley'yim," dedi.

"Hayır," dedi Steve, "senin *gerçek* kimliğini biliyorum."

"Hımm..." Bay Crepsley hiç hoşnutluk içermeyen bir şekilde gülümsedi. Alaylı bir şekilde, "Söyle bakalım ufaklık," dedi, "*gerçekte* kimmişim ben?"

Steve, "Gerçek adın Vur Horston," deyince Bay Crepsley'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Steve'in bir sonraki cümlesi, benim de ağzımı bir karış açık bırakacaktı.

"*Sen bir vampirsin.*"

Ardından gelen sessizlik uzun olduğu kadar, dehşet de vericiydi!

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bay Crepsley -ya da Vur Horston, eğer gerçek adı buysa- gülümsedi. "Demek sonunda kim olduğum ortaya çıkarıldı," dedi. "Şaşırmamalıyım. Eninde sonunda olacaktı bu. Söyle bana evlat, seni kim yolladı?"

"Hiç kimse," dedi Steve.

Bay Crepsley kaşlarını çattı. "Hadi evlat," dedi, hırlar gibi, "benimle oyun oynama. Kimin için çalışıyorsun? Seni peşime kim taktı ve benden ne istiyorlar?"

Steve, "Kimse için çalışmıyorum," diye üsteledi. "Evde vampirler ve canavarlar hakkında bir sürü kitap ve dergim var. İçlerinden bir tanesinde senin bir resmin vardı."

Bay Crepsley kuşkuyla, "Bir *resim?..*" diye sordu.

"Evet, bir tablo," dedi Steve. "1903 yılında Paris'te yapılmış. Zengin bir kadınla beraberdin. Resmin altındaki hikâyeye göre ikiniz neredeyse evlenmek üzereymişsiniz; ama o, vampir olduğunu öğrenince seni terk etmiş."

Bay Crepsley gülümsedi. "Bence oldukça geçerli bir sebep. Arkadaşları onun daha çok dikkat çekebilmek için fantastik bir hikâye uydurduğunu düşünmüşlerdi."

"Ama o bir hikâye değildi, yanılıyor muyum?"

"Haklısın, hikâye değildi." İç geçirdi ve hiddetli bir bakışla gözlerini Steve'e dikip gürledi: "Ama hikâye olsaydı *senin* için daha iyi olabilirdi!"

Eğer Steve'in yerinde olsaydım, bu lafı duyar duymaz oradan son hızla kaçardım. Ama Steve kıpırdamadı bile.

"Bana zarar veremezsin," dedi.

"Nedenmiş?" diye sordu Bay Crepsley.

"Arkadaşım... Senin hakkında her şeyi anlattım ona. Eğer başıma bir şey gelirse polise anlatacak."

"Ona inanmayacaklardır."

"Büyük ihtimalle. Ama öldüğüm ya da kaybolduğum ortaya çıkarsa soruşturma yapmak zorunda kalacaklar. Bu da senin hoşuna gitmez. Soru soran bir sürü polis, hem de buraya *gündüz vakti* gelecekleri düşünülürse..."

Bay Crepsley nefretle başını iki yana salladı. "Çocuklar! Çocuklardan nefret ediyorum. İstediğin şey nedir? Para? Mücevher? Hayat hikâyemin yayın hakkı?"

"Seninle gelmek istiyorum," dedi Steve.

Bunu duyduğumda az kalsın balkondan düşecektim. *Onunla gitmek?..*

Bay Crepsley de benim kadar şaşırmıştı:

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Vampir olmak istiyorum," dedi Steve. "Beni bir vampir yapmanı, bildiklerini ve yaşam tarzını öğretmeni istiyorum."

Bay Crepsley, "Sen delirdin mi?" diye kükredi.

"Hayır," diye cevap verdi Steve, "delirmedim."

Bay Crepsley, "Bir çocuğu vampire dönüştürememem," dedi. "Eğer bunu yapacak olursam Baş Vampirler tarafından ölüme mahkûm edilirim."

"Baş Vampir de nedir?" diye sordu Steve.

Bay Crepsley, "Seni ilgilendirmez," dedi. "Bilmen gereken tek şey var, o da bu işin mümkün olmadığı. Bizler kanımızı çocuklarla paylaşmayız. Çok fazla sorun yaratıyor."

"O zaman beni hemen vampire dönüştürme," dedi Steve. "Sorun değil. Beklemeyi göze alıyorum. Senin çırağın olurum. Vampirlerin çoğu zaman yarı insan, yarı vampir yardımcılara sahip olduklarını biliyorum. İzin ver, ben de onlardan biri olayım. Kendimi kanıtlamak için çok çalışır, zamanı geldiğinde de..."

Bay Crepsley, Steve'e baktı ve söylediklerini düşündü. Düşünürken parmaklarını şaklattı ve salonun en ön sırasından bir şezlong uçarak sahneye kondu! Şezlonga oturan vampir bacak bacak üstüne attı.

"Neden vampir olmak istiyorsun?" diye sordu. "Pek de eğlenceli değildir. Sadece geceleri dışarı çıkabiliyoruz. İnsanlar bizi hor görüyorlar. Bunun gibi eski ve pis mekânlarda uyumak zorundayız. Evlenmemiz, çocuk yapmamız, yerleşik hayata geçmemiz mümkün değil. Korkunç bir yaşam bu."

Steve inatla, "Umrumda değil," dedi.

Bay Crepsley, "Yoksa sonsuza dek yaşamak için mi istiyorsun bunu?" diye sordu. "Eğer öyleyse üzgünüm, çünkü

biz ölümsüz değiliz. İnsanlardan çok daha uzun süre yaşıyoruz; ama eninde sonunda biz de herkes gibi ölüyoruz."

"Umrumda değil," dedi Steve yeniden. "Seninle gelmek istiyorum. Öğrenmek istiyorum. Vampir olmak istiyorum."

Bay Crepsley, "Peki ya arkadaşların?" diye sordu. "Onları bir daha göremeyeceksin. Evinden ve okulundan ayrılmak zorunda kalacak, hiçbir zaman geri dönmeyeceksin. Ailen ne olacak? Onları özlemeyecek misin?"

Steve mutsuzca kafasını iki yana salladı ve gözlerini yere dikti. Yumuşak bir ses tonuyla, "Babam bizimle yaşamıyor," dedi. "Onu neredeyse hiç görmüyorum. Annem ise beni sevmiyor. Ne yaptığım umrunda değil. Gittiğimi büyük bir ihtimalle fark etmeyecek bile."

"Bu yüzden mi kaçmak istiyorsun? Annen seni sevmediği için mi?"

"Biraz."

"Birkaç sene beklediğin takdirde, kendi başına evden ayrılabilecek kadar büyümüş olacaksın," dedi Bay Crepsley.

"Beklemek istemiyorum," dedi Steve.

Bay Crepsley, "Peki ya arkadaşların?" diye tekrardan sordu. Hâlâ biraz ürkünç görünmesine rağmen, an itibariyle oldukça yumuşamıştı. "Bu gece beraber geldiğin çocuğu özlemeyecek misin?"

Steve, "Darren'ı mı?" diye sordu; sonra da başını öne eğdi. "Evet, arkadaşlarımı özleyeceğim; özellikle de Darren'ı.

Ama bu önemli değil. Vampir olmayı onlara olan sevgimden daha fazla istiyorum. Ve eğer beni kabul etmezsen polise haber verir, büyüyünce de vampir avcısı olurum!"

Bay Crepsley gülmedi. Onun yerine başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı ve, "Bunu iyice düşündün mü?" diye sordu.

"Evet."

"İstediğin şeyin bu olduğundan emin misin?"

"Evet."

Bay Crepsley derin bir nefes aldı. "Buraya gel," dedi, "Önce seni test etmek zorundayım."

Steve, Bay Crepsley'nin yanına gitti. Vampir ile aramda durduğu için sonrasında ne olduğunu görememiştim. Tek bildiğim, birbirlerine alçak sesle bir şeyler söyledikleri, ardından da bir kedinin süt içmesini andıran bir ses geldiğiydi.

Steve'in sırtının titrediğini görünce düşeceğini zannettim. Ama o bir şekilde ayakta kalmayı başardı. Bu olanları seyrederken ne kadar korktuğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Ayağa kalkmak ve "Hayır Steve, yapma!" diye bağırmak istiyordum.

Ama orada olduğumu öğrendiği takdirde Bay Crepsley'nin hem beni hem de Steve'i öldürmemesi için hiçbir sebep kalmayacağını bildiğimden hareket etmeye çekmiyordum.

Vampir birdenbire öksürmeye başladı. Steve'i iterek düşürdü ve kendisi sendeleyerek ayağa kalktı. Ağzında kırmı-

zılık olduğunu, dudaklarının kan ile kaplandığını ve vampirin çabucak bu kanı tükürdüğünü gördüm.

Üzerine düştüğü kolu ovuşturan Steve, "Sorun ne?" diye sordu.

Bay Crepsley, "Senin kanın bozuk!" diye bağırdı.

"Bu da ne demek oluyor?" Steve'in sesi titriyordu.

Bay Crepsley, "Sen kötüsün!" diye bağırdı. "Kanındaki belayı tadabiliyorum. Sen canavar ruhlusun."

Steve, "Yalan!" diye bağırdı. "Sözlerini geri al!"

Steve, Bay Crepsley'ye doğru koşup ona bir yumruk atmak istedi; ama vampir tek eliyle Steve'i yere devirdi. "Ne yapsan boş," dedi. "Kanın bozuk. Hiçbir zaman vampir olamazsın!"

Steve, "Neden?" diye sordu. Ağlamaya başlamıştı.

"Çünkü vampirler masallarda anlatıldığı gibi kötü kalpli canavarlar değildir de ondan. Bizler yaşama saygılıyız. S'en katil içgüdülerine sahipsin, ama bizler katil değiliz."

Bay Crepsley, "Seni vampir yapmayacağım," diye tekrarladı. "Bu fikri unutmalısm. Eve git ve normal yaşantına devam et."

Steve, "Hayır!" diye haykırdı. "Unutmayacağım!" Sendeleyerek ayağa kalktı ve uzun boylu çirkin vampire doğru parmağını salladı. "Seni bulup cezanı vereceğim. Ne kadar sürerse sürsün. Bir gün, Vur Horston, senin izini süreceğim ve beni reddettiğin için seni öldüreceğim!"

Steve sahneden atladı ve çıkışa doğru koştu. Başını çevirip, "Bir gün!" diye bağırdı; koşmaya devam ederken kendi kendine bir kaçık gibi güldüğünü duyabiliyordum.

Sonra gözden kayboldu. Vampirle baş başa kalmıştım.

Bay Crepsley başını ellerinin arasına alarak olduğu yerde uzun süre oturdu ve sahneye birkaç kez kan tükürdü. Dişlerini önce parmaklarıyla, sonra da büyük bir mendille sildi.

"Çocuklar!" diye homurdandı. Bir yandan dişlerini silerken, bir yandan da son bir kez tiyatronun salonuna göz gezdirdi -beni görebileceği korkusuyla iyice eğildim- ve ardından da sahnenin kanatlarından birine yöneldi. Yürürken dudaklarından kan damladığını görebiliyordum.

Olduğum yerden çok uzun bir süre kıpırdamadım. Bunu yapmak kolay değildi, çünkü daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Var gücümle koşarak kendimi tiyatrodan dışarı atmak istiyordum.

Ama kaldım. Etrafta hiçbir ucube ya da yardımcı olmadığına emin olana kadar kendimi tuttum. Ardından da yavaşça balkonun arka kısmına doğru yürüdüm, merdivenlerden indim, koridoru geçtim ve en sonunda gecenin karanlığına kendimi attım.

Tiyatronun önünde birkaç saniye durup aya baktım ve dallarında bir vampirin saklanmadığından emin olmak için ağaçları inceledim. Sonra da elimden geldiği kadar sessiz, eve koştum. Steve'lerin evine değil; *kendi* evime... O an Steve'in yakınlarında olmak istemiyordum. Ondan da neredeyse Bay Crepsley'den korktuğum kadar korkmuştum. Kendi isteğiyle vampir olmak *istemişti!* Ne tür bir kaçık, kendi isteğiyle vampir olmayı *isterdi* ki?

ON ALTıNCı BOLUM

O pazar Steve'e telefon etmedim. Anne ve babama onunla ufak bir kavga ettiğimizi, eve bu yüzden zamanından önce geldiğimi söyledim. Bu durum, özellikle de gecenin o saatinde tek başına yürümüş olmam, pek de hoşlarına gitmemişti doğrusu. Babam cep harçlığımı azalttığını, hafta sonu izinlerimi kaldırdığını söyledi. Karşı çıkmadım. Benim görüşüme göre ucuz kurtulmuştum. Ucubeler Sirki'ni bilseler bana ne yaparlardı, bir düşünsenize!

Annie aldığım hediyelere bayılmıştı. Şekeri çabucak mideye indirdi ve saatlerce örümceğiyle oynadı. Bana gösteri hakkında her şeyi anlattırdı. Her bir ucubenin neye benzediğini ve ne yaptığını bilmek istiyordu. Kurtadam'dan ve kadının elini nasıl ısırdığından bahsettiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şaka yapıyorsun," dedi. "Bu gerçek olamaz."

"Ama gerçek," dedim.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Gözlerin üzerine yemin et?"

"Gözlerim üzerine yemin ederim," dedim. "Eğer yalanım varsa gözlerimi fareler yesin."

"Vay canına," dedi. "Orada olmayı çok isterdim. Eğer bir daha gidecek olursan beni de götürür müsün?"

"Tabi ki," dedim, "ama ucube gösterisinin buraya o kadar sık geldiğini sanmıyorum. Sürekli geziyorlar." Annie'ye Bay Crepsley'nin vampir olduğundan ya da Steve'in de tıpkı onun gibi bir vampir olmak istediğinden bahsetmedim; ama gün boyunca bu ikisini düşünüp durdum. Steve'i aramak istiyor, ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bana mutlaka gece neden onlara dönmediğimi soracaktı. Ben de ona tiyatroda kalıp kendisini gözetlediğimi söylemek istemiyordum.

Düşünsenize: Gerçek bir vampir! Eskiden vampirlerin gerçek olduğuna inanan ben, anne babam ve öğretmenlerim tarafından bunun aksine inandırılmıştım. Demek ki yetişkinler her şeyi bilmiyorlarmış!

Vampirlerin aslında nasıl olduklarını, kitaplarda ve filmlerde yaptıkları söylenen her şeyi yapıp yapamadıklarını merak ediyordum. Bay Crepsley'nin bir şezlongu uçurduğunu, tiyatronun tavanından pike yaptığını ve Steve'in kanını içtiğini görmüştüm. Acaba başka neler yapabiliyordu? Bir yarasaya, dumana, bir fareye dönüşebiliyor muydu? Aynada görüntüsü çıkıyor muydu? Güneş ışığı onu öldürür müydü?

Bay Crepsley'yi düşündüğüm kadar Madam Octa'yı da düşünüyordum. Bir kez daha tıpkı onun gibi, istediğimi yaptırabileceğim bir örümceğe sahip olmayı diledim. Öyle

bir örümceğim olsaydı bir ucube gösterisine katılabilir, dünyayı gezip olağanüstü maceralar yaşayabilirdim.

Pazar günü gelip geçti. Televizyon seyrettim; bahçede babama, mutfakta anneme yardım ettim -eve gecenin bir saatinde ve tek başıma dönmemin cezasının bir parçasıydı- ve öğleden sonra uzun bir yürüyüşe çıkıp vampirler ve örümceklerle ilgili hayaller kurdum.

Sonra pazartesi oldu ve okul zamanı geldi. Kapıya vardığımda endişeliydim; çünkü Steve'e ne söyleyeceğimden ya da onun bana ne diyeceğinden emin değildim. Ayrıca hafta sonu pek fazla uyuyamamıştım -gerçek bir vampir gördüğünüz zaman uyumanız zor olabiliyor- ve bu yüzden de yorgun ve mahmurdum.

Steve, okulun bahçesindeydi. Bu alışılmadık bir durumdu, çünkü genelde ben okula ondan önce gelirdim. Diğer çocuklardan ayrı bir yerde dikilmiş, beni bekliyordu. Derin bir nefes aldım ve ona doğru yürüyüp yanındaki duvara dayandım.

"Günaydın," dedim.

"Günaydın," diye cevap verdi. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı; iddiaya girerim ki son birkaç gecedir benden de az uyumuştu. "Gösteriden sonra nereye gittin?" diye sordu.

"Eve döndüm," dedim.

Beni dikkatlice süzerek, "Neden?" diye sordu.

"Dışarısı karanlıktı ve ben hangi yöne gittiğime bakmadım. Yanlış sokaklara girince kayboldum. Bildiğim bir

yerlere vardığımda bizim eve daha yakın olduğumu fark ettim."

Yalanımın kulağa mümkün olduğu kadar gerçekçi gelmesine çalışmıştım, ve Steve'in doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum.

"Başın oldukça belaya girmiş olmalı," dedi.

"Hem de nasıl!" diye inledim. "Harçlık yok, bir ay boyunca izin yok, ayrıca babam ev işlerinde sürekli olarak yardımcı olmam gerektiğini söyledi. Ama," dedim ve sırıtarak, "buna değdi, değil mi? Yani Ucubeler Sirki, tek kelimeyle muhteşem değilse neydi?"

Steve bana bir süre daha baktı ve doğruyu söylediğime karar verdi. "Evet," diyerek gülüşüme karşılık verdi. "Harikaydı."

Tommy ve Alan geldiler ve onlara her şeyi anlatmak zorunda kaldık. Steve ile ikimiz oldukça iyi rol yapıyorduk doğrusu. Steve'in cuma günü bir vampir ile konuştuğunu veya benim o vampiri gördüğümü hayatta tahmin edemezdiniz.

Gün ilerledikçe, Steve'le arkadaşlığımızın hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağını anlamıştım. Ona anlattıklarıma inandığı halde, aklının bir köşesinde hâlâ bir şüphe vardı. Birkaç kere onu bana garip garip, sanki onu incitmişim gibi bakarken yakaladım.

Açıkçası ben de artık ona fazla yaklaşmak istemiyordum. Vampire söyledikleri, vampirin de ona verdiği cevaplar beni korkutmuştu. Bay Crepsley'ye göre Steve kötü

kalpli biriydi. Bu beni endişelendiriyordu. Ne de olsa Steve bir vampire dönüşmeye ve kanları için insanları öldürmeye hazır biriydi. Böyle biriyle arkadaşlık etmeye nasıl devam edebilirdim?

O öğleden sonra Madam Octa hakkında konuşmaya koyulduk. Steve'le Bay Crepsley ve örümceği konusunda pek fazla konuşmamıştık. Ağzımızdan bir şey kaçırma korkusuyla vampir hakkında konuşmaktan çekiniyorduk. Ama Tommy ve Alan başımızın etini yemeye başlayınca sonunda dayanamayıp gösteriyi anlattık.

Tommy, "Sizce örümceğe nasıl hâkim oluyordu?" diye sordu.

Alan, "Belki de sahte bir örümcekti," dedi.

"Sahte değildi," diye tersledim. "Ucubelerin hiçbiri sahte değildi. İşte bu yüzden olağanüstü bir gösteriydi ya! Her şeyin gerçek olduğu belliydi."

Tommy yeniden, "Onu nasıl idare ediyordu?" diye sordu.

"Belki de flüt sihirlidir," dedim, "ya da Bay Crepsley örümcek oynatmayı biliyor; tıpkı Hintlilerin yılan oynattığı gibi."

Alan, "Ama sen bize, Madam Octa Bay Crepsley'nin ağzına girdiği zaman, Bay Uzun'un da örümceğe hükmedebildiğim söylemiştin," dedi.

"Ah, evet, onu unutmuşum," dedim. "O zaman bu sanırım sihirli flüt kullandıkları anlamına geliyor."

"Sihirli flüt falan kullanmadılar," dedi Steve. Gün boyunca çoğunlukla sessiz kalmış, gösteri konusunda benden az konuşmuştu. Ama bildiği bir konuda hava atma şansını asla kaçırmazdı.

"Peki ya ne kullandılar?" diye sordum.

"Telepati."

Alan, "O söylediğin telefonlar ile ilgili bir şey mi?" diye sordu.

Steve gülümseyince ben ve Tommy de güldük -aslında 'telepati'nin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ve Tommy'nin de bilmediğine bahse girebilirdim- Tommy, "Gerzek!" diyerek kıkırdadı ve Alan'a şakadan bir yumruk attı.

"Haydi Steve," dedim, "ona anlamını açıkla."

Steve, "Telepati başka birinin aklından geçenleri okuyabilmek ya da konuşmadan ona düşünce yollayabilmektir," diye açıkladı. "Örümceği böyle idare ediyorlardı işte.. Zihin gücüyle."

"E o zaman flütler ne işe yarıyor?" diye sordum.

Steve, "Onlar ya sadece gösteriye ilginçlik katmak için ya da örümceğin ilgisini çekmek için kullanılıyor."

Tommy, "Yani isteyen herkes ona hükmedebilir mi?" diye sordu.

Steve, "Evet, aklı olan herkes," dedi. "Bu da senin hariç olduğun anlamına geliyor Alan," diye ekledi, ama ciddi olmadığını göstermek amacıyla gülümsedi.

Tommy, "Yani sihirli flütlere, özel bir eğitime ya da bunun gibi şeylere ihtiyaç yok mu?" diye sordu.

Steve, "Sanmıyorum," diye cevap verdi.

Sonra sohbet başka bir konuya -sanırım futbola- döndü. Ama ben dinlemeyi bırakmıştım; çünkü birdenbire aklımda yeni bir fikir dolaşmaya, beynimi fikirlerle kaynatmaya başlamıştı. Steve'i, vampirleri ve diğer her şeyi unutmuştum.

'*Yani isteyen herkes ona hükmedebilir mi?*'

'*Evet, aklı olan herkes.*'

'*Yani sihirli flütlere, özel bir eğitime ya da bunun gibi şeylere ihtiyaç yok mu?*'

'*Pek sanmıyorum.*'

Tommy ve Steve'in bu diyalogu aklımda bozuk bir CD gibi tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Herhangi biri ona hükmedebilirdi. O herhangi biri, ben de olabilirdim. Eğer Madam Octa'yı bulup onunla iletişim kurabilirsem ona hâkim olabilir, onu kendi örümceğim yapabilirdim ve...

Hayır. Bu aptalca bir düşünceydi. Belki onu idare edebilirdim, ama ona asla sahip olamazdım. O, Bay Crepsley'nin örümceğiydi. Hiçbir şey, Bay Crepsley'yi örümceğinden ayıramazdı; para, mücevherler, ya da...

Cevap kafamda aniden bir şimşek gibi çaktı. Onu Bay Crepsley'den almanın bir yolu. Onu benim örümceğim

yapmak için bir yol. *Şantaj!* Eğer vampiri tehdit edersem -peşine polisleri salacağımı söyleyebilirdim- örümceğinin benim olmasına izin verebilirdi.

Ama Bay Crepsley ile yüz yüze gelme fikri ödümü koparıyordu. Bunu yapamayacağımı biliyordum. Böylece geriye sadece bir seçenek kalıyordu: onu *çalmak* zorundaydım!

ON YEDINCI BÖLÜM

Sabahın erken saatleri, örümceği çalmak için en uygun zamandı. Gece geç saatlere kadar çalışan Ucubeler Sirki elemanları büyük ihtimalle sekize dokuza kadar uyuyor olacaktı. Kampa girecek, Madam Octa'yı bulacak ve onu tuttuğum gibi kaçacaktım. Eğer bu mümkün değilse -kamp hareketliyse- eve dönüp bu konuyu unutacaktım.

Zor olan, bu iş için bir gün seçmekti. Çarşamba ideal bir zamandı: bir gece önce son gösteri yapılmış olacak; büyük ihtimalle vampir, hırsızlığın farkına varamadan sirk öğleden önce yola çıkıp bir sonraki gösterisini yapacağı yere gidecekti. Ama ya gece yarısı gösteriden hemen sonra kasabayı terk ederlerse? O zaman şansımı kaybedecektim.

Yarın, yani sah günü bu işi yapmalıydım. Bu da Bay Crepsley'ye, örümceğini -ve beni- araması için bütün bir salı gecesini vermek anlamına geliyordu; ama bu riski almaktan başka çarem yoktu.

Her zamankinden daha erken bir saatte yatağa girdim. Yorgun ve uyumaya hazırdım; ama heyecandan uyuyamayacağımı düşünüyordum. Anneme bir öpücük verip babamın elini sıktım. Cep harçlığımı geri alabilmek için böyle davrandığımı düşünmüşlerdi. Oysa ben tiyatroda başıma

bir şey geldiği takdirde onları bir daha göremeyeceğimi düşünerek hareket etmiştim.

Aynı zamanda çalar saat de olan bir radyom var. Saati sabah beşe kurduktan sonra kulaklıklarımı kulağıma geçirdim ve radyoya taktım. Böylece başka kimseyi uyandırmadan kolayca uyanabilecektim.

Tahminimden daha kısa sürede uyudum ve sabaha kadar da uyanmadım. Eğer rüya gördüysem de hatırlamıyorum.

Alarm sesiyle uyandım. İnleyip yatakta döndükten sonra oturup gözlerimi ovuşturdum. Bir süre nerede olduğuma ya da neden bu kadar erken uyandığıma emin olamadım. Sonra örümceği ve planımı hatırlayıp mutlu bir şekilde gülümsedim.

Ama gülümsemem pek de uzun sürmedi, çünkü alarmın kulaklıklardan gelmediğini fark etmiştim. Uykumda dönmüş ve kablosunu çıkarmış olmalıydım! Yatağımın üzerinde zıplayıp bir vuruşta alarmı kapattıktan sonra sabah karanlığında kalbim küt küt atarak oturdum ve evi dinlemeye başladım.

Anne ve babamın hâlâ uyumakta olduğuna emin olduktan sonra yataktan kalktım ve elimden geldiğince sessiz bir şekilde giyindim. Tuvalete gittim ve tam sifonu çekecekken suyun yapacağı gürültüyü düşünüp hızla elimi çektim ve alnımda biriken teri sildim. Bunu kesin duyarlardı! Ucuz kurtulmuştum. Tiyatroya vardığım zaman daha dikkatli olmak zorundaydım.

Aşağıya inip evden dışarı çıktım. Güneş yavaş yavaş yükseliyordu. Galiba güzel bir gün olacaktı.

Hızlı hızlı yürürken bir yandan da kendimi cesaretlendirmek için şarkı söylemeye başladım. Heyecandan ve tedirginlikten defalarca geri dönmeye karar verip sonra vazgeçtim. Bir defasında gerçekten de dönüp eve doğru yürümeye başladıysam da örümceğin, Bay Crepsley'nin ağzından nasıl sarktığını ve yaptığı numaraları hatırlayıp yine döndüm, yoluma devam ettim.

Madam Octa'nm benim için neden bu kadar önemli olduğunu veya onu elde etmek için hayatımı neden böyle bir tehlikeye attığımı açıklayamıyorum. Geçmişe baktığımda, beni böyle bir şey yapmaya neyin ittiğine emin değilim artık. Sadece görmezden gelemeyeceğim derecede güçlü bir istekle hareket ettiğimi biliyorum.

Yıkık dökük olan tiyatro binası, sabah daha da korkunç görünüyordu. Ön cephesinde çatlaklar ve fareler tarafından açılmış delikler, pencerelerinde ise örümcek ağları vardı. Ürpererek binanın arkasına doğru hızla yürüdüm. Terk edilmişti. Eski ve boş evler, çöplükler ve hurda yığınlarından başka bir şey yoktu. Günün ilerleyen saatlerinde insanlar olacaktı; ama o anda, bir hayalet kasabaya benziyordu. Bir kedi veya köpek bile görememiştim.

Tam da düşündüğüm gibi, tiyatroya girmenin birçok yolu vardı. İki kapı ve birçok pencere arasında seçim yapacaktım.

Binanın önüne birçok araba ve karavan park edilmişti. Üzerlerinde hiçbir işaret ya da resim göremememe rağmen bunların Ucubeler Sirki'ne ait olduğundan emindim. Aniden aklıma ucubelerin büyük ihtimalle bu karavanlarda uyuyor oldukları geldi. Eğer Bay Crepsley'nin evi de bunlardan birindeyse planım suya düşmüş demekti.

Gizlice, cumartesi gecesinden de soğuk olan tiyatroya girdim, parmaklarımın ucuna basarak uzun bir koridorda yürüdüm. Ardından başka bir koridorda; sonra da başka bir koridorda... Burası bir labirent gibiydi ve çıkış yolunu bulamamaktan korkmaya başlamıştım. Belki de geri dönüp bir ip yumağı bulmalı ve bu sayede geçtiğim yollara işaret koyup...

Hayır! Bunun için çok geçti. Eğer buradan çıkarsam geri dönecek cesareti bir daha hiçbir zaman bulamazdım. En iyisi geçtiğim yerleri elimden geldiğince hatırlamaya çalışmak ve geri dönme zamanı geldiğinde küçük bir dua okumaktı.

Ucubelerden eser olmadığını görünce boşuna uğraştığımı, hepsinin karavanlarda ya da civardaki otellerde olduğunu düşündüm. Yirmi dakikadır aranıyordum ve yürümekten ayaklarıma kara sular inmişti. Belki de bu çılgınca fikri unutup bu işe son vermeliydim.

Tam vazgeçmek üzereydim ki bir mahzene doğru inen merdivenlere rastladım. Merdivenlerin başında uzun süre durdum; aşağı inip inmemek konusunda karar vermeye çalışırken bir yandan da dudaklarımı ısırıyordum.

Burasının, bir vampir için en uygun yer olduğunu bilecek kadar korku filmi seyretmiş olsam da filmin kahramanının buna benzer bir mahzene inip cinayete kurban gittiği ve küçük parçalara ayrıldığı çok sayıda film de görmüştüm!

En sonunda derin bir nefes alıp aşağıya inmeye başladım. Çok ses çıkardıkları için, ayakkabılarımı ayağımdan yavaşça çıkardım, çoraplarımla yürümeye devam ettim. O kadar tedirgindim ki ayaklarıma bir sürü kıymık batmasına rağmen hiçbir şey hissetmiyordum. Merdivenlerin alt kısmına yakın bir yerde kocaman bir kafes duruyordu. Kurtadam, kafesin içinde sırtüstü yatmış, horluyordu. Ben bakarken inlemeye ve vücudu seğirmeye başlayınca korkup geriye sıçradım. Uyandığı takdirde ulumaları birkaç saniye içinde bütün sirkin tepeme binmesine yol açardı!

Geriye doğru sendelediğimde ayağım yumuşak ve kaygan bir şeye çarptı. Kafamı yavaşça çevirdiğimde Yılan Çocuk'un dibinde olduğumu fark ettim! Yılanı vücuduna sarılmış bir şekilde yerde uzanmıştı ve gözleri açıktı!

Çığlık atmadan veya bayılmadan durmayı nasıl başardığımı bilmiyorum, ama bir şekilde sessiz kaldım ve ayakta durdum; bu da benim hayatımı kurtardı. Çünkü Yılan Çocuk, gözleri açık olduğu halde derin bir uykudaydı. Bunu nefes alış verişinden anlamıştım: derin, ağır ve sesli nefes alıp veriyordu.

Üzerlerine düşüp onları uyandırmış olsaydım başıma gelecekleri düşünmemeye çalıştım.

Bu kadarı da fazlaydı. Karanlık mahzene son bir kez daha bakıp vampiri göremezsem oradan çıkmaya kendi kendime söz verdim. Birkaç saniye boyunca bir şey göremediğim için oradan sıvışmaya hazırlanıyordum ki duvarın dibinde büyük bir kutuyu andıran bir şey fark ettim.

Keşke büyük bir kutu olsaydı. Ama değildi. Ne olduğunu çok iyi biliyordum. Bu bir tabuttu!

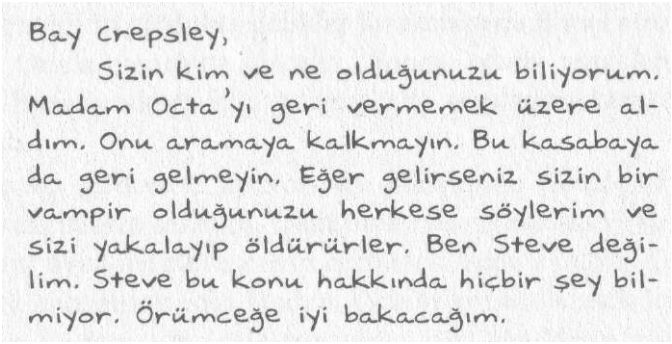
Yutkunup tabuta doğru yürüdüm. Yaklaşık iki metre uzunluğunda, seksen santimetre genişliğindeydi. Koyu ve kirli bir ahşaptan yapılmıştı. Üzerinde yer yer küf öbekleri vardı; bir köşesindeyse bir hamamböceği ailesinin yaşadığını görebiliyordum.

Tabutun kapağını kaldırıp içine bakabilecek kadar cesur olduğumu söylemek isterdim, ama tabi ki değildim ve böyle bir şey yapmadım. Tabuta *dokunma* fikri bile tüylerimi ürpertiyordu!

Madam Octa'nm kafesini aramaya koyuldum. Sahibinden fazla uzakta olamayacağına emindim. Kafesi, bu düşüncemi doğrular şekilde, üzeri büyük ve kırmızı bir örtüyle örtülü olarak, tabutun baş kısmına yakın bir yerde buldum. Emin olmak için kafesin içine baktığımda Madam Octa'nm göbeğini indirip kaldırdığını, sekiz ayağını oynattığını gördüm. Bu kadar yakından bakıldığında korkunç ve dehşet verici görünüyordu; bir an onu burada bırakıp dönmeyi düşündüm. Aniden bütün bu yaptıklarım çok aptalca gelmiş, onun tüylü bacaklarına dokunma ya da yüzüme yaklaşmasına izin verme fikri ödümü koparmıştı.

Ama şu anda sadece gerçek bir korkak geri dönerdi. Bu yüzden kafesi alıp mahzenin ortasına koydum. Anahtar, kilidin üzerinden sarkıyor; flütlerden biri de kafesin yan demirlerinden birine bağlanmış halde duruyordu.

Cebimden, bir gece önce yazdığım notu çıkardım. Basit olduğu halde çok uzun zamanda yazabilmiştim. Notu tabutun üzerine bir parça sakızla yapıştırırken yazdıklarımı bir kez daha okudum:

Bay Crepsley,

Sizin kim ve ne olduğunuzu biliyorum. Madam Octa'yı geri vermemek üzere aldım. Onu aramaya kalkmayın. Bu kasabaya da geri gelmeyin. Eğer gelirseniz sizin bir vampir olduğunuzu herkese söylerim ve sizi yakalayıp öldürürler. Ben Steve değilim. Steve bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyor. Örümceğe iyi bakacağım.

Tabi ki mektubu imzalamadım!

Steve'den söz etmek sanırım pek de iyi bir fikir değildi, ama vampirin aklına nasıl olsa o gelecekti. Bu yüzden de onu temize çıkarmaya çalışmanın bir sakıncası yoktu.

Notu da yerine koyduktan sonra gitme vakti gelmişti. Kafesi alıp olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladım. Elimden geldiği kadar sessiz olmaya çalışıyordum. Ayakkabılarımı giydim ve dışarıya çıktım.

Tahminimden daha kolay olmuştu: mahzenin karanlığından sonra, koridorlar daha aydınlık görünmüştü. Dışarı çıktığımda tiyatronun ön tarafına kadar yavaşça yürüyüp sonra da eve doğru koşmaya başladım; hiçbir şey beni durduramazdı. Tiyatroyu, vampiri ve korkumu arkada bırakmıştım. Her şey geride kalmıştı; Madam Octa hariç!

ON SEKIZINCI BÖLÜM

Annem ve babam uyanmadan yaklaşık yirmi dakika önce eve döndüm. Madam Octa'yı gardırobumun arka kısmına, bir kıyafet yığınının altına sakladım; nefes alabilmesi için yeterli büyüklükte delikler bırakmayı da ihmal etmedim. Orada emniyette olacaktı. Annem odamı temizleme işini bana bıraktığı için, odama gelip eşyalarımı karıştırmazdı.

Yatağa girdim ve uyuyormuş gibi yaptım. Sekize çeyrek kala babam seslendi. Okul üniformamı giydim ve sanki yeni uyanmış gibi esneyip gerinerek aşağıya indim. Çabucak kahvaltımı edip Madam Octa'yı kontrol etmek için yukarı koştum. Onu çaldığım andan beri kımıldamamıştı. Kafesi hafifçe salladım; ama yerinden kıpırdamadı.

Evde kalıp ona göz kulak olmak isterdim, ama bu imkânsızdı. Annem hasta numarası yaptığımı her zaman anlar. Aldatılmak için biraz fazlaca zekidir.

O gün sanki bir haftaymış gibi gelmişti. Saniyeler, saatler sürüyor; teneffüsler ve öğle tatili bile geçmek bilmiyordu! Futbol oynamayı denedim, ama kendimi veremedim. Sınıfta ise konsantre olamıyor, en basit sorulara bile aptalca cevaplar veriyordum.

Nihayet bütün hepsi sona erdi ve ben de eve koşup odama gidebildim.

Madam Octa daha önce bıraktığım yerde duruyordu. Ölmüş olabileceğinden biraz korkuyor, ama nefes alıp verdiğini görebiliyordum. Sonra jeton düştü, yemek verilmesini bekliyordu! Örümceklerin bu halini daha önce görmüştüm. Saatlerce kıpırdamadan oturabiliyor, bir sonraki yemeklerinin gelmesini bekliyorlardı.

Ona ne yemek vermem gerektiği konusunda emin değildim, ama sıradan örümceklerin yediklerinden pek de farklı olmadığını tahmin ediyordum. Koşup mutfaktan boş bir reçel kavanozu kaptım ve bahçeye fırladım.

Birkaç tane ölü sinek, böcek ve bir tane de uzun ve kıvrım kıvrım bir solucan toplamak fazla vaktimi almamıştı. Annem görüp soru sormaya başlamasın diye kavanozu tişörtümün içine sakladım ve içeri girdim.

Odamın kapısını kapattım ve kimse girmesin diye arkasına bir sandalye dayadıktan sonra Madam Octa'nm kafesini yatağımın üzerine koyup üzerindeki örtüyü çektim.

Aniden gelen ışık karşısında gözlerini kısan örümcek, vücudunu yere iyice yaklaştırdı. Tam kapısını açıp yemeğini içeri atacakken, beni birkaç ısırıkta öldürebilecek zehirli bir örümcek ile karşı karşıya olduğumu hatırladım.

Kavanozu kafesin üzerine doğru kaldırdım ve canlı böceklerden birini alıp içeri attım. Sırtüstü düşmüştü. Ayakları ile bir süre havayı dövdükten sonra yuvarlanıp düz

durmayı başardı. Özgürlüğe doğru yürümeye başladıysa da fazla ileri gidemedi.

Böcek hareket etmeye başladığı anda Madam Octa zıpladı. Bir saniye önce, kafesin ortasında bir koza kadar hareketsiz duran örümcek, şimdi böceğin üzerinde dişlerini gösteriyordu.

Böceği anında yuttu. Normal bir örümcek için bir iki gün yetebilirdi, ama Madam Octa için bu hafif bir atıştırma sayılırdı. İlk durduğu yere döndü ve "Pekâlâ, bu hiç de fena değildi. Şimdi de ana yemeği görelim!" dermiş gibi bana baktı.

Ona kavanozda ne varsa verdim. Deli gibi kıvrılıp oradan oraya kendini savuran solucan oldukça iyi direndi; ama Madam Octa dişlerini geçirip onu önce iki, sonra da dört parçaya böldü. En çok solucanı beğenmişe benziyordu.

Aklıma aniden bir fikir gelince yatak şiltemin altında duran günlüğümü kaptım. Günlüğüm, benim en değer verdiğim varlığımdır; yaşadığım her şeyi ona yazdığım için, şimdi bu kitabı yazabiliyorum. Hikâyenin büyük bir kısmını zaten hatırlıyorum, ama takıldığım zamanlarda tek yapmam gereken günlüğümü açıp bir göz atmak oluyor. Günlüğümün en arka sayfasını açıp Madam Octa hakkında tüm bildiklerimi -Bay Crepsley'nin gösteri sırasında onun hakkında söylediklerini, bildiği numaraları, sevdiği yiyecekleri- not ettim. Sevdiği yiyeceklerin yanma bir yıldız, bayıldığı yiyeceklerin -şimdiye kadar sadece solucan- yanına da iki yıldız koydum. Böylece onu beslemenin en iyi

yolunu bulacak, bir numara yapmasını istediğimde onu nasıl ödüllendireceğimi bilecektim.

Sonra buzdolabından yiyecek getirdim: peynir, salam, marul ve konserve sığır eti. Neredeyse verdiğim her şeyi yedi. Bu çirkin bayanı beslemeye çalışmak oldukça zamanımı alacak gibi görünüyordu!

Sah gecesi berbat bir geceydi. Bay Crepsley'nin uyanıp örümceğinin yerinde yeller estiğini ve onun yerine bırakılan notu gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyordum. Acaba dediğim gibi buradan gidecek miydi, yoksa örümceğini aramaya mı çıkacaktı? Belki de aralarında telepatiyle anlaştıkları için, Madam Octa'nın izini buraya kadar takip edebilecekti!

Saatler boyunca göğsümde bir haç tutarak yatağımda oturdum. Haçın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Filmlerde her zaman işe yarıyorlardı, ama bir gün Steve ile konuşurken bana haçın tek başına işe yaramadığını söylediğini hatırlıyordum. Sadece haçı kullanan kişi iyi kalpli biriyse işe yaradığından bahsetmişti.

Sonunda sabaha karşı ikide uykuya daldım. Eğer Bay Crepsley gelmiş olsaydı beni tamamen savunmasız yakalayacaktı. Ama şansım yaver gitmiş, sabah uyandığımda Madam Octa'yı gardırobumda dinlenirken bulmuştum. Bay Crepsley'dense iz yoktu.

Çarşamba günü, özellikle de okuldan sonra eski tiyatro binası yakınlarına uğrayıp Ucubeler Sirki'nin oradan

ayrılmış olduğunu gördüğümde, kendimi çok daha iyi hissettim. Arabalar ve karavanlar gitmişti. Ucube gösterisine dair hiçbir iz yoktu.

Başarmıştım! Madam Octa artık benimdi!

Bunu salam ve sucuklu bir pizza alarak kutladım. Annem ve babam pizza almamı neye borçlu olduklarını sordular. Onlara yalnızca değişik bir şey yemek istediğimi söyleyip dilimlerini uzatınca -tabi Annie'yi de unutmadım- konu kapanıverdi.

Geriye kalanları da Madam Octa'ya verdim. Bayılmıştı. Kafesin içerisinde koşuşturup son kırıntısına kadar ne varsa silip süpürdü. Günlüğüme not aldım: "Özel bir yemek için, bir dilim pizza!"

Sonraki birkaç gün onun yeni evine alışması için çabaladım. Odamın her köşesini görmesi ve etrafı tanıması için kafesinden çıkarmadan odamın içinde dolaştırdım. Onu sonunda kafesinden çıkardığımda tedirgin olmasını istemiyordum.

Sürekli onunla konuşuyor, hayatım, ailem ve evim hakkında bir sürü şey anlatıyordum. Onu ne kadar çok takdir ettiğimden, ona ne tür mamalar alacağımdan ve birlikte yapacağımız numaralardan bahsettim. Anlattığım her şeyi anlamamış olabilirdi; ama anlıyor gibi görünüyordu.

Perşembe ve cuma günü okuldan sonra kütüphaneye gittim ve örümcekler hakkında bulabildiğim ne varsa okudum. Göz sayılarının sekize kadar çıkabildiği, ağlarını ördükleri ipliğin havayla temas ettiğinde sertleşen yapışkan

bir sıvı olduğu gibi, daha önce bilmediğim bir sürü şey vardı. Fakat kitapların hiçbiri numaralar yapabilen ya da telepatik güçleri olan örümceklerden bahsetmiyordu. Ayrıca Madam Octa'ya benzeyen bir örümcek fotoğrafı da bulamamıştım. Bu kitapları yazan insanların Madam Octa gibi bir örümceği olmadığı belliydi. Onun eşi benzeri yoktu!

Cumartesi geldiğinde, artık onu kafesten çıkartıp birkaç numara deneme zamanının geldiğine karar verdim. Flütle egzersizler yapmıştım ve çok basit melodiler çalabiliyordum. Zor olan, flütü çalarken Madam Octa'ya düşüncelerimi yollayabilmekti. Bu iş kolay olmayacaktı; ama yapabileceğimi hissediyordum.

Odamın kapısını ve pencerelerini kapattım. Cumartesi öğleden sonraydı. Babam çalışıyordu; annemse Annie ile alışverişe gitmişti. Evde tek başımaydım. Bir şeyler ters gittiği takdirde bu tamamen benim suçum olacaktı ve cezasını yalnızca ben çekecektim.

Kafesi odamın ortasına koydum. Madam Octa'yı dün geceden beri beslememiştim. Tıka basa yemek yediği takdirde numara yapmak istemeyeceğini düşünmüştüm. Hayvanlar da tıpkı insanlar gibi tembel olabiliyordu.

Kafesin üzerindeki örtüyü kaldırıp flütü ağzıma yerleştirdim; sonra da anahtarı çevirip kafesin küçük kapısını açtım. Geri çekildim ve beni görebilmesi için iyice eğildim.

Madam Octa bir süre hiçbir şey yapmadı. Sonrasmdaysa kapıya yaklaşıp havayı kokladı. Kapının boşluğundan

geçemeyecek kadar tombul görünüyordu; ona gereğinden fazla yemek verdiğimi düşünmeye başlamıştım. Ama o vücudunun yan kısımlarını bir şekilde içine doğru çekti ve kolayca kapıdan dışarı çıktı.

Kafesin önünde halıya oturdu. Kocaman ve yuvarlak olan karnı bir inip bir kalkıyordu. Odayı kolaçan etmek için kafesin etrafında yürüyeceğini düşünmüştüm, ama o odayla ilgilendiğini gösterecek en küçük bir harekette bile bulunmadı.

Gözlerini *bana* dikmişti!

Yutkundum ve ona korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Her ne kadar zor olsa da titrememeyi veya ağlamamayı başardım. Onu seyrederken flüt ağzımdan birkaç santimetre aşağıya kaymıştı, ama yine de hâlâ elimdeydi. Artık çalma zamanı gelmişti. Flütü yeniden dudaklarıma bastırdım ve üflemeye hazırlandım.

Ve işte o anda harekete geçti. Dev bir zıplayışla öne doğru fırladı ve ağzı açık, dişleri hazır, tüylü bacakları kımıl kımıl bir halde doğruca korunmasız *yüzüme doğru uçtu!*

ON DOKUZUNCU BOLUM

Eğer yüzüme denk gelebilseydi, dişlerini geçirecek ve beni öldürecekti. Ama şans benim yanımdaydı; derime konacağı yerde flütün alt kısmına çarpıp yan tarafa fırlamıştı.

Bir top şeklini alıp yere yuvarlandı, birkaç saniye boyunca sersemledi. Bunu fırsat bilerek ve hayatımın hızlı olmama bağlı olduğunun farkında olarak flütü çabucak dudaklarıma götürdüm ve deli gibi çalmaya başladım. Ağzım kuruduğu halde çalıyor, dudaklarımı ıslatmaya cesaret edemiyordum.

Bayan Octa müziği duyduğu anda başını kaldırdı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve sanki sarhoşmuş gibi iki yana sallanmaya başladı. Çabucak bir nefes aldıktan sonra, parmaklarımı ya da ciğerlerimi yormayacak daha yavaş bir melodi çalmaya başladım.

Gözlerimi kapayıp konsantre oldum ve içimden, "Merhaba Madam Octa," dedim, "adım Darren Shan. Bunu sana daha önce söylemiştim, ama duyup duymadığını bilmiyorum. Beni şu anda duyduğundan bile emin değilim.

Ben senin yeni sahibinim. Sana gerçekten de çok iyi bakacağım ve bir sürü böcek ve et vereceğim. Ama yalnızca

iyi bir örümcek olup dediğim her şeyi yaptığın ve bana saldırmadığın sürece."

Sallanmayı bırakmış, bana bakmaya başlamıştı. Düşüncelerimi mi dinlediğini, yoksa bir sonraki atlayışını mı planladığını bilemiyordum.

"Arka ayakların üzerinde durmanı istiyorum," dedim. "Arka iki ayağın üzerinde durmanı ve hafifçe eğilerek selam vermeni istiyorum."

Birkaç saniye boyunca tepki vermedi. Flüt çalmaya ve düşünmeye devam ettim. Önce ayağa kalkmasını istedim; sonra emrettim; daha sonra da yalvardım. Tam nefesim bitmek üzereyken, tıpkı benim istediğim gibi kalktı, iki ayağı üzerinde durdu. Sonra da hafifçe eğilerek selam verdi ve bir sonraki komutumu beklemeye başladı.

Bana itaat ediyordu!

Bir sonraki komutum kafesine geri girmesi içindi. Söylediğimi yaptı; bu sefer yalnızca bir defa düşünmem yeterli olmuştu. İçeri girer girmez kafesin kapısını kapattım ve flütü ağzımdan fırlatarak popomun üzerine düştüm.

Üzerime atladığında nasıl da korkmuştum! Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, boynumdan yukarıya çıkıp ağzımdan dışarı fırlayacak gibiydi! Uzun bir süre yerde yatarak örümceğe baktım ve ölüme ne kadar yaklaştığımı düşündüm.

Bu yaşadığım iyi bir ders olmalıydı. Aklı başında her insan o kafesin kapısını kapalı tutar ve böyle öldürücü bir

hayvanla oynamayı aklından çıkarırdı. Fazlaca tehlikeli bir işti. Ya flüte çarpmasaydı? Ya annem eve geldiğinde beni yerde ölü bulsaydı? Ya Madam Octa beni öldürdükten sonra anneme, babama veya Annie'ye saldırsaydı? Böyle bir riski bir kez daha alabilmek için dünyanın en budala insanı olmak gerekirdi.

Bir adım öne çık, Darren Shan!

Bu delilikti, ama kendime engel olamıyordum. Ayrıca benim görüşüme göre, bu hayvanı eski ve aptal bir kafeste kilitli tutacaksam onu çalmış olmamın ne anlamı vardı?

Bu sefer biraz daha akıllıca davrandım. Kapının kilidini açtığım halde kapıyı kapalı tuttum. Onun yerine flütü çalarak ona kapıyı açmasını söyledim. O da açtı. Dışarı çıktığı zaman bir kedi yavrusu kadar zararsızdı ve ona ilettiğim her isteği yerine getirdi.

Ona bir sürü numara yaptırdım. Oda içerisinde bir kanguru gibi zıplattım. Ardından tavandan sarkıttım ve ağıyla resimler çizdirdim. Ağırlık kaldırttım: bir kalem, bir kibrit kutusu, bir bilye. Daha sonra uzaktan kumandalı arabalarımdan birinin üzerine oturmasını söyledim. Arabayı çalıştırınca sanki o kullanıyormuş gibi göründü! Arabayı bir kitap yığınına çarptırdım; ama Madam Octa'yı son anda arabadan atlattım ve yaralanmasını engelledim.

Onunla bir saat boyunca oynadım. Bütün öğleden sonramı da vermeye hazırdım; ama annemin geldiğini duydum. Eğer bütün gün odamdan çıkmazsam bu durumu

garipseyeceğini biliyordum. Onun ya da babamın özel işlerime karışmaları, isteyebileceğim en son şey olurdu.

Bu yüzden Madam Octa'yı gardıroba geri koydum ve mümkün olduğu kadar doğal görünmeye çalışarak aşağıya indim.

Annem, "Yukarıda CD mi dinliyordun?" diye sordu. Getirdiği dört torba dolusu kıyafet ve şapkanın paketlerini Annie ile birlikte açmakla meşguldüler.

"Hayır," dedim.

"Müzik sesi duyduğumu sandım," dedi.

Olağan bir şeymiş gibi davranarak, "Flüt çalıyordum," dedim.

Paketleri açmayı bıraktı. "*Sen mi?*" diye sordu. "*Flüt* mü çalıyordun?

"Nasıl çalındığını biliyorum," dedim. "Ben beş yaşındayken öğretmiştin, unuttun mu?"

"Unutmadım," diyerek güldü, "ama altı yaşındayken bana flütün kızlar için olduğunu söylediğini de unutmadım. Bırak çalmayı, o günden sonra bir daha bir flüte bakmayacağına yemin etmiştin."

Ûnemsizmiş gibi omuzlarımı silktim. "Fikrimi değiştirdim," dedim. "Dün okuldan eve dönerken yolda bir flüt buldum ve hâlâ çalıp çalamadığımı merak ettim."

"Nerede buldun?" diye sordu.

"Yol üzerinde."

"Umarım ağzına değdirmeden önce yıkamışsındır. Kim bilir ne kadar pisti!"

"Yıkadım," diye yalan söyledim.

"Bu harika bir sürpriz," diyerek gülümsedi ve sonra da saçımı okşayıp yanağıma kocaman ve ıslak bir öpücük kondurdu.

"Anne, yapma şunu!" diye bağırdım.

"Dur daha, senden bir Mozart yaratacağız," dedi. "Gözümde canlanıyor: Devasa bir konser salonunda piyano çalıyorsun, harika bir beyaz takım giymişsin, baban ve ben en ön sırada oturuyoruz..."

"Gerçekçi ol anne," diyerek kıkırdadım. "Bu sadece bir flüt."

"Palamut da küçüktür, ama dev bir meşe ağacına dönüşür," dedi.

Annie, "Onun kafası da bir meşe ağacı kadar kalın," diyerek kıkırdadı.

Cevap olarak ben de ona dilimi çıkardım.

Sonraki birkaç gün harika geçti. Fırsat buldukça, her öğlen yemek verdiğim -porsiyon büyük olduğu takdirde günde bir öğün ona yetiyordu- Madam Octa ile oynadım. Ayrıca, odamın kapısını kilitlemeye gerek duymuyordum, çünkü annem ve babam flüt egzersizleri yaptığımı duydukları zaman odama girmeyeceklerine söz vermişlerdi.

Annie'ye, Madam Octa'dan bahsetmeyi düşündüysem de bir süre daha beklemeye karar verdim. Örümcekle iyi geçiniyordum, ama benimleyken hâlâ biraz tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Hiçbir tehlikesi olmadığından emin olana kadar Annie'yi odama alamazdım.

Ertesi hafta okulda aldığım notlar yükselmiş, attığım gol sayısı da artmıştı. Pazartesi ile cuma arasında tam yirmi sekiz gol atmıştım. Bay Dalton bile etkilenmişti.

"Sınıfta aldığın iyi notlar ile sahadaki yeteneğini birleştirirsen," dedi, "dünyanın, profesyonel futbolcu olan ilk üniversite profesörü olabilirsin! Tam bir Pele ile Einstein karışımı!"

Yalnızca espri olsun diye söylediğini biliyordum, ama yine de böyle bir şey söylemiş olması güzeldi.

Madam Octa'nm vücuduma çıkmasına ve yüzüme dokunmasına izin verecek soğukkanlılığa erişebilmek, uzun zamanımı almıştı; ama en sonunda cuma günü denedim. En iyi bildiğim şarkıyı çaldım ve yapmasını istediğim şeyi birkaç defa tekrarlamadan önce başlamasına izin vermedim. Hazır olduğumuzu düşündüğümde işaretimi verdim. Pantolonumun paçasından başlayıp yavaşça, yukarı doğru tırmanmaya başlamıştı.

Boynuma gelene kadar her şey yolundaydı. O uzun, ince ve tüylü bacakları tenimde hissetmek neredeyse flütü yere düşürmeme yol açacaktı. Eğer düşürseydim çoktan tahtalıköye gitmiştim, çünkü dişlerini geçirebilmesi için en mükemmel yerde duruyordu. Ama şansım yaver gitti ve cesaretimi yitirmeyip flütü çalmaya devam ettim.

Sol kulağımdan tırmanıp başımın üzerine çıktı, dinlenmek için oturdu. Kafa derim kaşınıyordu; ama kaşımayı deneyecek kadar şapşal değildim. Aynada kendimi inceledim ve sırıttım. Fransız berelerine benziyordu.

Ağı sayesinde yüzümden aşağıya inip burnumun önünde sallanmasını sağladım. Onu ağzıma sokmadım, ama Bay Crepsley'nin yaptığı gibi bir uçtan bir uca sallandırdım ve ayakları ile çenemi gıdıklattım. Ama gıdıklama işini kısa kestim; gülerken flütü düşürmek istemiyordum!

O cuma akşamı Madam Octa'yı kafesine koyduğumda kendimi bir kral gibi hissediyordum; sanki bir daha hiçbir şey ters gitmeyecek, hayatım bundan sonra hep mükemmel olacak gibiydi. Derslerimde ve futbolda iyiydim ve uğurunda her çocuğun bütün dünyevi varlığını değiş tokuş edebileceği türden bir hayvana sahiptim. Lotoyu kazanmak ya da bir çikolata fabrikası sahibi olmak bile beni daha mutlu yapamazdı.

Ve tabi ki de işte tam bu sırada, her şey bir anda tersine döndü ve dünyam başıma yıkıldı.

YIRMINCI BÖLÜM

Cumartesi günü akşamüstü Steve sürpriz yapıp bize geldi. Bütün hafta boyunca birbirimizle pek konuşmamıştık, bu nedenle geleceğini hiç beklemiyordum. Annem onu içeri aldı ve beni aşağıya çağırdı. Merdivenlerin yarısına geldiğimde onu görüp durdum; sonra da yukarıya gelmesini söyledim.

Sanki aylardır odama gelmemiş gibi etrafta göz gezdirdi. "Buranın neye benzediğini neredeyse unutmuşum," dedi.

"Şapşal şapşal konuşma," dedim. "Daha birkaç hafta önce buradaydın."

"Bana daha uzunmuş gibi geldi." Yatağa oturdu ve bana baktı. Yüzünde ciddi ve yalnız bir ifade vardı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlamadım." Ne hakkında konuştuğunu bilmiyormuş gibi davranıyordum.

"Geçtiğimiz iki haftada hep benden uzak durmaya çalıştın," dedi. "İlk başlarda bariz değildi; ama her geçen gün benimle daha az vakit geçirmeye başladın. Geçen perşembe günkü beden dersinde basketbol oynarken beni takımına bile seçmedin."

"Basketbolda pek iyi değilsin," dedim. Pek inandırıcı bir mazeret değildi, ama daha iyisi aklıma gelmemişti.

"İlk başlarda şaşırmıştım," diye devam etti, "ama sonra parçalar yerli yerine oturdu. Ucube gösterisinin olduğu gece kaybolmadm, öyle değil mi? Bir yerlerde, büyük ihtimalle balkonda saklandın ve Vur Horston ile aramda geçenleri gördün."

"Ben öyle bir şey görmedim," diye çıkıştım.

"Görmedin mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Olan biten hiçbir şeyi görmedin mi?"

"Hayır."

"Benim Vur Horston ile konuştuğumu görmedin mi?"

"Hayır!"

"Peki benim?.."

"Bak Steve," diye sözünü kestim. "Bay Crepsley ile aranızda geçenler yalnızca seni ilgilendirir. Orada değildim, olanları görmedim ve neden bahsettiğini bilmiyorum. Şimdi lütfen..."

"Bana yalan söyleme Darren!" dedi.

"Yalan söylemiyorum!" diye yalan söyledim.

"Peki o zaman Bay Crepsley'den bahsettiğimi nereden bildin?" diye sordu.

"Çünkü..." Dilimi ısırdım.

"Ben *Vur Horston* ile konuştuğumu söylemiştim," diyerek gülümsedi. "Eğer orada olmasaydın, Vur Horston ile Bay Crepsley'nin aynı kişi olduğunu nereden bilecektin?"

Omuzlarım çöktü. Steve'in yanına oturdum. "Tamam," dedim, "kabul ediyorum. Balkondaydım."

"Olanların ne kadarını duydun ve gördün?"

"Hepsini. Onun senin kanını emerken ne yaptığını ya da neler söylediğini bilmiyorum. Ama onun dışında..."

Steve, "Her şeyi..." diyerek lafımı tamamladı. "Bu yüzden benden uzak duruyordun; bana kötü kalpli biri olduğumu söylediği için."

"Kısmen," dedim, "ama en büyük sebebi *senin* söylediklerindi. Steve, ondan seni bir vampire dönüştürmesini istedin! Ya bunu yapsaydı ve sen de benim peşime düşseydin? Vampirlerin çoğu ilk olarak tanıdıklarına saldırırlar, haksız mıyım?"

"Kitaplarda ve filmlerde öyle," dedi. "Ama bu farklı. Bu gerçek hayat. Seni incitmezdim Darren."

"Belki incitmezdin," dedim, "ama belki de incitirdin. Söylemek istediğim şey, bunu deneyerek öğrenmek istemediğim. Artık seninle arkadaş olmak istemiyorum. Sen tehlikeli biri olabilirsin. Ya başka bir vampirle karşılaşırsan ve o senin teklifini kabul ederse? Veya Bay Crepsley ya haklıysa, sen gerçekten de kötü kalpli biriysen ve..."

Steve, "Ben kötü kalpli değilim!" diye bağırıp beni yatağa itti. Üzerime çıkıp parmaklarını yüzüme geçirdi. "Sözünü geri al!" diye kükredi. "Sözünü geri al ya da bana yardım et, yoksa senin kafanı koparırım ve..."

"Geri alıyorum! Geri alıyorum!" diye çığlık attım. Steve tüm ağırlığıyla göğsümün üzerine çıkmıştı; yüzü kıpkırmızı olmuş, öfkeden deliye dönmüştü. Onu üzerimden atmak için her şeyi söyleyebilirdim.

Birkaç saniye daha üzerimde kaldıktan sonra homurdanarak yana yuvarlandı. Doğrulup kesik kesik nefes almaya başladım. Bir yandan da yüzüme bastırdığı yeri ovuşturuyordum.

Steve mırıldanarak, "Özür dilerim," dedi, "fazla ileri gittim. Ama sinirlerim bozuk. Bay Crepsley'nin söyledikleri beni çok üzdü; ayrıca sen de okulda beni görmezlikten geliyorsun. Sen benim en iyi arkadaşımsm Darren; çekinmeden konuşabileceğim yalnızca sen varsın. Eğer arkadaşlığımızı bitirirsen ben ne yaparım?"

Ağlamaya başlamıştı. Hem korku hem de şefkat duyarak birkaç saniye onu seyrettim. Sonraysa iyi yönüm ağır bastı ve kolumu omzuna attım. "Üzülme," dedim, "arkadaşın olmaya devam edeceğim. Haydi Steve, kes ağlamayı artık!"

Ağlamamaya çalıştıysa da bir süre daha gözyaşı dökmeye devam etti. En sonunda, "Bir aptal gibi görünüyor olmalıyım," diyerek burnunu çekti.

"Hadi ordan!" dedim. "Aptal olan *benim.* Sana destek olmalıydım. Bir korkak gibi davrandım. Bir kere bile durup da senin nasıl olduğunu, zor günler geçirebileceğini düşünmedim. Sadece kendimi ve Madam..." Üzgün bir yüz ifadesi takındım ve sustum.

Steve merak içerisinde bana baktı. "Ne diyecektin?" diye sordu.

"Hiç," dedim, "dilim sürçtü."

Homurdandı. "Sen kötü bir yalancısın Shan. Her zaman da öyle oldun. Ağzından kaçırmak üzere olduğun şey neydi, söyle!"

Yüzünü inceledim. Ona bunu söylemeli miydim? Söylememem gerektiğini, bunun yalnızca başıma bela açacağını biliyordum; ama bir yandan da onun için üzülüyordum. Ayrıca birisine söylemeye de ihtiyacım vardı. Harika örümceğimle hava atmak, yapabileceğimiz numaraları göstermek istiyordum.

"Sır tutabilir misin?" diye sordum.

"Tabi ki..." diye homurdanarak cevap verdi.

"Bu büyük bir sır. Kimseye söylemek yok, tamam mı? Sana söylediğim takdirde bu sır ikimiz arasında kalacak. Eğer konuşacak olursan..."

"Sen *de* ben ve Bay Crepsley hakkında konuşacaksın," diyerek sırıttı. "Avucunun içinde olduğumu biliyorsun. Söyleyeceğin şey ne olursa olsun, istesem bile başkasına çıtlatamam. Bu büyük sır neymiş?"

"Bir dakika bekle," dedim. Yataktan kalkıp odanın kapısını açtım ve "Anne!" diye bağırdım.

Uzaktan gelen boğuk bir ses, "Efendim?.." diye cevap verdi.

"Steve'e flütümü gösteriyorum!" diye bağırdım. "Ona nasıl çalındığını öğreteceğim, ama rahatsız edilmememiz şartıyla. Olur mu?"

"Olur," diye yanıtladı.

Kapıyı kapatıp Steve'e gülümsedim. Şaşırmış görünüyordu. "Bir flüt?" diye sordu. "Büyük sırrın bir flüt mü?"

"Flüt sadece işin bir kısmı," dedim. "Madam Octa'yı hatırlıyor musun? Bay Crepsley'nin örümceğini?"

"Tabi ki," dedi, "sahnede olduğu sırada ona pek fazla ilgi gösterememiştim, ama öyle bir yaratığı kimsenin unutabileceğim sanmıyorum. O tüylü bacaklar! Brrr!.."

O konuşurken gardırobun kapısını açıp kafesi çıkardım. Steve, kafesi görünce önce gözlerini kıstı; sonra da fal taşı gibi açtı.

"Bu benim düşündüğüm şey değil, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bu tamamen ne düşündüğüne bağlı," diyerek örtüyü çektim. "Eğer kafesin içinde öldürücü bir örümcek olduğunu düşünüyorsan haklısın!"

"Vay canına!" diye bağırdı. Yaşadığı şoktan dolayı az kalsın yataktan düşecekti.

"Bu... o... nereden... vay be!"

Verdiği tepki beni çok sevindirmişti. Çocuğuyla gurur duyan bir baba gibi gülümseyerek kafesin yanında durdum. Madam Octa içeride yere uzanmıştı. Her zamanki gibi sessizdi. Steve ve benimle ilgilenmiyordu bile.

Steve, "Harika bir örümcek bu!" dedi ve daha iyi görebilmek için kafese yaklaştı. "Sirktekinin neredeyse aynısı. Ona bu kadar benzeyen bir örümcek bulabildiğine inanamıyorum. Nerden buldun bunu? Evcil hayvan satılan bir dükkândan mı? Hayvanat bahçesinden mi?"

Gülümsemem yarıda kesilmişti. Tedirgin bir şekilde, "Tabi ki Ucubeler Sirki'nden aldım," dedim.

"Ucube gösterisinden mi?" Yüzünü buruşturdu. "Canlı örümcek mi satıyorlardı? Ben görmedim? Kaç paraya aldın?"

Kafamı iki yana salladım. "Satın almadım Steve. Ben... tahmin edemiyor musun? Anlaşana?"

"Neyi?" diye sordu.

"Bu *benzer* bir örümcek değil," dedim. "Bu *aynısı.* Madam Octa'nm ta kendisi."

Sanki ne dediğimi duymamış gibi yüzüme baktı. Söylediklerimi tekrar edeceğim sırada konuştu. "Ta... kendisi?" Yavaşça konuşuyor, sesi titriyordu.

"Evet," dedim.

"Yani... bu... o mu? Madam Octa mı?"

Yaşadığı şoka gülerek, "Evet," dedim.

"Bu... Bay Crepsley'nin örümceği mi?"

"Steve, neyin var? Bunu sana kaç defa söylemem gerek..."

"Bir dakika," diye atıldı. "Eğer bu gerçekten Madam Octa ise, onu nasıl aldın? Dışarıda mı buldun? Yoksa sana onu sattılar mı?"

"Hiç kimse böyle harika bir örümceği satmaz," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Peki o zaman nasıl?.."

Sorusu havada kalmıştı.

Gururlu bir şekilde, "Onu çaldım," dedim. "O sah sabahı tiyatroya geri gittim, içeri sızdım, örümceğin nerede olduğunu buldum ve onu alıp oradan sıvıştım. Bay Crepsley'ye

onu aramamasını, aksi takdirde polise kendisinin bir vampir olduğunu ihbar edeceğimi yazan bir not bıraktım."

"Sen... sen..." Steve nefes almakta zorlanıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu ve yere yığılacak gibi duruyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Seni... embesil!" diye kükredi. "Seni manyak! Seni budala!"

"Hey!" diye bağırdım. Kızmıştım.

"Aptal! Ebleh! Geri zekâlı!" diye bağırdı. "Sen ne yaptığının farkında mısın? Başının ne tür bir belada olduğu konusunda fikrin var mı hiç?"

"Ha?.." diyebildim. Şaşırmıştım.

Steve, "Bir vampirin örümceğini çaldın!" diye bağırdı. "Ölülerin dünyasından gelen kan emicilerin bir üyesini soydun! Sence seni yakalayınca ne yapacak Darren? Popona şaplak atıp tahtaya elli defa yazman için bir cümle mi verecek? Anne babana mı şikâyet edecek? Bir *vampirden* bahsediyoruz! Boğazını parçaladıktan sonra seni örümceğine yem yapacak! Seni parçalara ayıracak ve..."

Sakin bir şekilde, "Hayır, ayırmayacak," dedim.

"Tabi ki ayıracak!"

"Hayır, *yapamaz.* Çünkü beni bulamayacak. Örümceği geçen sah değil, ondan önceki salı günü çaldım; yani izimi bulması için tam iki haftası vardı. Ama hiç ortalıkta görünmedi. Sirkle beraber kasabayı terk etti. Ve eğer kendi iyiliğini düşünüyorsa bir daha asla geri gelmeyecektir."

Steve, "Bilemiyorum," dedi. "Vampirlerin güçlü hafızaları vardır. Sen büyüyüp çoluk çocuk sahibi olduktan sonra bile geri dönebilir."

"Bunu o zaman düşünürüm," dedim. "Şu anda bu işten paçayı sıyırmış durumdayım. Böyle olacağından emin değildim, beni bulup öldüreceğini düşünmüştüm; ama oldu işte. O yüzden bana hoş olmayan sıfatlar takmaktan vazgeç artık, olur mu?"

Başını iki yana sallayarak, "Sen yok musun sen!" dedi. "Ben de *kendimi* cesur sanırdım; ama bir vampirin örümceğini çalmak? Sende böyle bir cesaretin bulunacağını aklımın ucundan bile geçirmezdim. Seni bunu yapmaya iten neydi?"

"Ona sahip olmak zorundaydım," dedim. "Sahnede gördüğümde, onu elde etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı anlamıştım. Sonra da Bay Crepsley'nin bir vampir olduğunu ve ona şantaj yapabileceğimi fark ettim. Yanlış bir davranış olduğunu biliyorum; ama o da bir vampir ve bu yüzden de yaptığım şey o *kadar da* kötü değil, haksız mıyım? Kötü birinden çalmak bir yönden bakıldığında iyilik bile sayılabilir, öyle değil mi?"

Steve güldü. "İyi mi, kötü mü bilmem," dedi, "tek bildiğim, eğer örümceğini almak için geri gelirse senin yerinde olmak istemeyeceğim."

Örümceği bir kez daha inceledi. Suratını kafesin iyice yakınma -ama örümceğin ona saldırabileceği kadar yakına değil- getirdi ve göbeğinin inip kalkmasını seyretti.

"Onu şimdiye kadar kafesten hiç çıkardın mı?"

"Her gün," dedim. Flütü elime alıp bir ses çıkardım. Madam Octa birkaç santim öne doğru zıplayınca Steve ciyaklayıp poposunun üzerine düştü. Katıla katıla güldüm.

Heyecan içerisinde, "Onu kontrol edebiliyor musun?" diye sordu.

Böbürlenmemeye çalışarak, "Ona Bay Crepsley'nin yaptırdığı her hareketi yaptırabiliyorum," dedim. "Oldukça basit bir iş. Konsantre olabildiğin sürece Madam Octa tamamen zararsız bir hayvan. Fakat dikkatin bir saniye için bile dağılacak olursa..." Parmağımla boğaz kesme hareketi yaparak boğulma sesi çıkardım.

Steve, "Ona hiç dudaklarının üzerinde ağ ördürdün mü?" diye sordu. Gözleri parlıyordu.

"Henüz değil," dedim. "Onu ağzıma sokma fikri beni endişelendiriyor. Ayrıca da o ağını örerken onu kontrol edebilecek bir ortağa ihtiyacım var; ama şimdiye kadar hep yalnızdım."

"Şimdiye kadar öyleydi," diyerek güldü. "Ama artık değil." Ayağı kalktı ve elini çırptı. "Haydi yapalım şu işi. Bana o havalı teneke düdüğü nasıl çalacağımı öğret ve örümcekle yüzleştir. Onu ağzıma almaktan korkmuyorum. Haydi yapalım şu işi! Haydi haydi haydi haydi haydi HAYDİ!.."

Böyle bir heyecanı görmezden gelemezdim. Daha bu kadar az zaman geçmişken Steve'i, Madam Octa'nın karşısına çıkarmanın akıllıca bir hareket olmadığını biliyordum. Steve

örümceği daha iyi tanıyana kadar beklemeliydim; ama sağduyuya aykırı davrandım ve isteğini kabul ettim.

Steve'e antrenman yapmadan flütü çalamayacağım, ama ben Madam Octa'yı idare ederken onunla oynayabileceğini söyledim. Anlamadığı bir nokta kalmaması için, birlikte yapacağımız numaraları gözden geçirdik.

"En önemli şeylerden biri sessiz olmak," dedim. "Hiçbir şey söyleme. Islık bile çalma. Eğer dikkatim dağılır ve Madam Octa'nm hâkimiyetini kaybedersem..."

Steve, uyarılardan sıkıldığı her halinden belli olan bir ifadeyle, "Tamam tamam," dedi. "Biliyorum, merak etme. İstediğim zaman bir fare kadar sessiz olabilirim."

Steve hazır olduğunda Madam Octa'nm kafesini açıp flütü çalmaya başladım. Verdiğim emir örümceği harekete geçirmişti. Steve'in nefesini tuttuğunu, örümcek artık dışarıda olduğu için biraz korktuğunu görebiliyordum; ama durmamız için bir işaret vermediğinden çalmaya devam ettim ve Madam Octa'ya her zamanki hareketlerini yaptırmaya başladım.

Steve'in yanma yaklaşmasına izin vermeden önce Madam Octa'ya bir sürü şey yaptırdım. Son bir haftada birbirimizi çok iyi anlamaya başlamıştık. Örümcek, zihnime ve düşünüş tarzıma alışmış, neredeyse ben daha emirlerimi vermeyi bitirmeden, onları uygular olmuştu. En kısa komutları bile anlayabildiğini öğrenmiştim; onu harekete geçirmek için birkaç kelime yetiyordu.

Steve bu gösteriyi çıt çıkarmadan izledi. Birkaç kere alkışlayacak olduysa da, avuçları birbirine çarpıp ses çıkarmadan önce yaptığını fark edip durdu. Alkışlamak yerine başparmağını havaya kaldırıp 'harika', 'süper', 'muhteşem' gibi kelimeleri ses çıkarmadan söylüyordu.

Steve'i de işin içine katma zamanı geldiğinde, başımı öne eğerek daha önce kararlaştırdığımız işareti verdim. Yutkunup derin bir nefes aldıktan sonra o da bana aynı şekilde işaret verdi. Sonra ayağa kalktı, bir adım öne çıktı. Ben Madam Octa'yı sürekli olarak görebileyim diye bana doğru yan döndü ve diz çöküp oturarak beklemeye başladı.

Flüt ile yeni bir melodi çaldım ve birtakım yeni emirler yolladım. Madam Octa hareket etmeden oturmuş, beni dinliyordu. Yapmasını istediğim şeyi anladığında Steve'e doğru yavaşça yürümeye başladı. Steve titriyor, bir yandan da dudaklarını ısırıyordu. Bu numarayı iptal edip örümceği kafesine geri yollayacaktım, ama o sırada titremesinin geçtiğini ve biraz sakinleştiğini görünce devam ettim.

Madam Octa Steve'in pantolonuna tırmanmaya başlayınca Steve'e hafif bir titreme geldi, ama bu normal bir tepkiydi. Benim bile o tüylü bacaklar tenime değdiğinde hâlâ titrediğim oluyordu.

Madam Octa'yı Steve'in boynuna tırmandırdım ve bacaklarıyla arkadaşımın kulağını gıdıklattım. Hafifçe kıkırdadı; korktuğunu gösteren belirtilerin hiçbiri kalmamıştı. O sakinleştiği için benim de kendime olan güvenim artınca, örümceği Steve'in yüzüne gönderip gözlerinin üzerine

ağlar ördürmeye, burnundan kaydırıp dudakları üzerinde zıplatmaya başladım.

İkimiz de bu yaptığımızdan keyif alıyorduk. Artık bir ortağım olduğu için bir sürü yeni hareket yapabiliyordum.

Madam Octa, Steve'in omzunda durmuş, kolundan aşağı kaymaya hazırlanırken kapı açıldı ve içeriye Annie girdi.

Normal zamanlarda Annie odamın kapısını çalmadan hayatta içeri girmez. O harika bir çocuktur; kendi yaşındaki veletlere benzemez ve hemen her zaman, kapıyı kibarca çalıp cevap bekler. Ama o akşamüstü gerçekten de bir talihsizlik oldu, kız kardeşim hızla içeriye daldı.

"Hey, Darren, benim şu..." diye söze girdi ve aniden sustu.

Steve'i ve omzunda duran, dişleri sanki sokmaya hazırlanıyormuş gibi parıldayan örümceği görünce doğal bir tepki verdi.

Çığlık attı.

Bu ses beni telaşlandırmıştı. Başımı çevirince flüt dudaklarımın arasından kaydı ve konsantrasyonumu kaybettim. Madam Octa ile olan bağlantım koptu. Kafasını sallayıp Steve'in boynuna doğru birkaç hızlı adım atan Madam Octa dişlerini gösterdi; sanki gülümsüyor gibiydi.

Steve korku ile kükreyerek ayağa fırladı. Örümceği yakalamak için bir hamle yaptıysa da örümcek eğilince ıskaladı. Bir yılan kadar çabuk bir şekilde başını eğen Madam Octa, Steve'e yaptığı hareketi tekrarlaması için fırsat bırakmadan *zehirli dişlerini üzerinde durduğu boyuna geçirdi!*

YIRMI BIRINCI BÖLÜM

Steve, örümcek sokar sokmaz kaskatı kesildi. Çığlığı boğazında düğümlendi, dudakları morardı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca -oysa üç ya da dört saniyeden fazla olamazdı- ayakta durup yalpaladı. Ardından da bir korkuluk gibi yere yığıldı.

Onu kurtaran da işte bu düşüş oldu. Ucubeler Sirki'ndeki keçinin de başına geldiği gibi, örümceğin ilk ısırığı Steve'i devirmiş, ama hemencecik öldürmemişti. Madam Octa'nın, Steve düşmeden önce onun boynunda gezinip, ölümcül olan darbesi için ideal yeri aradığını görmüştüm.

Düşüş onu oyalamıştı. Steve'in boğazından kaymış, bulunduğu yere yeniden tırmanmak birkaç saniyesini almıştı.

Benim tek ihtiyacım olan şey de bu birkaç saniyeydi.

Şok geçiriyordum; ama Madam Octa'nm Steve'in omzunun arka tarafından sanki korkunç bir örümcek güneşi gibi çıkması beni kendime getirdi. Eğilip flütümü aldım ve neredeyse boğazımın dibine kadar sokup hayatımda çaldığım en yüksek sesli notayı çaldım.

Kafamın içinden, "DUR!" diye çığlık atınca Madam Octa yaklaşık yarım metre havaya zıpladı.

"Kafesine geri dön!" diye emrettim. Örümcek Steve'in vücudu üzerinden atlayıp hızla yerde yürümeye başladı. Kafes kapısının demir çubuklarını geçer geçmez ileri atıldım ve kapıyı hızla çarparak kapattım.

Madam Octa'yı halledince Steve'e yöneldim. Annie hâlâ çığlık atıyordu; ama zehirlenmiş olan arkadaşıma yardım etmeden onunla ilgilenemezdim.

Kulağının dibine kadar emekledim ve bir cevap vermesi için dua ederek, "Steve?.." dedim. "Steve, iyi misin?" Yanıt yoktu. Nefes alıp verdiği için hayatta olduğunu biliyordum; ama hepsi buydu. Başka hiçbir şey yapamıyordu. Konuşamıyor, kollarını hareket ettiremiyordu. Gözlerini bile kırpamıyordu.

Arkamda duran Annie'yi hatırladım. Çığlık atmayı bırakmıştı, ama titrediğini hissedebiliyordum.

Zayıf bir sesle, "O... o... öldü mü?" diye sordu.

"Tabi ki hayır!" dedim. "Nefes alıp verdiğini görüyorsun, değil mi? Göbeğine ve göğsüne bak."

"Peki ama... neden kıpırdayamıyor?" diye sordu.

"Felç olmuş durumda," diye cevap verdim. "Örümcek ona uzuvlarının hareketini engelleyen bir zehir zerk etti. Yani onu uykuya yatırmış gibi oldu; tek farkı, her şeyi görüp duyabiliyor ve beyninin hâlâ çalışıyor olması."

Bu söylediğimin doğru olup olmadığını bilmiyordum. Umarım doğru çıkardı. Eğer zehir kalbini ve akciğerini rahat bıraktıysa beynine de dokunmamış olabilirdi. Ama eğer kafa tasından içeri girdiyse...

Bunu düşünmek bile çok korkunçtu.

"Steve, sana yardım edeceğim," dedim. "Sanırım hareket etmeni sağlarsak zehir, yavaş yavaş etkisini kaybedecektir."

Kollarımı beline dolayıp Steve'in ayağa kalkmasına yardım ettim. Ağırdı, ama bunu sorun edemezdim. Onu oda içinde sürükledim, kollarını ve bacaklarını salladım; bunu yaparken de onunla konuşuyor, her şeyin yoluna gireceğini, bir ısırıkta onu öldürecek kadar zehir olmadığını, iyileşeceğini söylüyordum.

Bu şekilde geçen on dakikadan sonra bir değişiklik olmamış, ama ben onu daha fazla taşıyamayacak kadar yorulmuştum. Onu yatağa yatırdım ve vücudunu rahat edeceği şekilde yerleştirdim. Göz kapakları açıktı. Garip baktıkları ve beni kokuttukları için gözlerini kapattım; aftıa bu sefer de bir ceset gibi göründüğünden, tekrar açtım.

Annie, "İyileşecek mi?" diye sordu.

Umutlu görünmeye çalışarak, "Tabi ki iyileşecek," dedim. "Zehir bir süre sonra etkisini yitirecek ve Steve yeniden turp gibi olacak. Sadece zamana ihtiyacı var."

Sanırım bana inanmamıştı, ama hiçbir şey söylemeden yatağın ucunda oturmaya ve Steve'in yüzünü bir şahin gibi izlemeye devam etti. Ben ise annemin neden hâlâ ne olduğunu öğrenmek için yukarı çıkmadığını merak etmeye başlamıştım. Açık kapıya doğru yavaşça ilerledim, merdivenlerin yukarısında etrafa kulak kabarttım. Aşağıdaki mutfakta bulaşık makinesinin çalıştığını duyabiliyordum.

Şimdi anlamıştım: makinemiz eski ve gürültücü bir makineydi. Çalıştığı zamanlarda mutfaktaysanız onun gürültüsünden başka hiçbir ses duyamazdınız.

Geri döndüğümde Annie yatakta değildi. Yere çökmüş, Madam Octa'yı inceliyordu.

"Bu, o ucube gösterisindeki örümcek, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet," diyerek itiraf ettim.

"Hani şu zehirli olan?"

"Evet."

"Onu nasıl aldın?" diye sordu.

Kızararak, "Bu önemli değil," dedim.

"Nasıl serbest kaldı?" diye sordu.

"Ben çıkardım," dedim.

"Ne yaptın, ne yaptın?"

"Bunu ilk kez yapmıyorum," dedim. "Bu örümcek neredeyse iki haftadır benimle. Onunla birçok defa oynadım. Bir gürültü olmadığı sürece tamamen güvenli. İçeri öyle paldır küldür dalmasaydm, o da..."

Kızgın bir ses tonuyla, "Hayır efendim," dedi, "suçu bana atamazsın. Örümcekten bana daha önce neden bahsetmedin? Eğer bilseydim odana böyle pat diye girmezdim."

"Bahsedecektim," dedim. "Tehlikeli olmadığından emin olana kadar bekliyordum. Ama Steve gelince ben..." Konuşmaya devam edemedim.

Madam Octa'yı görmek istemediğim için gardıroba geri tıktım. Yatakta oturmakta olan Annie'nin yanına gittim ve Steve'in hareketsiz vücudunu inceledim. Neredeyse bir saat boyunca hiç konuşmadan, yalnızca Steve'e bakarak oturduk.

Sonunda Annie, "Sanırım iyileşemeyecek," dedi.

"Biraz daha zaman ver," diye üsteledim.

"Beklemenin ona iyi geleceğini sanmıyorum," diyerek ısrar etti. "Eğer iyileşecek olsaydı, şimdiye azıcık hareket etmeye başlamıştı."

Kaba bir şekilde, "*Sen* ne anlarsın ki?" diye sordum. "Sen bir çocuksun. Hiçbir şey bildiğin yok!"

Sakin bir şekilde, "Haklısın," dedi, "ama sen de benim bildiğimden fazlasını bilmiyorsun, yanılıyor muyum?" Mutsuz bir şekilde başımı iki yana salladım. "O zaman biliyormuş gibi davranmaktan vazgeç," dedi.

Bana kendimi kötü hissettirmeye çalışmadığını göstermek için elini koluma koyup cesurca gülümsedi. "Anneme söylemek zorundayız," dedi. "Onu buraya çağırmamız lazım. Belki de o ne yapmak gerektiğini bilir."

"Peki ya bilmiyorsa?"

"O zaman Steve'i hastaneye götürmemiz gerekecek."

Annie'nin haklı olduğunu biliyordum. Bunu ben de en başından beri biliyor, ama bir türlü kabul etmek istemiyordum.

"On beş dakika daha bekleyelim," dedim. "Eğer o zamana kadar hareket etmezse annemi çağırırız."

Kararsızca, "On beş dakika mı?" diye sordu.

"Bir dakika bile geçmeyecek," diye söz verdim.

"Tamam o zaman."

Tekrar sessizce beklemeye başlayıp arkadaşımızı seyrettik. Madam Octa'yı ve bütün bu olanları insanlara nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Anneme, doktorlara... *polise!* Bay Crepsley'nin bir vampir olduğunu söylediğimde bana inanacaklar mıydı? Sanmıyordum. Yalan söylediğimi düşüneceklerdi. Belki de beni hapse atacaklardı. Belki de suçun bende olduğunu söyleyeceklerdi; ne de olsa örümceğin sahibi bendim. Beni cinayetle suçlayıp bir kodese tıkabilirlerdi.

Saatimi kontrol ettim. Üç dakika vardı. Steve'de bir değişiklik görülmüyordu.

"Annie, senden benim için bir iyilik yapmanı isteyeceğim," dedim.

Şüpheli gözlerle bana baktı. "Ne?"

"Madam Octa'dan bahsetmeni istemiyorum," dedim.

"Sen delirdin mi?" diye bağırdı. "Bu olanları başka türlü nasıl açıklayacaksın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Onlara o sırada odada olmadığımı söylerim. Isırık izleri ufacık. Küçük arı sokmalarına benziyorlar ve zaman geçtikçe şişlikleri iniyor. Doktorlar belki de hiç fark etmeyecekler bile."

Annie, "Bunu yapamayız," dedi. "Örümceği incelemeye ihtiyaçları olabilir. Belki de..."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Annie, eğer Steve ölürse beni suçlayacaklar," dedim. "Bu olayın sana, hatta hiç kimseye söyleyemeyeceğim kısımları var. Bütün söyleyebileceğim, eğer Steve'e bir şey olursa tek sorumlu ben olacağım. Katillere ne yapıyorlar, biliyor musun?"

"Sen cinayetten yargılanmak için çok küçüksün," dedi, ama kendinden pek de emin görünmüyordu.

"Hayır, değilim," dedim. "Gerçek bir hapishaneye gitmek için fazla gencim, ama çocuklar için özel yerler var. On sekizime gelene kadar beni orada tutarlar, sonra da... Lütfen Annie." Ağlamaya başladım. "Hapse girmek istemiyorum."

O da ağlamaya başlamıştı. Birbirimize sarılıp bebekler gibi hıçkıra hıçkıra ağladık. "Seni götürmelerini istemiyorum," dedi. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"O zaman söylemeyeceğine söz veriyor musun?" diye sordum. "Odana gidip bu olanların hiçbirini görmemiş ve duymamış gibi davranır mısın?"

Üzgün görünüyordu. Kabul ettiğini gösterir şekilde başını salladı. "Ama eğer gerçeklerin Steve'i kurtaracağını anlarsam konuşurum," dedi. "Eğer doktorlar Steve'i ısıran şeyin ne olduğunu bulamadıkları takdirde onu kurtaramayacaklarını söylerlerse bildiğim her şeyi söylerim, tamam mı?"

"Tamam."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Odanın ortasına gelince durdu, arkasını döndü, geri geldi ve alnımdan öptü.

"Seni seviyorum Darren," dedi, "ama o örümceği bu eve getirmekle büyük aptallık ettin. Eğer Steve ölürse bu senin suçun olacak."

Koşarak odadan çıktı.

Birkaç dakika boyunca Steve'in elini tutarak bekledim ve ona iyileşmesi, bir hayat belirtisi göstermesi için yalvardım. Dualarım cevapsız kalınca ayağa kalktım, pencereyi açtım -böylece esrarengiz saldırganın içeri nasıl girdiğini açıklayabilecektim- derin bir nefes aldım ve çığlık çığlığa annemi çağırarak aşağıya koştum.

YLRML IKLNCL BÖLÜM

Ambulans ile gelen hemşireler, anneme, Steve'in şeker veya sara hastalığı olup olmadığını sordular. Annem emin değildi, ama sanmıyordu. Ayrıca alerji ve ona benzer şeyler hakkında da sorular sordular, ama annem onlara kendisinin Steve'in annesi olmadığını, bu yüzden de sorularının cevaplarını bilmediğini söyledi.

Bizi de ambulansa kabul edeceklerini düşünmüştüm, ama yer olmadığını söylediler. Steve'in ev telefonunun numarasını ve annesinin adını aldılar; ancak annesi evde değildi. Hemşirelerden biri, anneme arabayla onları hastaneye kadar takip edip edemeyeceğini sordu. Gidip doldurabildiği kadar form doldurabildiği takdirde işler daha çabuk ilerleyecekti. Annem kabul edip beni ve Annie'yi arabaya bindirdi. Hâlâ eve gelmediği için babamı cep telefonundan arayıp bizi nerede bulabileceğini söyledi. Babam da işi biter bitmez gelecekti.

Yolculuk berbattı. Arkada oturuyor, Annie'ye bakmamaya çalışıyordum. Doğruyu söylemem gerektiğinin farkındaydım, ama korkuyordum. Daha da kötüsü, eğer komada yatan ben olsaydım Steve'in yalan söylemeyeceğini biliyordum.

Annem arkasını dönmeden, "Odada ne oldu?" diye sordu. Hız sınırını aşmadan gidebildiği kadar hızlı gittiği için bana bakamıyordu. Memnundum: yüzüne bakıp yalan söyleyebileceğimi sanmıyordum.

"Emin değilim," dedim. "Konuşuyorduk. Sonra benim tuvalete gitmem gerekti. Geri döndüğümde..."

"Hiçbir şey görmedin mi?" diye sordu.

"Hayır," diyerek yalan söyledim; kulaklarımın utançtan kızardığını hissedebiliyordum.

"Anlayamıyorum," diye mırıldandı. Kaskatı kesilmişti ve teni morlaşmıştı. Öldüğünü sandım."

Annie, "Bence bir şey onu sokmuş olmalı," dedi. Tam kaburgalarına doğru bir dirsek atacakken sırrımı saklayabilmek için ona ihtiyacım olduğunu hatırladım.

Annem, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Boynunda izler vardı," dedi Annie.

"Onları ben de gördüm," dedi. "Ama sorunun bu olduğunu zannetmiyorum hayatım."

Annie, "Neden olmasın?" diye sordu. "Bir yılan ya da... bir *örümcek* içeri girip Steve'i soktuysa..." Bana doğru kaçamak bir bakış fırlattı; verdiği sözü hatırlamış, yüzü kızarmıştı.

"Örümcek mi?" Annem kafasını iki yana salladı. "Hayır yavrum, örümcekler insanları sokup onları komaya sokmazlar. Özellikle de buralarda."

Annie, "Öyleyse bunu yapan neydi?" diye sordu.

Annem, "Emin değilim," dedi, "belki de yediği bir şey yüzünden oldu ya da kalp krizi geçirdi."

Annie, "Çocuklar kalp krizi geçirmezler," diye söylendi.

Annem, "Geçirirler," diye cevap verdi. "Nadir görülen bir durumdur, ama olabilir. Yine de doktorlar her şeyi yoluna koyacaklardır. Onlar bu konularda bizden daha fazla bilgiye sahipler."

Hastanelere alışkın değildim, bu yüzden de annem formları doldururken ben de etrafa bakmarak vakit geçirdim. Burası şimdiye kadar gördüğüm en beyaz yerdi: beyaz duvarlar, beyaz yerler, beyaz üniformalar. Fazla hareketli bir yer değildi; ama yatak yaylarının çıkardığı sesler, öksürükler, makinelerin uğultusu, kesip biçen bıçakların ve alçak sesle konuşan doktorların sesleri buraya bir canlılık katıyordu.

Orada otururken fazla konuşmadık. Annem Steve'in içeri alındığını ve muayene edilmeye başlandığını, ama hastalığının teşhis edilmesinin biraz zaman alabileceğini söyledi. "İyimserdiler," dedi.

Annie susayınca annem ikimizi köşe başındaki makineden içecek bir şeyler almaya yolladı. Ben bozuk paraları makineye atarken Annie de bizi kimsenin duymaması için etrafı kolaçan ediyordu.

"Ne kadar bekleyeceksin?" diye sordu.

"Doktorlar bir açıklama yapana kadar," dedim. "Bırakalım da onu muayene etsinler. Ne tür bir zehir olduğunu

bulup bize ihtiyaçları olmadan Steve'i tedavi edebileceklerini umuyorum."

"Peki ya edemezlerse?" diye sordu.

"O zaman onlara söylerim, söz veriyorum," dedim.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Ya sen söylemeden önce ölürse?" diye sordu.

"Ölmeyecek," dedim.

"Amaya..."

"Ölmeyecek!" diye çıkıştım. "Bu şekilde konuşma. Bırak konuşmayı, *düşünme* bile. Olabileceklerin en iyisini ümit etmek durumundayız. Steve'in bu durumdan kurtulacağına inanmalıyız. Annem ve babam her zaman bize iyi düşüncelerin hasta insanların iyileşmelerine yardımcı olduğunu söylerlerdi, öyle değil mi? Steve'in başaracağına inanmamıza ihtiyacı var."

Annie, "Gerçeklere daha çok ihtiyacı var," diye homurdandıysa da meseleyi daha fazla uzatmadı. İçeceklerimizi oturduğumuz yere götürdük ve hiç konuşmadan içtik.

Çok geçmeden babam da geldi; üzerinde iş kıyafetleri vardı. Annemi ve Annie'yi öpüp benim de omzumu kuvvetlice sıktı. Kirli elleri tişörtümde makine yağı izi bırakmıştı; ama bu beni rahatsız etmedi.

"Haber var mı?" diye sordu.

Annem, "Henüz yok," dedi "Onu muayene ediyorlar. Haber almamız saatler sürebilir."

Babam, "Onun başına ne geldi Angela?" diye sordu.

Annem, "Henüz bilmiyoruz," dedi, "bekleyip göreceğiz."

Babam, "Beklemekten nefret ederim," diye homurdandı; ama başka şansı olmadığı için o da bizler gibi beklemek zorundaydı.

Birkaç saat boyunca başka hiçbir şey olmadı; ta ki Steve'in annesi gelene kadar. Yüzü Steve'inki gibi bembeyaz olmuş, dudakları sanki birbirine yapışmıştı. Doğrudan üzerime doğru geldi ve beni omuzlarımdan yakalayıp sert bir şekilde sarstı. "Ona ne yaptın?" diye haykırdı. "Oğluma zarar mı verdin? Steve'imi öldürdün mü?"

Babam, "Hey, dur bakalım!" diye çıkıştı.

Steve'in annesi babamı görmezden geldi. Bir kez daha, "Ne yaptın?" diye bağırdı ve beni daha da sert bir şekilde sarstı. Hiçbir şey, demeye çalıştım, ama dişlerim takırdıyordu. "Ne yaptın? Ne Yaptın?" diye aynı şeyi tekrar ettikten sonra aniden beni sarsmayı bıraktı ve yere yığılıp bir bebek gibi yüksek sesle ağlamaya başladı.

Annem oturduğu yerden kalkıp Bayan Leonard'm yanına çömeldi. Başının arkasını okşayıp kulağına şefkat dolu sözler söyledikten sonra onu bir yere oturtup kendisi de yanma oturdu. Bayan Leonard hâlâ ağlıyordu, ama şimdi ne kadar kötü bir anne olduğunu ve Steve'in ondan ne kadar nefret ettiğini söyleyip inliyordu.

Annem, Annie ve bana, "Siz ikiniz gidip başka yerde oynayın," dedi. Biz de dediğini yapmak üzere kalkıp yürümeye başladık. Annem arkamdan, "Darren," diye bağırdı.

"Steve'in annesinin söylediklerini dikkate alma. O seni suçlamıyor. Sadece korkmuş durumda."

Başımla anladığımı belirttim. Berbat durumdaydım. Annem eğer Bayan Leonard'ın haklı olduğunu, suçlu olduğumu bilseydi ne derdi?

Annie ve ben bizi meşgul edecek birkaç jetonlu oyun makinesi bulduk. Oynayabilecek durumda olduğumu sanmıyordum; ama birkaç dakika sonra Steve'i ve hastaneyi unutup kendimi oyunlara kaptırdım. Bir süreliğine gerçek dünyanın dertlerinden sıyrılmak güzel bir duyguydu ve jetonum bitmeseydi bütün gece orada kalabilirdim.

Oturduğumuz yere döndüğümüzde Bayan Leonard sakinleşmiş, annemle birlikte formları doldurmaya başlamıştı. Annie ve ben oturup tekrar beklemeye koyulduk.

Annie, saat on civarında esnemeye başlayınca ben de ona katıldım. Annem bize bir kere baktı ve eve gitmemizi söyledi. Ben karşı çıkmaya başlayınca lafımı ağzıma tıktı.

"Burada yapacağınız bir şey yok," dedi. "Gecenin bir yarısı bile olsa, bir şey duyar duymaz arayacağım. Anlaştık mı?"

Tereddüt ettim. Örümcekten bahsedebilmem için bu son şansımdı. Neredeyse ağzımda baklayı çıkaracaktım; ama yorgundum ve doğru kelimeleri bulamıyordum. Üzgün bir şekilde, "Tamam," dedim ve oradan ayrıldım.

Babam bizi arabayla eve bıraktı. Ona örümcekten, Bay Crepsley'den ve diğer olan bitenlerden bahsetseydim acaba ne yapardı diye düşündüm. Beni cezalandıracağı kesindi,

ama olanları ona anlatmama sebebim bu değildi. Sessiz kalıyordum, çünkü yalan söylediğimi ve Steve'in iyiliğinden çok kendimi düşündüğümü duyarsa utanacaktı. Benden nefret etmesinden korkuyordum.

Eve varana kadar Annie uyumuştu. Babam onu arka koltuktan kucağına alıp yatağına götürdü. Yavaşça odama yürüdüm ve soyundum. İçimden kendi kendime küfrediyorum.

Kıyafetlerimi kaldırırken babam kapıdan kafasını uzattı. "Her şey yolunda mı? İyi misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. "Steve iyileşecek," dedi. "Bundan eminim. Doktorlar işlerini bilirler. Onun kendine gelmesini sağlayacaklardır."

Cevap verme konusunda kendime güvenemediğim için yine başımı salladım. Babam girişte bir saniye daha durduktan sonra iç çekip çalışma odasına doğru yürüdü.

Pantolonumu gardıroba asarken Madam Octa'nm kafesini fark ettim. Kafesi yavaşça dışarı çıkardım. Madam Octa tam ortada yatıyordu. Rahatça nefes alıyordu ve her zamanki gibi sakindi.

Renklerle bezeli örümceği incelediğimde gördüklerim beni etkilememişti. Akıllı olmasına akıllıydı, ama aynı zamanda çirkin, tüylü ve mide bulandırıcıydı da... Ondan nefret etmeye başladım. Gerçek suçlu oydu; sebepsiz yere Steve'i sokmuştu. Oysa ben, onu beslemiş, onunla ilgilenmiş, oyunlar oynamıştım. O da karşılığında böyle davranmıştı.

"Seni lanet olası canavar!" diyerek hiddetle kafesi salladım. "Seni nankör yaratık!"

Kafesi bir kez daha salladım. Ayaklan kafesin demirlerine sıkıca sarıldı. Bu beni daha da kızdırmıştı; kafesi sert bir şekilde sağa sola oynatıp tutunmasını engellemeye, ona zarar vermeye çalıştım.

Kendi etrafımda dönmeye, bir yandan da kafesi kulpundan tutup çevirmeye başladım. Küfrediyor, bildiğim bütün kötü kelimeleri sıralıyor; ölmesini, onu hiç görmemiş olmayı, onu kafesinden çıkartıp kendi ellerimle boğabilecek cesarete sahip olmayı diliyordum.

Sonunda öfkem patlama noktasına gelince kafesi kendimden mümkün olduğu kadar uzağa fırlattım. Nereye fırlattığıma bakmamıştım; açık olan penceremden dışarıya, gecenin karanlığına fırladığını görünce şok geçirdim.

Kafesin uçtuğunu görüp arkasından atıldım. Yere düşünce kapısının açılacağından korkuyordum, çünkü doktorlar Steve'i kendi başlarına tedavi edemeseler bile, Madam Octa'nm yardımıyla edebilirlerdi: Onu inceledikleri takdirde Steve'i tedavi etmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Ama eğer kaçarsa...

Hızla pencereye koştum. Kafesi yakalamak için geç kalmıştım, ama en azından nereye düştüğünü görebilecektim. Kafes aşağı doğru süzülürken arkasından bakıyor, kırılmaması için dua ediyordum. Düşmesi bitmek bilmemişti.

Kafes yere çarpmadan hemen önce gecenin karanlık gölgeleri arasından bir el fırlayıp onu havada yakaladı.

Bir el?

Daha iyi görebilmek için iyice öne eğildim. Karanlık bir geceydi ve önceleri aşağıda kimin olduğunu görememiştim. Ama sonra elin sahibi bir adım öne çıktı ve her şey belli oldu.

Önce onun kafesi tutan kırışık ellerini gördüm. Sonra uzun, kırmızı kıyafetini. Ardından kısa kesilmiş, turuncu renkli saçlarını. Daha sonraysa yüzünü kaplayan yarasını. En sonunda da sivri dişli gülüşünü...

Bu, *Bay Crepsley'di!*

Vampir.

Ve bana gülümsüyordu!

YIRMI UÇUNCU BOLUM

Pencerede durmuş, onun bir yarasaya dönüşüp uçarak yukarı gelmesini bekliyordum; ama o Madam Octa'nm iyi olup olmadığını anlamak için kafesi sallamaktan başka bir şey yapmadı.

Sonra da hâlâ gülümsemeye devam ederek arkasını döndü ve gitti. Birkaç saniye içerisinde karanlık gecede kaybolmuştu.

Pencereyi kapatıp güvenli olduğunu düşündüğüm yatağıma koştum; kafamda bin bir soru dönüyordu: Ne kadar zamandır aşağıda bekliyordu? Madam Octa'nın yerini biliyorduysa neden onu daha önce almamıştı? Öfkeli olacağını düşünmüştüm, ama o eğleniyor gibiydi. Neden Steve'in dediği gibi boğazımı parçalamamıştı?

Uyumak mümkün değildi. Örümceği çaldığımın ertesi akşamına kıyasla daha fazla dehşete kapılmıştım. O zamanlar kendime vampirin benim kim olduğumu bilmediğini, bu yüzden de beni bulamayacağını söyleyebiliyordum.

Babama söylemeyi düşündüm. Sonuçta bir vampir, nerede yaşadığımızı biliyordu ve bize kin duymak için bir sebebi vardı. Babam bunu bilmeliydi. Onu uyarmalı ve bir savunma hazırlamasına fırsat vermeliydim. Ama...

Bana inanmayacaktı. Hele Madam Octa da gittikten sonra hiç şansım yoktu. Kendimi ona vampirlerin gerçek olduğuna, bir tanesinin bizim eve geldiğine ve tekrar gelebileceğine inandırmaya çalışırken hayal ettim. Kafayı yediğimi düşünecekti.

Sabaha karşı azıcık da olsa kestirebildim, çünkü vampirin gün batımma kadar saldıramayacağmı biliyordum. Tam anlamıyla uyuduğum söylenemezdi, ama bu kadarlık bir dinlenme bile iyi gelmişti; kalktığımda mantıklı düşünebiliyordum. Olanları tekrar kafamdan geçirdiğimde, korkmak için hiçbir neden olmadığını fark ettim. Eğer vampir beni öldürmek isteseydi, bunu dün gece, ben hazırlıksızken yapabilirdi. Her nedense beni öldürmek istememişti; en azından şimdilik.

Kafamdan bu konudaki korkuları attığım için Steve'e ve asıl sorunuma odaklanabilirdim. Gerçeği söylemeli miydim? Annem geceyi hastanede geçirmiş, Bayan Leonard'a bakmış ve kadının arkadaşlarına ve komşularına telefon açarak Steve'in hastalığını haber vermişti. Eğer annem evde olsaydı ona söyleyebilirdim; ama babama söyleme fikri içimi korku ve endişeyle dolduruyordu.

Evimiz o pazar günü çok sessizdi. Babam kahvaltıda yumurta ve sosis yaptı. Çoğu zaman yaptığı gibi her iki yemeği de yakmayı başardıysa da ağzımızı açıp tek kelime etmedik. Lokmalarımı yutarken tatlarını almıyordum bile. Aç değildim. Kahvaltı etmemin tek sebebi o gün sanki sıradan bir pazarmış gibi davranmak istememdi.

Kahvaltımızı bitirmek üzereyken annem aradı. Babamla ikisi uzun süre konuştular. Babam fazla bir şey söylemedi; yalnızca başını salladı ve homurdandı. Annie ve ben kımıldamadan oturuyor, konuşulanları duymaya çalışıyorduk. Babam konuşmasını bitirdiğinde gelip yanımıza oturdu.

"Nasılmış?" diye sordum.

Babam, "Pek iyi değilmiş," diye yanıtladı. "Doktorlar durumunu çözemiyorlar. Görünüşe göre Annie haklıymış: zehirlenmiş. Ama bildikleri bir zehir türü değil. Diğer hastanelerdeki uzmanlara örnekler yollamışlar; içlerinden bir tanesinin bu zehir hakkında daha fazla bilgisi olabileceğini umuyorlar. Ama..." Kafasını iki yana salladı.

Annie alçak sesle, "Ölecek mi?" diye sordu.

Babamın dürüstçe, "Belki de," diye cevaplaması beni memnun etmişti. Çoğu zaman büyükler ciddi konularda çocuklara yalan söylerler. Bana ölüm konusunda yalan söylenmesindense gerçeği öğrenmeyi tercih ederim.

Annie ağlamaya başlamıştı. Babam onu kaldırdı ve kucağına oturttu. "Hadi ama, ağlaman için bir sebep yok," dedi. "Daha her şey bitmedi. Steve hâlâ yaşıyor. Nefes alıyor ve zehir, beynini etkilemişe benzemiyor. Eğer vücudundaki zehirle baş edebilmenin bir yolunu bulabilirlerse iyileşecektir."

"Ne kadar zamanı var?" diye sordum.

Babam omuzlarını silkti. "Eğer sağlığı bu seviyede kalırsa onu makinelere bağlayıp çok uzun bir süre hayatta tutabilirler," dedi.

"Yani komaya girmiş biri gibi mi?" diye sordum.

"Aynen öyle."

"Makine kullanmaya başlamalarına ne kadar süre var?" diye sordum.

"Sanırım birkaç gün. Karşılarındaki hastalığın tam olarak ne olduğunu bilmedikleri için kesin bir süre veremiyorlar, ama solunum ve koroner sistemlerinin durmasına birkaç gün kaldığını düşünüyorlar."

Annie hıçkıra hıçkıra ağlarken bir yandan da, "Nesinin nesinin?" diye sordu.

Babam, "Akciğeri ve kalbi," diye yanıtladı. "Onlar çalıştığı sürece hayatta kalır. Steve'i beslemek için serum kullanmak zorundalar, ama onun dışında iyi durumda. Eğer nefes alması durursa asıl tehlike başlayacaktır."

Birkaç gün. Pek de fazla sayılmazdı. Önceki gün önünde bütün bir ömrü vardı. Şimdi ise birkaç günü.

"Gidip onu ziyaret edebilir miyim?" diye sordum.

Babam, "Eğer istersen bu öğleden sonra gidebilirsin," dedi.

"İstiyorum," dedim.

Bu sefer hastane daha kalabalıktı; hayatımda hiç bu kadar çikolata ve çiçeği bir arada görmemiştim. Herkes mutlaka bu ikisinden birini taşıyor gibiydi. Hastanenin mağazasından Steve'e bir şeyler almak istedim, ama param yoktu.

Steve'in, çocuk koğuşunda olacağını düşünmüştüm. Ancak doktorlar, incelemek istedikleri ve hastalığının bulaşıcı olup olmadığını bilmedikleri için onu ayrı bir odaya koymuşlardı. İçeri girmek için maske, eldiven ve uzun, yeşil önlükler giymek zorundaydık.

Bayan Leonard bir sandalyede uyuyordu. Annem sessiz olmamızı işaret etti. Önce her birimize tek tek sarıldı, sonra da babamla konuşmaya başladı.

"Diğer hastanelerden birkaç yanıt geldi," dedi; sesi maske yüzünden boğuk çıkıyordu. "Hepsi olumsuz."

Babam, "Mutlaka *birileri* bunun ne olduğunu biliyor olmalı," dedi. "Kaç farklı tür zehir olabilir ki?"

Annem, "Binlerce," dedi. "Yurt dışındaki hastanelere de örnekler gönderdiler. Bir tanesinde bu zehrin kaydının olacağı ümit ediliyor; ama bize bu konuda cevap vermeleri zaman alacak."

Onlar konuşurken ben de Steve'i inceliyordum. Düzgün bir şekilde yatağa yatırılmıştı. Bir koluna serum takılmış, göğsüne de teller ve bazı bilmediğim şeyler yerleştirilmişti. Doktorların kan örnekleri aldığı yerde iğne izleri vardı. Yüzü beyaz ve hareketsizdi. Berbat görünüyordu!

Ağlamaya başladım. Duramıyordum. Annem kolunu omzuma atıp bana sıkıca sarıldı; ama bu işleri daha da kötüleştirdi. Ona örümcekten bahsetmeye çalıştıysam da ağzımdan çıkanların duyulamayacağı kadar şiddetli ağlıyordum. Annem bana sarılmaya, öpmeye ve sakinleştirme çabasına devam edince bir süre sonra denemekten vazgeçtim.

Steve'in akrabaları olan yeni ziyaretçiler gelince annem, onları hasta ve annesiyle baş başa bırakmaya karar verdi. Bizi oda dışına götürüp maskemi çıkardı ve bir mendille gözyaşlarımı sildi.

"İşte," dedi, "böyle daha iyi." Gülümseyerek beni gıdıklamaya başladı ve ben de sırıtana kadar devam etti. "İyileşecek, söz veriyorum," dedi. "Şu anda pek de iyi bir durumda olmadığının farkındayım, ama doktorlar ellerinden geleni yapıyorlar. Onlara güvenmek ve Steve'in iyileşeceğine inanmak zorundayız, tamam mı?"

Iç çekerek, "Tamam," dedim.

Annie elimi sıkarak, "Bence oldukça iyi görünüyordu," dedi. Ona teşekkür edercesine gülümsedim.

Babam, "Artık eve gelecek misin?" diye sordu anneme.

Annem, "Bilemiyorum," dedi, "sanırım burada biraz daha kalsam iyi olur. Bana ihtiyaçları..."

Babam kararlı bir şekilde, "Angela, sen şimdilik elinden geleni yaptın," dedi. "Dün gece hiç uyumadığına bahse girerim. Uyudun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Eğer şimdi burada kalırsan bugün de uyuyamayacaksm. Haydi Angie, gidelim." Babam annemi bir şey yapmaya tatlı dille ikna etmeye çalışırken ona Angie' diye hitap eder. "Steve ve annesine göz kulak olabilecek başka insanlar var. Kimse senden her işe koşmanı beklemiyor."

Annem, "Pekâlâ," dedi, "ama bana ihtiyaçları olup olmadığına bakmak için akşama buraya geri geleceğim."

Babam, "Bence adil bir anlaşma," dedi ve arabaya doğru yürüdü. Uzun süreli bir ziyaret olmamıştı, ama şikâyet etmedim. Gitmekten memnundum.

Eve dönüş yolunda Steve'i, nasıl göründüğünü ve *neden* o halde olduğunu düşündüm. Damarlarında dolaşan zehri düşündüm; doktorların bu zehre bir çare bulamayacaklarından emindim. Yeryüzündeki hiçbir doktorun daha önce Madam Octa türündeki bir örümceğin zehri gibi bir zehirle karşılaşmadığına bahse girebilirdim.

Steve'in, bugün ne kadar kötü görünürse görünsün, birkaç gün içerisinde çok daha kötü görüneceğini biliyordum. Onu bir yapay solunum cihazına bağlanmış olarak, yüzünde bir maske ve vücuduna batırılmış tüpler ile hayal ettim. Düşüncesi bile korkunçtu.

Steve'i kurtarmak için tek bir yol vardı. Yalnızca bir kişi, zehir hakkında bilgi sahibi olabilir, onu nasıl alt edeceğini bilebilirdi.

Bay Crepsley.

Araba evin önündeki park yerine girdikten sonra bizler arabadan çıkarken kararımı verdim: Onu bulup Steve'e yardım etmesi için elinden geleni yaptıracaktım. Karanlık basar basmaz evden sıvışacak, nerede olursa olsun vampiri bulacaktım. Ve eğer onu yola getirip zehri yenmenin bir yolu ile geri dönemezsem...

...hiçbir zaman geri dönmeyecektim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BOLUM

Saat on bire kadar beklemek zorundaydım. Annem hastaneden geri dönmeden önce, yani daha erken de gidebilirdim; ama babamın birkaç arkadaşı, çocuklarıyla birlikte gelince ev sahibi rolünü üstlenmek zorunda kaldım.

Annem saat on civarı döndü. Yorulmuştu. Bunu gören babam misafirleri hemen yolladı. İkisi mutfakta oturup çay eşliğinde konuştuktan sonra yatmaya gittiler. Onların uykuya dalmalarını bekledim ve ardından sessizce aşağıya inip arka kapıdan dışarıya çıktım.

Karanlıkta, bir kuyrukluyıldız gibi ilerledim. O kadar hızlıydım ki kimselere görünmüyor, hiç ses çıkarmıyordum. Bir cebimde annemin mücevher kutusunda bulduğum haç, diğerinde ise babamın mektup arkadaşlarından birinin bize yıllar önce yolladığı bir şişe kutsal su vardı. Kazık bulamamıştım. Onun yerine keskin bir bıçak almayı düşünmüştüm, ama büyük ihtimalle sadece bir yerimi kesmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bıçaklar konusunda oldukça sakardım.

Eski tiyatro binası zifirî karanlıktı ve terk edilmişti. Bu sefer ön kapıyı kullandım.

Vampir burada değilse ne yapacağımı bilmiyordum, ama burada olacağını bir şekilde hissetmiştim. Steve'in, aralarında gerçek biletin de bulunduğu kâğıt parçalarını havaya attığı, benim de gözlerimi kapatıp elimi uzattığım günkü gibi bir histi bu. *Alınyazısıydı.*

Mahzeni bulmak biraz vaktimi aldı. Yanımda fener getirmiştim, fakat pilleri bitmek üzere olduğu için bir süre sonra sönmüş, beni karanlıkta sağa sola tutunarak bir köstebek gibi yürümeye mahkûm etmişti. Merdivenleri bulduğumda, beni yakalaması için, korkuya fırsat vermeden hemen aşağıya inmeye başladım.

Ben aşağıya indikçe etraf aydınlanıyordu; mahzene vardığımda beş tane uzun mumun yandığını gördüm. Şaşırmıştım -vampirlerin ateşten korkuyor olmaları gerekmiyor muydu?- ama aynı zamanda sevinmiştim de.

Bay Crepsley mahzenin öbür ucunda beni bekliyordu. Küçük bir masada oturmuş, kendi kendine kâğıt oynuyordu.

Kafasını kaldırmadan, "Günaydın Shan Usta," dedi. Cevap vermeden önce boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm. "Şu an sabah değil," dedim. "Gece yarısı."

"Benim için sabah," dedi ve başını kaldırıp sırıttı. Uzun ve keskin dişleri vardı. Bu şimdiye kadar ona en çok yaklaştığım andı ve birçok ayrıntıyı -kırmızı dişler, uzun kulaklar, çekik gözler- görmeyi bekliyordum; ama o her ne kadar aşırı çirkin biri de olsa yine de sıradan bir insana benziyordu.

"Beni bekliyordun, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Madam Octa'nm nerede olduğunu ne kadar zamandır biliyordun?"

"Onu çaldığın gece nerede olduğunu bulmuştum," dedi.

"Peki neden onu o zaman geri almadın?"

Omuzlarını silkti. "Öyle yapacaktım, ama sonra bir vampire ait olan bir şeyi çalabilecek türde bir çocuk olman ilgimi çekti ve senin daha ayrıntılı bir şekilde incelenmeye değebileceğine karar verdim."

Dizlerimin birbirine çarpmasını engellemeye çalışırken, "Neden?" diye sordum.

Alaycı bir şekilde, "Evet, neden?" diye yanıtladı. Parmaklarını şıklatmca masadaki kartlar havalanıp bir araya geldiler ve kendi başlarına kutularına girdiler. Vampir, kutuyu alıp kaldırdıktan sonra parmaklarını çıtlattı.

"Söyle bana Darren Shan, neden geldin? Yine benden bir şeyler çalmak için mi? Hâlâ Madam Octa'yı mı istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım ve "O canavarı bir daha görmek istemiyorum!" diye hırladım.

Güldü. "Bunu duymak onu çok üzecek."

"Benimle dalga geçme," diyerek onu uyardım. "Alay edilmekten hoşlanmam."

"Öyle mi?" diye sordu. "Peki ya devam edersem ne yapacaksın?"

Haçı ve kutsal su şişesini çıkarıp gösterdim ve "Sana bunlarla saldırırım!" diye kükredim; korku ile sendeleyip çekileceğini düşünmüştüm. Ama o öyle yapmadı. Gülümseyerek parmaklarını şıklattı ve aniden haç ve plastik şişe elimden kayboldu. İkisi de artık *onun* elindeydi.

Haçı inceleyip kıkırdadı ve onu -sanki alüminyum folyodan yapılmışçasma- eliyle kolayca sıkıp bir top haline getirdi. Sonra da kutsal suyu bir güzel içti.

"Hoşuma giden şeylerden biri de nedir biliyor musun?" diye sordu. "Fazlaca korku filmi izleyen ve kitabı okuyan insanlar. Çünkü okuduklarına ve duyduklarına inanırlar, sonra da tabanca ve el bombası gibi gerçekten zarar verebilecek silahlar yerine haç ve kutsal su gibi işe yaramaz şeylerle gelirler," dedi.

"Ya... yani... haçlar... sana zarar... vermiyor mu?" diye kekeledim.

"Neden versinler ki?" diye sordu.

"Çünkü sen kötüsün."

"Emin misin?"

"Evet," dedim, "kötü olmalısın, çünkü sen bir vampirsin. Vampirler kötü yaratıklardır."

"Sana söylenen her şeye inanmamalısm," dedi. "Alışılmışın dışında bir damak tadımızın olduğu doğru. Ama kan içiyor olmamız kötü olduğumuz anlamına gelmez. İneklerin ve atların kanını içen kan emici yarasalar kötü yaratıklar mıdır?"

"Hayır," dedim, "ama o farklı bir şey. Onlar hayvan."

"İnsanlar da hayvandır," dedi. "Eğer bir vampir bir insanı öldürürse o zaman kötüdür, kabul. Ama guruldayan karnını doyurmak için azıcık kan alıyorsa... Kötülük bunun neresinde?"

Cevap veremedim. Uyuşmuş, neye inanacağını bilemez bir durumdaydım. Yalnız ve savunmasız olarak onun merhametine kalmıştım.

"Görünüşe göre canın pek tartışmak istemiyor," dedi. "Güzel! Nutuklarımı başka bir zamana bırakalım. O zaman söyle bana Darren Shan. İstediğin şey, örümceğim değilse nedir?"

"Steve Leonard'ı soktu," dedim.

"Steve Leopard adıyla bilinen kişi," diyerek başını evet anlamında salladı. "Talihsiz bir iş. Yine de anlamadıkları şeylerle oynayan küçük çocuklar şikâyet etmemeli.

Sözünü keserek, "Onu iyileştirmeni istiyorum," dedim.

Şaşırmış görünerek, "Ben mi?.." diye sordu. "Ama ben doktor değilim. Bir uzman da değilim. Ben sadece bir sirk sanatçısıyım. Bir ucubeyim. Unuttun mu?"

"Hayır," dedim, "sen bu anlattıklarından daha fazlasısın! Onu kurtarabileceğini biliyorum. Bunu yapabilecek güce sahip olduğunu biliyorum."

"Belki de," dedi, "Madam Octa'nm ısırığı öldürücüdür; ama her zehrin bir panzehiri vardır. Belki de bu panzehir bende var. Belki de arkadaşının doğal vücut faaliyetlerini normale döndürebilecek bir şişe seruma sahibim."

Sevinçle, "Evet!" diye bağırdım. "Biliyordum! Biliyordum! Bili..."

"Ama belki de," diyen Bay Crepsley, beni susturmak için uzun ve kemikli bir parmak havaya kaldırdı, "bu şişe küçük bir şişedir. Belki de içinde çok az miktarda serum vardır. Belki de çok değerlidir. Belki de onu, Madam Octa'nm bir gün beni de ısırması ihtimalini göz önünde bulundurarak kendime saklıyorumdur. Belki de onu kötü kalpli bir velet için harcamak istemiyorumdur.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır," dedim, "onu bana vermek zorundasın. Onu Steve için kullanmak zorundasın. Arkadaşım ölüyor. Onu ölüme terk edemezsin."

Bay Crepsley, "Tabi ki edebilirim," diyerek güldü. "Senin arkadaşın benim için bir şey ifade etmiyor ki! Burada olduğu akşam onu duydun: büyüyünce bir vampir avcısı olacağını söyledi!"

"Öyle demek istememişti," diyerek yutkundum. "Kızgın olduğu için öyle bir şey söyledi."

Bay Crepsley çenesini sıvazlayıp yarasına dokundu ve düşüncelere dalmış gibi görünerek, "Muhtemelen," dedi, "ama tekrar soruyorum: Steve Leopard'ı neden kurtarmalıymışım? Serum pahalı ve yedeği yok."

"Karşılığı neyse veririm!" diye bağırdım; onun da beklediği buydu zaten. Gözlerinin kısılmasından, gülerek vücudunu öne doğru hafifçe eğmesinden belliydi. Madam Octa'yı bu yüzden ilk gece almamıştı. Kasabayı bu yüzden terk etmemişti.

Kurnazca, "Karşılığı neyse verecek misin?" diye sordu. "Ama sen sadece bir çocuksun. Serumu satın almak için yeterli miktarda paran olması mümkün değil."

"Taksit taksit öderim," dedim. "Elli yıl boyunca her hafta ya da sen kaç yıl istersen o kadar yılda. Büyüyünce bir işe girip bütün paramı sana veririm. Yemin ediyorum."

Kafasını iki yana salladı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır," dedi, "paran beni ilgilendirmiyor."

Alçak sesle, "Peki seni ne ilgilendiriyor?" diye sordum. "Kafanda bir fiyat olduğuna eminim. Beni bu yüzden bekledin, öyle değil mi?"

"Sen zeki bir gençsin," dedi. "Uyandığımda örümceğimin yok olduğunu ve onun yerine bir not bırakıldığını görünce bunu anlamıştım. Kendi kendime, Larten, dedim, işte karşında hakikaten olağanüstü bir çocuk; gerçek bir dâhi. Kendisini çok parlak bir gelecek bekliyor."

"Saçmalamayı bırak da bana ne istediğini söyle!" dedim.

Önce pis pis sırıttı; sonra da ciddileşti. "Steve Leopard'la benim ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Tabi ki hatırlıyorum," dedim. "O bir vampir olmak istiyordu. Sen onun bu iş için çok küçük olduğunu söyleyince o da yardımcın olmak istediğini söyledi. Bu fikre karşı çıkmadın; ama sonra onun kötü kalpli biri olduğunu öğrenince hayır dedin."

"Evet, olayın özeti hemen hemen böyle. Ama hatırlarsan bu yardımcılık işine pek de sıcak bakmıyordum. Yardımcılar yararlı da olabilir, yük de."

"Bütün bu anlattıklarının amacı ne?"

"O günden sonra bir kez daha düşündüm ve bu yardımcılık işinin o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini fark ettim. Özellikle de Ucubeler Sirki'nden ayrıldığım ve kendi ayaklarım üzerinde durmak zorunda olduğum şu dönemde, bir yardımcı tam da ihtiyacım olan şey olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Yani Steve'in yardımcın olmasına izin mi vereceksin?"

"Allah korusun!" diye bağırdı. "O canavar mı? Büyüdükçe neler yapabileceğini kimse bilemez onun. Hayır Darren Shan, Steve Leopard'm yardımcım olmasını istemiyorum. "

Uzun ve kemikli parmağını bir kez daha bana doğru kaldırdığında, ne söyleyeceğini daha ağzından çıkmadan anlamıştım.

Lafı ağzından alıp, "*Beni* istiyorsun!" diye inledim.

Karanlık ve tekinsiz gülüşü bana tahminimde yanılmadığımı gösteriyordu.

YLRML BEŞINCI BÖLÜM

Geriye doğru sendeleyerek, "Delisin sen!" diye haykırdım. "Hayatta senin yardımcın olmam! Böyle bir şeyi düşünmüş olman bile çılgınlık!"

Bay Crepsley omuz silkti. Basit bir şey söylüyormuş gibi, "O zaman Steve Leopard ölür," dedi.

Geri geri gitmeyi bıraktım, "Lütfen!.." diye yalvardım. "Bunun başka bir yolu olmalı."

"Bu konu tartışmaya açık değil," dedi. "Eğer arkadaşını kurtarmak istiyorsan bana katılmak zorundasın. Reddediyorsan, konuşacak başka bir şeyimiz kalmamış demektir."

"Peki ya ben..."

Masaya yumruğunu vurup, "Benim vaktimi harcama!" diye bağırdı. İki haftadan beri bu pislik çukurunda pireli, hamamböcekli ve bitli bir yaşama katlanıyorum. Eğer teklifim ile ilgilenmiyorsan söyle, ben de gideyim. Ama benim zamanımı başka seçenek teklifleriyle harcama, çünkü öyle bir seçenek yok."

Yavaşça başımı eğdim ve öne doğru birkaç adım attım, "Bana vampir yardımcılığından biraz daha bahset," dedim.

Gülümsedi. "Bana seyahatlerimde yoldaşlık yapacaksın," diye açıklamaya başladı. "Benimle dünyayı dolaşacaksın.

Gündüzleri gözlerim ve ellerim olacaksın. Uyuduğum sırada beni koruyacaksın. Yiyecek sıkıntımız olduğu zaman bana yiyecek bulacaksın. Kıyafetlerimi çamaşırhaneye götüreceksin. Ayakkabılarımı parlatacaksın. Madam Octa'ya göz kulak olacaksın. Kısacası benim her türlü ihtiyacımı karşılayacaksın. Bunun karşılığında ben de sana vampirlerin yaşam tarzını ve âdetlerini öğreteceğim."

"Bir vampire dönüşmek *zorunda* mıyım?" diye sordum.

"Er geç..." dedi. "İlk başlarda bir vampirin güçlerinden yalnızca bazılarına sahip olacaksın. Seni yan vampir yapacağım. Yani gündüzleri dışarı çıkabileceksin. Yaşamını devam ettirmek için fazla kana ihtiyacın olmayacak. Bazı güçlere sahip olacaksın, ama hepsine değil. Vampirler normalin onda biri hızla yaşlanırken, sen yalnızca beşte biri hızla yaşlanacaksın."

"Nasıl yani?" diye sordum. Kafam karışmıştı.

"Vampirler sonsuza kadar yaşamazlar," dedi. "Ama bizler, insanlardan çok daha uzun yaşarız. Normalden on kat daha yavaş yaşlanırız. Yani her geçen on yıl bizi yalnızca bir yaş yaşlandırır. Sen yarı vampir olduğun için, geçen her beş yılda yalnızca bir yıl yaşlanacaksın."

"Yani beş yılda sadece bir yaş mı yaşlanacağım?" diye sordum.

"Aynen öyle."

"Bilemiyorum," dedim. "Bu işte bir bit yeniği var gibi."

"Seçim senin," dedi. "Yardımcım olman için seni zorlayamam. Eğer bu işin sana göre olmadığına karar verirsen gitmekte serbestsin."

"Ama gidersem Steve ölür!" diye bağırdım.

"Evet, yardımcılık ya da Steve'in hayatı."

"Fazla seçenek sunmuyorsun," diye homurdandım.

"Evet..." diye onayladı. "Fazla bir seçenek yok, haklısın. Ama sana teklifim bu. Kabul ediyor musun?"

Düşündüm. Hayır deyip oradan koşarak uzaklaşmak ve bir daha da geri dönmemek istiyordum. Ama böyle yaparsam Steve ölecekti. O, böyle bir anlaşmaya değecek biri miydi? Onun hayatı için kendi hayatımı verecek kadar kendimi suçlu hissediyor muydum? Cevap belliydi:

Evet.

İç çekerek, "Evet," dedim. "Bu iş hoşuma gitmiyor, ama elim kolum bağlı. Yalnız şunu bilmeni istiyorum: Elime geçecek ilk fırsatta sana ihanet edeceğim. Eğer bu yaptığını ödetmek için bir fırsat yakalarsam kaçırmayacağım. Bana hiçbir zaman güvenemeyeceksin."

"Bence sakıncası yok," dedi.

"Bu konuda ciddiyim," diye onu uyardım.

"Farkındayım," dedi, "seni bu yüzden istiyorum. Bir vampir yardımcısının yüreği olmalı. Seninle bu kadar ilgilenmemin sebebi, sahip olduğun savaşçı ruh. Yanımda dolaştırmak için fazla tehlikeli bir çocuksun, buna eminim; ama bir mücadele sırasında işler sarpa sardığında da son derece yararlı bir müttefik olacaksın."

Derin bir nefes aldım. "Bu işi nasıl yapacağız?"

Ayağa kalkıp masayı bir kenara itti ve aramızda yarım metrelik bir mesafe kalana kadar yaklaştı. Bir bina kadar

uzun görünüyordu. Daha önce farkına varmadığım kötü bir koku yayıyordu: *kan* kokusu.

Sağ kolunu kaldırdı ve elinin arkasını gösterdi. Tırnakları çok uzun olmasa da keskin görünüyordu. Sol elini kaldırdı ve diğer elinin tırnaklarını sol elinin etli parmak uçlarına batırdı. Sonra da aynı hareketi diğer eli için yaptı. Bunu yaparken irkilmişti.

"Ellerini kaldır," diye homurdandı. Parmaklarından damlayan kanı seyrediyordum ve emrine uymadım. "Şimdi!" diye bağırdı ve ellerimi kavrayıp hızla havaya kaldırdıktan sonra tırnaklarını yumuşak parmak uçlarıma batırdı. Hem de onuna birden, aynı anda! Acı içinde bir çığlık atıp geriledim ve ellerimi, kollarımın altına sokup ceketime sürtmeye başladım.

Alaycı bir şekilde, "Haydi, bebeler gibi davranma," dedi ve ellerimi sakladığım yerden çekip aldı.

"Canım yandı!" diye inledim.

"Tabi ki yanacak," diyerek güldü. "Benim de canım yanıyor. Vampire dönüşmenin kolay olacağını mı sanıyordun? Acıya alış. İlerde çok daha fazlasını göreceksin."

Parmaklarımdan birkaçını ağzına götürüp biraz kan emdi. Kanımı ağzında gezdirip denerken ben de onu izledim. Sonunda başıyla onayladığını belirtip kanı yuttu. "Bu kan iyi," dedi, "devam edebiliriz."

Yaralarımız birbirine denk gelecek şekilde parmaklarını benimkilere bastırdı. Birkaç saniye boyunca kollarımın uçlarında bir uyuşukluk oldu. Ardından da bir şeylerin

aktığı hissine kapıldım. Kanımın, sol elimin içinden onun vücuduna; onun kanının da sağ elimden benim vücuduma geçtiğini fark ettim.

Garip bir histi; bütün vücudum karıncalanmış gibiydi. Kanının, sağ kolumdan yukarı çıkıp vücudumun yan tarafına, oradan da sola doğru gittiğini hissettim. Kalbime vardığında ise öyle şiddetli bir acı duydum ki az kalsın yere yığılacaktım. Bay Crepsley'ye de aynı şeyin olduğunu görebiliyordum. Dişlerini gıcırdatıyor, bir yandan da terliyordu.

Bay Crepsley'nin kanı yavaşça sol kolumdan geçip tekrardan onun vücuduna akmaya başlayana kadar acı çekmeye devam ettim. Birkaç saniye daha birleşik durumda kaldıktan sonra bir çığlık atıp benden ayrıldı. Sırtüstü yere düştüm. Başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Bay Crepsley, "Bana parmaklarını uzat," dedi. Kafamı kaldırınca kendi parmaklarını emdiğini gördüm. "Tükürüğüm yaraları iyileştirecektir. Aksi takdirde bütün kanını kaybedip ölürsün."

Ellerime bakıp parmaklarımın kanamaya devam ettiğini görünce onları ileriye doğru uzattım ve vampirin onları ağzına götürüp pütürlü dilini üzerlerinde dolaştırmasına izin verdim.

Parmaklarımı bıraktığında kanamaları durmuştu. Geride kalan kanı bir paçavra parçasına sildim. Sonra da parmaklarımı inceleyip üzerlerinde on küçük yara izi olduğunu gördüm.

"Bir insanı dönüştürmenin başka yolları da vardır, ama parmaklar en basit ve en az acıyan yöntem."

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Artık ben bir yarı vampir miyim?"

"Evet," dedi.

Ona, "Kendimi pek farklı hissetmiyorum," dedim.

"Etkilerinin belirgin hale gelmesi birkaç gün alacak," dedi. "Hep bir alışma devresi olur. Aksi takdirde yaşanacak şok çok büyük olurdu."

"Peki, tam bir vampir haline nasıl geliniyor?" diye sordum.

"Aynı yolla," dedi, "sadece daha uzun bir süre kenetleniyorsun; böylece vücuduna daha fazla miktarda vampir kanı giriyor."

"Yeni güçlerim arasında neler var?" diye sordum. "Bir yarasaya dönüşebilecek miyim?"

Kahkahası odayı salladı. "Yarasa mı?.." diye haykırdı. "Bu saçma sapan hikâyelere inanmıyorsun, öyle değil mi? Senin ya da benim boyutumda biri nasıl olur da uçan minik bir yarasaya dönüşür? Kafanı çalıştır evlat. Nasıl gemiye, uçağa ya da maymuna dönüşemiyorsak bir yarasaya da dönüşemeyiz!"

"Peki neler yapabiliyoruz?" diye sordum.

Çenesini kaşıdı. "Şimdi açıklamak çok uzun sürer," dedi. "Arkadaşınla ilgilenmeliyiz. Yarın sabahtan önce panzehiri almazsa serum bir işe yaramayacak. Ayrıca gizli güçlerden bahsetmek için çok zamanımız olacak." Sırıttı. "Dünyanın zamanı var diyebiliriz."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Bay Crepsley beni önce üst kata, sonra da dışarıya çıkardı. Karanlıkta kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Geldiğim zamana oranla biraz daha iyi görebildiğimi fark etmiştim; ama bu durum damarlarımdaki vampir kanından dolayı değil, sadece gözlerim karanlığa alıştığı için de olabilirdi.

Dışarıya çıktığımızda, sırtına atlamamı söyledi. "Kollarını boynuma sarılı tut. Sakın bırakayım ya da ani hareketler yapayım deme."

Sırtına çıkarken aşağıya baktığımda terlik giydiğini fark ettim. Bu bana garip geldiği halde bir şey söylemedim.

Hazır olduğumuzda koşmaya başladı. İlk başta bir tuhaflık sezmemiştim; ama sonra binaların ne kadar hızlı bir şekilde arkada kaldıklarını fark ettim. Bay Crepsley'nin bacakları o kadar da hızlı hareket ediyormuş gibi görünmüyordu. Onun yerine, sanki dünya daha hızlı hareket ediyormuş da biz de üzerinden kayıp gidiyormuşuz gibi geliyordu!

Birkaç dakika içerisinde hastaneye vardık. Normalde yirmi dakika sürüyordu; o da bütün yolu koşarak gidersen.

Sırtından aşağıya kayarken, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

Kırmızı pelerinini düzeltti ve görünmememiz için karanlık bir yere doğru yöneldi.

"Hız, göreceli bir kavramdır." Verdiği cevap bu kadardı. "Arkadaşın hangi odada kalıyor?" diye sordu.

Ona Steve'in oda numarasını söyledim. Yukarı bakıp pencereleri saydıktan sonra sırtına çıkmamı söyledi. Ben yerleşince duvara doğru yürüdü, terliklerini çıkardı, el ve ayak parmaklarını duvara değdirdi. Ardından da tırnaklarını öne doğru ittirdi ve tuğlaya geçirdi!

"Hımm," diye mırıldandı, "pek sağlam değil, ama bizi taşır. Eğer kayarsak panik yapma. Ayaklarımın üzerine konmayı biliyorum. Bir vampirin ölmesi için çok yüksekten bir düşüş gerekir."

Önce elini, sonra ayağını, ardından diğer elini ve ayağını birbiri ardına atarak ve tırnaklarını duvara geçirerek tırmanmaya başladı. Çabuk hareket ettiği için birkaç dakika içerisinde Steve'in penceresinin pervazında çömelmiş, içeriye bakıyorduk.

Saatin kaç olduğundan emin değildim, ama çok geç olduğunu biliyordum. Odada Steve'den başka kimse yoktu. Bay Crepsley pencereyi açmaya çalıştı, kilitli olduğunu görünce, kilidin mandalı etrafındaki cam bölmeye parmaklarını koydu, diğer elinin parmaklarını şıklattı.

Kilit açılıverdi! Bay Crepsley pencereyi yukarıya doğru itip içeriye girdi. Ben de sırtından indim. O kapıyı kontrol ederken ben de Steve'i incelemeye koyuldum. Nefes alıp vermesi daha da hırıltılı bir hal almış, vücuduna daha önce

orada olmayan ve ürküriç görünümlü makinelere bağlanmış yeni borular takılmıştı.

Bay Crepsley omzumun üzerinden bakıp, "Zehir hızlı yol almış," dedi. "Onu kurtarmak için geç kalmış olabiliriz."

Bu sözleri duyunca başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Bay Crepsley öne doğru eğildi ve Steve'in göz kapaklarından birini araladı. Birkaç uzun saniye boyunca arkadaşımın göz yuvarlağına baktı ve sağ bileğini tuttu. En sonunda homurdandı.

"Zamanında gelmişiz," dedi. Yüreğime su serpilmişti. "Ama daha fazla beklememekle çok iyi bir iş yapmışsın. Birkaç saat daha geçseydi nalları dikerdi."

"Daha fazla oyalanma da onu tedavi et!" diye çıkıştım. En yakın arkadaşımın ölüme ne kadar yaklaştığını bilmek istemiyordum.

Bay Crepsley, üzerindeki bir sürü cepten bir tanesine elini attı ve içinden küçük bir ilaç şişesi çıkardı. Serumu incelemek için başucu lambasını yakıp şişeyi ışığa tuttu. "Dikkatli olmalıyım," dedi, "panzehir de neredeyse zehir kadar öldürücüdür. Birkaç damla fazla kullanırsam..." Sözünü bitirmesine gerek yoktu.

Steve'in başını yana yatırdı ve bana da başı o şekilde tutmamı söyledi. Tırnağını Steve'in boynuna batırıp küçük bir yara açtı. Kan sızmaya başlamıştı. Yaranın üzerine parmağını koyup öbür eliyle de şişenin tıpasını çıkardı.

Şişeyi ağzına götürdü ve içmeye hazırlandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ağız yoluyla verilmesi gerekiyor," dedi. "Bir doktor bunu zerk edebilir, ama ben iğnelerden ve o tür şeylerden anlamam."

"Peki bu tehlikeli değil mi?" diye sordum. "Mikrop bulaştırmayacak mısın?"

Bay Crepsley sırıttı. "Eğer bir doktor çağırmak istiyorsan hiç çekinme çağır," dedi. "Çağırmayacaksan da bu işi büyükbabanın doğumundan uzun zaman önce de yapmış birine azıcık güven."

Serumu ağzına döktü ve iki yana doğru çalkaladı. Öne doğru eğilip yarayı ağzıyla kapattı. Serumu Steve'e üflerken yanakları önce şişti, sonra indi.

İşi bittiği zaman doğruldu ve ağzını sildi. Ağzında kalan son sıvıyı da yere tükürdü. "Bu sıvıyı kazara yutmaktan her zaman korkmuşumdur," dedi. "Bir gece mutlaka kursa gidip bu işi kolay yoldan yapmayı öğreneceğim."

Tam cevap vermek üzereydim ki Steve kımıldadı. Önce boynu, sonra kafası, ardından da omuzları kasıldı. Kolları ve bacakları seğirmeye başladı. Yüzünü buruşturup inledi.

Bir şeylerin ters gittiğini düşünüp, "Ne oluyor?" diye sordum.

"Her şey yolunda," diyen Bay Crepsley şişeyi tekrar cebine koydu. "Ölümle burun buruna gelmişti. Geri dönüş hiçbir zaman hoş olmaz. Bir süre acı çekecek, ama yaşayacak."

"Bu panzehirin yan etkileri olacak mı?" diye sordum. "Belden aşağı felç ya da buna benzer bir şey olmaz değil mi?"

Bay Crepsley, "Hayır," dedi, "biraz kırıklık hissedecek ve çok kolay nezle olacak; ama onun dışında eski haline dönecek."

Aniden Steve'in gözleri açılıp ben ve Bay Crepsley üzerinde odaklandı. Yüzünde şaşırmış bir ifade belirmişti. Konuşmaya çalıştı, ama ağzı hareket etmedi. Gözleri boş boş bakmaya başladı, sonra da kapandı.

"Steve!" diye bağırdım ve omzundan tutup sarstım. "Steve!"

Bay Crepsley, "Bu çok sık olacak," dedi. "Gece boyunca bilinci gidip gelecek. Sabaha uyanmış olacak, öğleden sonra da yatakta oturup yiyecek bir şeyler isteyecektir... Gel, gidelim buradan."

"İyileştiğinden emin olmak için biraz daha burada kalmak istiyorum," dedim.

"Yani seni aldatmadığımdan emin olmak istiyorsun," diyerek güldü. "Yarın geri geleceğiz ve sen arkadaşının iyi olduğunu göreceksin. Ama şimdi gerçekten gitmemiz lazım. Eğer biraz daha kalırsak..."

Bir anda kapı açıldı ve içeriye bir hemşire girdi!

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı; bizi görünce afallamıştı. "Sizler de kim?.."

Bay Crepsley hızla Steve'in yatak örtüsünü alıp hemşirenin üzerine fırlattı. Hemşirenin elleri örtünün kat yerlerine

takıldı; örtüden kurtulmaya çalışan kadın yere kapaklanmış tı.

Bay Crepsley, "Gel!" diye bağırıp pencereye doğru koştu. "Buradan hemen gitmeliyiz."

Uzattığı ele, Steve'e, hemşireye ve ardından da açık kapıya baktım.

Bay Crepsley elini indirdi. Soğuk bir ses tonuyla, "Anladım," dedi. "Anlaşmamızı bozmaya niyetlisin."

Tereddüt içerisinde bir şey söylemek için ağzımı açtım, sonra da -düşünmeden hareket ederek- dönüp kapıya doğru koştum!

Beni durduracağını düşünmüştüm, ama o hiçbir şey yapmadı; yalnızca ben koşarken arkamdan bağırdı:

"Demek öyle. Koş bakalım Darren Shan! Ama artık kaçmak faydasız. Sen artık gecenin çocuklarmdansm. Bizlerden birisin! Geri döneceksin. Dizlerinin üzerine çökecek, yardım etmem için yalvaracaksın! Koş bakalım, seni budala, koş!"

Sonra gülmeye başladı.

Kahkahası koridorda, merdivenlerde ve ön kapıdan çıkarken beni takip etmişti. Eve doğru koşarken bir yandan da arkama bakıyor, üzerime pike yapmasını bekliyordum. Ama vampirden hiçbir iz yoktu; ne bir koku ne de bir ses...

Ondan kalan tek şey, beynimde bir cadının kulak tırmalayıcı bedduaları gibi, durmadan yankılanan gülüşü olmuştu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

O pazartesi annem telefonu kapatıp Steve'in iyileştiğini söylediği zaman, şaşırmış numarası yaptım. Heyecanlıydı; mutfakta Annie ve benimle bir süre dans etti.

Babam, "Kendi kendine mi iyileşmiş?" diye sordu.

Annem, "Evet," dedi, "doktorlar anlayamıyorlar, ama kimse şikâyetçi değil."

Babam, "İnanılmaz!.." diye mırıldandı.

Annie, "Belki de bu bir mucizedir," deyince yüzümdeki gülüşü saklamak için başımı yana çevirdim. Ne mucizeydi ama!

Annem, Bayan Leonard'ı görmeye giderken ben de doğruca okula yollandım. Evden çıktığımda güneş ışınlarının beni yakmasından birazcık korkuyordum, ama tabi ki böyle bir şey olmadı. Bay Crepsley bana gündüz dışarı çıkabileceğimi söylemişti.

Zaman zaman bütün bunların kötü bir rüyadan ibaret olmasından şüpheleniyordum. Yaşadıklarıma baktığımda her şey çılgınca geliyordu. Gerçek olduğunu bildiğim halde olmadığına inanmak istiyor, zaman zaman da bunu neredeyse başarıyordum.

En nefret ettiğim kısmıysa, bu vücut içerisinde çok uzun bir süre mahsur kalma düşüncesiydi. Bunu, anne babama ya da diğer insanlara nasıl açıklardım? Birkaç yıl içinde, özellikle okulda, çok gülünç görünecek, benden daha büyük görünen insanlarla aynı sınıfta derse girmek zorunda kalacaktım.

Sah günü Steve'i ziyarete gittim. Yatakta oturmuş bir yandan televizyon seyrediyor, diğer yandan da bir kutu çikolata yiyordu. Beni gördüğüne çok sevindi, hastanedeki günlerini, yemekleri, oynaması için hemşirelerin getirdiği oyunları ve sürekli büyüyen hediye yığınını anlattı bana.

"Zehirli örümcekler tarafından daha sık sokulmalıyım," diye espri yaptı.

"Senin yerinde olsam bunu bir alışkanlık haline getirmezdim," dedim. "Bir dahaki sefere iyileşemeyebilirsin."

Beni düşünceli düşünceli süzdü. "Biliyor musun, doktorlar afallamış durumda," dedi. "Beni neyin hasta ettiğini ve nasıl iyileştiğimi bilmiyorlar."

"Onlara Madam Octa'dan bahsetmedin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Bunun pek bir yararı olmazdı. Senin de başını belaya sokardı."

"Teşekkürler."

"Ona ne oldu?" diye sordu. "Beni ısırdıktan sonra ona ne yaptın?"

"Onu öldürdüm," diye yalan söyledim. "Çılgına döndüm ve ayağımın altında ezdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Benden gözünü bir saniye bile ayırmadan başını hafifçe aşağı yukarı salladı, "ilk uyandığımda seni gördüğümü zannettim. Yanılmış olmalıyım, çünkü gece yarısıydı. Ama çok gerçekçi bir rüyaydı. Yanında birini gördüğümü bile düşündüm; uzun, çirkin, kırmızı kıyafetli, turuncu saçlı ve sol yanağında büyük bir yarası olan biri."

Cevap vermedim. Veremiyordum. Yere bakıp ellerimi kavuşturdum.

"Tuhaf bir şey daha," dedi. "Benim uyandığıma ilk tanık olan hemşire, odada iki kişinin, bir adam ve bir çocuğun daha olduğunu söylüyor. Doktorlar aklının ona oyunlar oynadığını düşünüyorlar ve önemli bir şey olmadığı görüşündeler. Garip, öyle değil mi?"

"Evet, gerçekten de garip!" dedim, gözlerine bakamıyordum.

Sonraki birkaç gün kendimde bazı değişiklikler olduğunu fark etmeye başladım. Yatağıma yattığımda uyumakta güçlük çekiyor, gece yarılarında uyanıp duruyordum. Kulaklarım güçlenmişti ve uzaktaki iki insanın konuşmasını duyabiliyordum. Okulda, sanki odalar arasında duvar yokmuş gibi iki yan sınıfta konuşulanları bile dinleyebiliyordum.

Gittikçe daha zinde biri olmaya başlamıştım. Teneffüste ve öğle tatilinde bir damla bile ter dökmeden bahçede dört

dönüyordum. Kimse bana yetişemiyordu. Artık vücudumu daha iyi tanıyor, ona daha iyi hâkim olabiliyordum. Bir futbol topuyla istediğim hemen hemen her şeyi yapabiliyor, rakip oyunculardan rahatlıkla sıyrılabiliyordum. Perşembe günü on altı gol atmıştım.

Ayrıca daha da güçlenmiştim. İstediğim sayıda şmav ve mekik çekebiliyordum. Görebildiğim kadarıyla yeni kaslara sahip değildim, ama vücudumda daha önce var olmayan bir güç dolaşıyordu. Doğru düzgün test etme olanağım henüz olmadıysa da bunun sınırsız bir güç olabileceğini düşünüyordum.

Yeni yeteneklerimi saklamakta zorlanıyordum. Koşu ve futbol becerimi daha fazla antrenman yaptığımı söyleyerek geçiştirmiştim; ama açıklaması daha zor olan şeyler vardı.

Tıpkı perşembe günü öğle tatili sonunda zilin çaldığında olduğu gibi. On altı gol attığım kaleci o sırada topu daha yeni havaya dikmişti. Ben de bana doğru gelen topu yakalamak için sağ elimi uzattım. Yakalamasına yakalamıştım; ama elimde sıkıca tutarken tırnaklarım batınca top patlayıverdi!

Bir de o akşam evde yemek yediğimiz sırada dikkatim dağılmıştı. Yan evde oturan komşularımızın kavga ettiğini duyuyor, tartışmalarım dinliyordum. Yemekte patates kızartması ve sosis vardı; ama bir süre sonra yemeğin gerektiğinden daha sert olduğunu fark ettim. Önüme baktığımda, çatalımın ucunu ısırıp koparmış olduğumu ve ağzımda

küçük parçalara ayırdığımı gördüm! Şans eseri, bu yaptığımı kimse görmemişti; yemekten sonra ellerimi yıkarken çaktırmadan çatalı çöp tenekesine atabilmiştim.

O gece Steve telefon açtı. Hastaneden taburcu edilmişti. Birkaç gün boyunca dinlenmesi ve bir sonraki haftaya kadar okula gelmemesi gerekiyordu; ama bana sıkıntıdan patladığını ve yarın okula gelebilmesi için annesini ikna ettiğini söyledi.

Şok olmuş bir şekilde, "Yani kendi isteğinle okula mı gelmek istedin?" diye sordum.

"insanın inanası gelmiyor, öyle değil mi?" diyerek güldü. "Normalde evde kalmak için bir mazeret ararım. Şimdi ise bir mazeretim olduğu halde okula gitmek istiyorum! Ama sürekli tek başma evde durmak zorunda olmanın ne kadar sıkıcı bir şey olduğunu bilemezsin. İlk birkaç gün eğlenceliydi; ama bütün bir hafta... ıyyy!"

Steve'e gerçekleri söylemek istiyor, ama nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. O bir vampir olmayı *istemişti.* Bay Crepsley'nin, onun yerine beni seçtiğini bilmesinin hoşuna gideceğini sanmıyordum.

Bundan, Annie'ye bahsetmem ise mümkün değildi. Kız kardeşim, Steve iyileştiğinden beri Madam Octa'dan bahsetmemişti, ama çoğu zaman beni izlerken buluyordum onu. Kafasından neler geçtiğini bilmiyordum, tahminim şöyle şeyler düşündüğüydü:

'Steve iyileşti, ama *senin* sayende değil. Onu kurtarma şansın vardı ve sen bunu kullanmadın. Sırf başın derde

girmesin diye yalan söyledin ve arkadaşının hayatını tehlikeye attın. Steve'in yerinde ben olsaydım yine böyle mi davranacaktın?'

Cuma günü Steve okulun ilgi odağı olmuştu. Bütün sınıf etrafına toplanmış, ondan başından geçenleri anlatması için yalvarmışlardı. Onu neyin zehirlediğini, nasıl kurtulduğunu, hastanenin neye benzediğini, ameliyat geçirip geçirmediğini, vücudunda yara kalıp kalmadığını ve daha bu tür bir sürü şeyi bilmek istiyorlardı.

"Beni sokan şeyin ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Darren'larm evindeydim. Pencere kenarında oturuyordum. Bir ses duydum; ama ne olduğunu görmeye fırsat bulamadan sokuldum ve bayıldım."

Bu, onu hastanede ziyaret ettiğimde kararlaştırdığımız hikâyeydi.

O cuma kendimi her zamankinden daha garip hissettim. Bütün sabah boş gözlerle sınıfta sağa sola bakıp durdum; sanki oraya ait değildim. Her şey çok anlamsız geliyordu. 'Burada olmamam lazım,' diye düşünüp duruyordum, 'artık normal bir çocuk değilim. Hayatımı vampir yardımcılığı yaparak kazanmalıyım. Dil, tarih ve coğrafya artık ne işime yarayacak? Burası bana göre değil.'

Tommy ve Alan, benim futbol sahasındaki yeteneğimden söz ettiler Steve'e. Alan, "Bugünlerde rüzgâr gibi koşuyor," dedi.

Tommy de, "Ve Pele gibi oynuyor," diye ekledi.

Steve bana garip bir şekilde bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu büyük değişikliğin sebebi ne Darren?"

"Değişiklik falan yok," diye yalan söyledim. "Bu aralar şans benden yana, hepsi bu."

Tommy, "Bay Alçakgönüllü konuştu!" diyerek güldü. "Bay Dalton onu on yedi yaş altı futbol takımının forvetine koyabileceğini söyledi. İçimizden birinin, on yedi yaş altı takımında oynadığını düşünsenize! O takıma daha önce bizim yaşımızdakilerden kimse giremedi."

Steve düşünceli bir şekilde, "Haklısın," dedi, "giremedi."

"Aman canım, bizim Sör'ü bu kadar da ciddiye almayın," diyerek durumu geçiştirmeye çalıştım.

Steve, "*Belki* de haklısın," dedi.

O öğlen bilerek kötü oynadım. Steve'in şüphelendiğini görebiliyordum. Olanları tam olarak bilmese de bende bir değişik olduğunu seziyordu. Özel güçlerim olmadan bile atabileceğim golleri, yavaş koşarak kaçırmaya başladım.

Planım işe yaramıştı. Oyunun sonuna doğru her hareketimi takip etmeyi bırakmış, yeniden benimle şakalaşmaya başlamıştı. Ama sonra her şeyi mahveden bir şey oldu.

Alan ve ben aynı topa koşuyorduk. Onun hamlesi yersizdi, çünkü ben topa daha yakındım. Ama Alan yaşça bizlerden biraz daha küçüktü ve bazen aptalca davranabiliyordu. Geri çekilmeyi düşündüm; ama kötü oynamaktan fenalık gelmişti. Öğle tatili sona ermek üzereydi ve ben de en azından bir gol atmak istiyordum. Kararımı vermiştim:

Alan Morris'in cehenneme kadar yolu vardı. O top benimdi ve eğer yoluma çıkacak olursa kendi bilirdi!

Topa yetişmeden hemen önce çarpıştık. Alan bir çığlık atıp uçmuş ve yere kapaklanmıştı. Gülerek topu ayağıma aldım, kaleye doğru döndüm.

Kanı görünce olduğum yerde donup kaldım.

Alan ters bir şekilde düşmüş, sol dizini yaralamıştı. Bu kötü bir yaraydı ve kan sızıyordu. Alan ağlamaya başlamıştı, ama yarasını bir kâğıt mendil ya da bir bez parçasıyla kapatmak için hiçbir harekette bulunmuyordu.

Birisi ayağımın altından topu alıp ilerlemeye başladığı halde hiç umursamadım. Bakışlarım Alan'a kilitlenmişti. Daha doğrusu dizine. Daha da doğrusu kanma.

Ona doğru bir adım attım. Ardından bir adım daha. Tam önünde durmuş, üzerine vuran güneş ışığını engellemiştim. Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzümde garip bir ifade görmüş olmalıydı ki ağlamayı kesip tedirgin bir şekilde bana bakmaya başladı.

Önünde diz çöktüm ve daha ne yaptığımı anlayamadan dizindeki yaraya ağzımı dayayıp kanını emmeye başladım!

Bunu yapmaya birkaç saniye boyunca devam ettim. Gözlerim kapanmış, ağzım kanla dolmuştu. Harika bir tadı vardı. Daha ne kadar içebilir, Alan'a ne kadar zarar verebilirdim bilemiyorum. Şansıma, bu soruların cevaplarını öğrenmeye fırsatım olmadı.

İnsanların etrafımda toplandığını fark edip gözlerimi açtım. Neredeyse herkes oynamayı bırakmış, dehşet içerisinde beni seyrediyordu. Dudaklarımı Alan'ın dizinden çekip etrafıma bakındım ve bu davranışımı nasıl açıklayacağımı düşündüm.

O anda aklıma bir çözüm geldi; ayağa fırladım ve kollarımı iki yana açtım. "Ben vampirler Lorduyum!" diye bağırdım. "Ölülerin dünyasından gelen kan emicilerin kralıyım! Hepinizin kanını son damlasına kadar emeceğim!"

Herkes önce şok içerisinde bana baktı; ardından da gülmeye başladılar. Bunun bir şaka olduğunu sanmışlardı! Vampir taklidi yaptığımı düşünmüşlerdi.

içlerinden biri, "Senin birkaç tahtan eksik Shan," dedi.

Çenemden damlayan taze kanı gören bir kız, "İğrenç!" diye cıyakladı. "Sen tımarhaneye kapatılmalısın!"

Zil çalmış, sınıfa geri dönme zamanı gelmişti. Kendimle gurur duyuyor, herkesi kandırdığımı zannediyordum. Ama kalabalığın arkasında duran birini fark edince neşem kaçıverdi. Steve'di bu; yüzündeki karanlık ifade az önce olanların ne anlama geldiğini bildiğini söylüyordu. Kesinlikle kanmamıştı.

Biliyordu.

YÎRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

O akşamüstü, Steve'den uzak durdum ve doğruca eve koştum. Kafam karışmıştı. Alan'a niçin saldırmıştım? O ana kadar içimde hiç kimsenin kanını içme isteği yoktu. Kendime bir kurban aramıyordum. Öyleyse neden vahşi bir hayvan gibi Alan'm üzerine atlamıştım? Böyle bir şey tekrar olursa ne yapacaktım? Peki ya bir dahaki sefere etrafta beni durduracak biri olmaz ve ben de kan emmeye devam edersem ne olacaktı? Kurbanımın bütün kanını emip onu...

Hayır, bu çılgınca bir düşünceydi. Kan görmek beni gafil avlamıştı yalnızca, hepsi bu. Beklemediğim bir durumdu. Yaşadığım bu tecrübeden ders alıp bir dahaki sefere kendimi tutacaktım.

Ağzımda hâlâ kan tadı olduğunu fark edince banyoya gidip birkaç bardak suyla ağzımı çalkaladım, ardından dişlerimi fırçaladım.

Aynada kendimi inceledim. Yüzümde hiçbir değişiklik yoktu. Dişlerim ne uzamış ne de sivrileşmişti. Gözlerim ve kulaklarım aynıydı. Vücudumda da bir fark görememiştim: ne fazladan bir kas, ne boy uzaması, ne de yeni kıl öbekleri. Görebildiğim tek fark, sertleşip koyulaşan tırnaklarımdaydı.

Öyleyse neden bu kadar garip davranıyordum? Tırnaklarımdan birini aynanın camına sürttüm; uzun ve derin bir çizik meydana getirmiştim. Tırnaklarıma sahip olmalıyım, diye düşündüm.

Alan'a saldırışım hariç, pek de kötü bir durumda olduğum söylenemezdi. Hatta düşündükçe endişelerim daha da azalıyordu. Büyümem uzun zaman alacaktı ve taze kan görürsem dikkatli olmak zorundaydım, kabul. Bunlar işin kötü taraflarıydı.

Ama onun haricinde her şey yolundaydı. Yaşıtım olan herkesten daha güçlü, hızlı ve formdaydım. Bir atlet, boksör ya da futbolcu olabilirdim. Yaşım aleyhime olabilirdi, ama yeterince yetenekliysem bu durum önemsiz hale gelirdi.

Düşünsenize: vampir bir futbolcu! Milyonlarca sterlin kazanırdım. Televizyondaki sohbet programlarına çıkardım; insanlar benim hakkımda kitaplar yazardı; hayatımı anlatan bir film çekilirdi; belki de ünlü bir grupla beraber bir şarkı yapmam istenirdi; sinema dünyasında diğer çocuk oyuncuların dublörü olarak iş bulurdum veya...

Kapının çalmasıyla birlikte düşüncelerim de yarıda kalmıştı. ''Kim o?" diye sordum.

Tanıdık bir ses, "Annie," diye cevapladı. "İşin bitti mi? Banyoyu kullanmak için beklemekten ağaç oldum burada!"

"Gel," dedim, "ben çıkıyorum."

içeri girdi. "Yine mi aynaya bakıp hayranlıkla kendini seyrediyordun?" diye sordu.

"Tabi ki evet," diyerek sırıttım. "Neden yapmayayım ki?"

"Eğer seninki gibi bir suratım olsaydı aynalardan uzak dururdum," diyerek kıkırdadı. Vücuduna bir havlu sarmıştı. Banyonun musluklarını açtı ve suyun çok sıcak olmadığından emin olmak için elini suyun altına soktu. Sonra da küvetin kenarına oturup beni süzdü.

"Tuhaf görünüyorsun," dedi.

"Hayır," dedim. Sonra da aynaya baktım, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, "tam olarak ne olduğunu bilemiyorum, ama sende farklı bir şeyler var."

"Bence hayal gücün biraz fazla çalışıyor," dedim. "Her zamankinden hiçbir farkım yok."

"Hayır," dedi ve başını iki yana salladı. "Sende kesinlikle..." Küvet iyice dolmaya başladığı için konuşmayı kesti ve muslukları kapatmak için öbür tarafa döndü; bunu yaparken hafifçe eğilince gözlerim boynunun kıvrımlarına odaklandı ve ağzım aniden kupkuru oldu.

O sırada bana doğru dönen Annie, "Dediğim gibi, bence sen..." derken gözlerimi gördü ve sustu.

Tedirgin bir şekilde, "Darren?" dedi. "Darren, ne yapı..."

Sağ elimi kaldırınca sessizleşti. Önce iki yana salladığım, sonra da daireler çizdiğim parmaklarıma kocaman

gözlerle bakıyordu. Bunu nasıl yaptığıma emin değildim, ama onu hipnotize ediyordum!

Normalden daha kalın bir sesle, "Buraya gel," diye hırladım. Annie ayağa kalktı ve itaat etti. Boş gözleri ve kasılmış kol ve ayaklarıyla bir uyurgezeri andırıyordu.

Önümde durduğunda parmaklarımı boynunda gezdirdim. Yüksek sesle nefes alıyordu, Annie'yi sanki aramızda bir sis perdesi varmış gibi hayal meyal görüyordum. Dilimle yavaşça dudaklarımı yalamaya başlamıştım ve karnım da zil çalıyordu. Banyo bir fırın kadar sıcak duruma gelmişti; Annie'nin suratından boncuk boncuk ter damladığını görebiliyordum.

Ellerimi teninden bir saniye bile olsun ayırmadan arkasına geçtim. Damarlarını okşadığımda hızlı hızlı attıklarını hissedebiliyor, boynuna yakın olanlardan bir tanesine bastırdığımda mavi bir güzelliğin ortaya çıktığını, dişlerimi geçirmem ve onu kurutana kadar emmem için yalvardığını görebiliyordum.

Dişlerimi gösterdim ve ağzımı ardına kadar açarak öne doğru eğildim.

Son anda, dişlerim Annie'nin boynuna dokunduğu sırada aynada kendimi gördüm; neyse ki bu beni durdurmaya yetmişti.

Kırmızı gözleri, derin kırışıkları ve kötü bir gülüşü olan çarpık ve yabancı bir maske vardı aynada. Daha yakından bakabilmek için başımı kaldırdım. Aynadaki görüntü bana aitti; ama aynı zamanda değildi de. Sanki normal bir çocukla

gecenin karanlığına ait vahşi bir hayvan, aynı vücudu paylaşıyorlardı.

Ben bakmaya devam ederken aynadaki çirkin surat kayboldu ve içimdeki kan içme dürtüsü geçti. Dehşet içerisinde Annie'ye baktım. Az kalsın onu *ısıracaktım!* Öz kardeşimin kanıyla *beslenecektim!*

Çığlık atarak ondan uzaklaştım ve yüzümü avuçlarıma gömdüm; aynadan ve bana gösterebileceklerinden korkmuştum. Annie geriye doğru sendeledikten sonra sersemlemiş bir şekilde etrafına baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Kendimi garip hissediyorum. Buraya banyo yapmak için geldim, öyle değil mi? Su hazır mı?"

"Evet," dedim, "hazır."

Ben de hazırdım. Vampir olmaya!

"Seni banyon ile baş başa bırakıyorum," deyip dışarıya çıktım.

Koridorun duvarına yaslandım ve birkaç dakika boyunca derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Dizginlenemiyordu. Kan içme arzusu başa çıkabileceğim bir şey değildi. Artık açıkta kan görmem bile gerekmiyordu. Düşüncesi bile içimdeki canavarı ortaya çıkarmaya yetmişti.

Zar zor odama gidip yatağıma yığıldım. Orada öylece yatarken ağlamaya başladım, çünkü bir insan olarak yaşadığım hayatın sonuna geldiğimi biliyordum. Artık her zamanki Darren Shan olarak yaşayamazdım. İçimdeki vampir

kontrol altına alınamıyordu. Er geç bana korkunç bir şey yaptıracaktı ve sonunda annemi, babamı ya da Annie'yi öldürecektim.

Buna izin veremezdim. *Vermeyecektim.* Benim hayatım artık önemli olmasa da arkadaşlarımın ve ailemin hayatı önemliydi. Onların iyiliği için çok uzaklara, onlara zarar veremeyeceğim kadar uzak bir yere gitmeliydim.

Havanın kararmasını bekleyip dışarı çıktım. Bu sefer anne babam uykuya dalana kadar beklemek yoktu. Buna cesaret edemezdim, çünkü ikisinden birinin yatmadan önce odama geleceğini biliyordum. Annemin bana iyi geceler öpücüğü vermek için eğildiğini ve boynunu ısırdığımda hayatının şokunu yaşadığını gözümün önüne getirebiliyordum.

Ne bir not bıraktım ne de yanıma bir şeyler aldım. Böyle şeyleri düşünecek durumda değildim. Tek bildiğim, ne kadar çabuk dışarı çıkarsam o kadar iyi olacağıydı. Onun dışında beni oyalayan her şey zararlıydı.

Hızlıca yürüyüp kısa bir süre sonra tiyatroya ulaştım. Artık korkunç görünmüyordu. Alışmıştım. Ayrıca vampirlerin karanlık ve perili mekânlardan korkmaları için hiçbir sebep yoktu.

Bay Crepsley beni ön kapının ardında bekliyordu.

"Geldiğini duydum," dedi. "İnsanların dünyasında tahminimden daha uzun bir süre dayandın."

"En iyi arkadaşlarımdan birinin kanını emdim," dedim, "ve neredeyse kız kardeşimi ısıracaktım."

"Yine de ucuz kurtulmuşsun," dedi. "Birçok vampir, kaderine razı olması gerektiğini kabullenmeden önce bir yakınını öldürür."

Üzgün bir şekilde, "Hiçbir geri dönüş yolu yok, öyle değil mi?" diye sordum. "Beni yeniden insan yapacak ya da insanlara saldırmamı engelleyecek sihirli bir iksir yok mu?"

"Artık seni durdurabilecek tek şey," dedi, "kalbine saplanacak eski dostumuz kazıktır."

"Peki öyleyse," diyerek iç geçirdim. "Bu iş hoşuma gitmiyor, ama sanırım başka çarem yok. Seninim. Bir daha kaçmayacağım. İstediğin her şeyi yapmaya hazırım."

Söylediklerimi onayladığını belirtircesine yavaşça başını eğip kaldırdı. "Büyük ihtimalle buna inanmayacaksın," dedi, "ama neler hissettiğini biliyorum ve durumuna üzülüyorum. Ancak bunun bir önemi yok. Yapacak işlerimiz var ve daha fazla zaman kaybedemeyiz. Buraya gel Darren Shan," diyerek elimi tuttu. "Sen asistanlık görevini layığıyla yerine getirmeye başlamadan önce yapmamız gereken birçok şey var."

"Mesela ne?" diye sordum. Kafam karışmıştı.

"Her şeyden önce," diyerek muzipçe güldü, "seni öldürmemiz gerekiyor!"

YİRMÎ DOKUZUNCU BÖLÜM

Son hafta sonumu, sessizce veda etmekle geçirdim. Sevdiğim tüm yerleri ziyaret ettim: kütüphane, yüzme havuzu, sinema, parklar, futbol stadı... Bu yerlerden bazılarına anne babamla, bazılarına da Alan Morris ya da Tommy Jonesla gittim. Steve'le de vakit geçirmek isterdim, ama onunla yüz yüze gelmeye dayanamıyordum.

Kimi zaman takip edildiğim duygusuna kapılıyor ve ürperiyordum. Ama arkamı döndüğümde kimseyi göremiyordum. Bir süre sonra bu durumu gergin oluşuma verip görmezden gelmeye başladım.

Ailem ve arkadaşlarımla geçirdiğim her dakikaya özelmiş gibi davrandım. Yüzlerine ve seslerine daha çok dikkat ettim; bu sayede hafızamdan silinmeyeceklerdi. Bu insanları bir daha göremeyecek olmak kalbimi parçalıyordu, ama böyle olmak zorundaydı. Geri dönüş yoktu.

O hafta sonu yanlış bir şey yapmaları mümkün değildi. Annemin öpücükleri beni utandırmıyor, babamın istekleri canımı sıkmıyor, Alan'm aptalca şakaları kızdırmıyordu.

Annie ile, diğerleriyle geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim. En çok onu özleyecektim. Onunla atçılık oynayıp sırtımda gezdirdim, kollarından tutup etrafımda döndürdüm

ve Tommy ile beraber stadyuma giderken onu da götürdüm. Bebekleriyle bile oynadım!

Bazen ağlayacak gibi oluyordum. Anneme, babama ya da Annie'ye bakıp onları ne kadar sevdiğimin farkına varıyor, hayatımın onlar olmadan ne kadar boş olacağını düşünüyordum. Böyle zamanlarda yana dönüp derin ve uzun nefesler almam gerekiyordu. Bunun işe yaramadığı durumlardaysa hızla yalnız başıma ağlayabileceğim bir yere kaçtım.

Sanırım bir şeylerin ters gittiğini hissetmişlerdi. Cumartesi gecesi annem odama gelip uzun süre kaldı; beni yatağa yatırdı, hikâyeler anlattı, anlattıklarımı dinledi. Onunla bu şekilde vakit geçirmeyeli yıllar olmuştu. O gittikten sonra, bu şekilde daha fazla gece geçirmediğimize üzüldüm.

Ertesi sabah babam, onunla konuşmak istediğim bir şeyler olup olmadığını sordu. Benim büyümekte olan bir genç olduğumu ve hayatımda birçok şeyin değişeceği bir dönemde bulunduğumu, eğer ruh halimde dalgalanmalar olursa ya da yalnız kalmak istersem bunu anlayışla karşılayacağını söyledi. Ama konuşmak istediğimde her zaman yanımda olacaktı.

'Sen yanımda olacaksın, ama *ben* senin yanında olmayacağım!' Ağlayacak gibi olduysam da sessiz kalıp başımı öne eğdim ve teşekkür ettim.

Elimden geldiği kadar mükemmelce hareket etmeye çalışıyordum. Beni iyi bir evlat, iyi bir abi, iyi bir arkadaş

olarak hatırlamaları için güzel son-izlenimler bırakmak istiyordum. Ben gittikten sonra kimsenin hakkımda kötü şeyler düşünmesini istemiyordum.

Babam o pazar günü bizi akşam yemeği için bir restorana götürecekti, ama ben evde yemek yiyip yiyemeyeceğimizi sordum. Bu onlarla son yemeğimdi ve özel bir yemek olmasını istiyordum, lleriki yıllarda geriye dönüp baktığımda bizi evde, bir arada, mutlu bir aile olarak görmek istiyordum.

Annem en sevdiğim yemekleri yapmıştı: tavuk, kızarmış patates ve mısır. Annie ve ben taze sıkılmış portakal suyu içiyorduk. Anne ve babamsa bir şişe şarabı paylaşıyorlardı. Tatlı olarak da çilekli pasta yedik. Herkesin keyfi yerindeydi. Şarkılar söyledik. Babam berbat espriler patlattı. Annem kaşıklarla bir şarkı çaldı. Annie ezberinden birkaç şiir okudu. Hep beraber sessiz sinema oynadık.

Bitmesini hiç istemediğim bir gündü. Ama tabi ki her gün mutlaka sona ermek zorunda; sonunda güneş, her zaman yaptığı gibi yavaşça kayboldu ve gecenin karanlığı gökyüzünü ele geçirdi.

Bir süre sonra babam başını kaldırdı ve ardından saatine baktı. "Yatak vakti," dedi, "sabah okulunuz var."

İçimden, hayır, diye geçirdim, yok. Bir daha da hiç okulum olmayacak. Aslında bunun beni mutlu etmesi gerekirdi, ama benim tek düşündüğüm şuydu: 'Okul olmaması demek Bay Dalton'un, arkadaşlarımın, futbolun, okul gezilerinin olmaması demek.'

Yatmamak için mümkün olduğunca oyalandım. Kıyafetlerimi çıkartıp pijamalarımı giyerken son derece yavaş davrandım; ellerimi ve yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamamsa daha da uzun sürdü. Daha fazla kaçamayacağımı anlayınca da annemle babamın sohbet ettiği oturma odasına indim. Başlarını kaldırdılar; beni gördüklerine şaşırmışlardı.

Annem, "İyi misin Darren?" diye sordu.

"İyiyim," dedim.

"Hasta falan değilsin umarım?"

"Bir şeyim yok," diyerek onu rahatlattım. "Yalnızca iyi geceler dilemek istedim." Babama sarılıp yanağından öptüm. Ardından da aynısını anneme yaptım. Her birine ayrı ayrı, "İyi geceler," dedim.

Babam, "Bu tarihe geçecek," diyerek güldü ve yanağının öptüğüm kısmını ovuşturdu. "En son ne zaman bizi öpüp iyi geceler dilemişti Angie?"

Annem, "Çok uzun zaman önce," diye cevap vererek gülümsedi ve başımı okşadı.

Onlara, "Sizi seviyorum," dedim. "Bunu çok sık söylememiş olabilirim, ama gerçekten de öyle. İkinizi de seviyorum ve hep seveceğim."

Annem, "Biz de seni seviyoruz," dedi. "Öyle değil mi Dermot?"

"Tabi ki öyle..." dedi babam.

Annem, "O zaman bunu ona *söyle,"* diyerek ısrar etti.

Babam iç geçirdi. Beni güldüreceğini bildiği bir şekilde gözlerini yuvarlayarak, "Seni seviyorum Darren," dedi. Ardından da sarılıp bu sefer ciddi bir şekilde, "Gerçekten de seviyorum," dedi.

Sonra onlardan ayrıldım. Bir süre kapının arkasında durdum ve onların konuşmalarını dinledim; oradan gitmeye gönlüm bir türlü razı olmuyordu.

Annem, "Sence neden böyle davrandı?" diye sordu.

Babam, "Çocuklar," diyerek homurdandı, "beyinlerinin nasıl çalıştığını kim bilebilir?"

Annem, "Bence bunda bir iş var," dedi. "Bir süredir davranışları garipleşti."

Babam, "Belki de bir kız arkadaşı vardır," diye fikir yürüttü.

"Belki de." Annem pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

Orada yeterince oyalanmıştım. Eğer biraz daha kalırsam, odaya koşup onlara neyim olduğunu söylemekten korkuyordum. Bunu yaptığım takdirde beni Bay Crepsley'nin planına uygun davranmaktan alıkoyarlardı. Vampirlerin gerçek olmadıklarını söyler, tehlikeli olmasına rağmen onlarla kalmam için çabalarlardı.

Annie'yi ve onu ısırmaya ne kadar yaklaştığımı düşündüm; beni durdurmalarına izin vermemeliydim.

Ağır adımlarla odama çıktım. Ilık bir geceydi ve pencerem de açıktı. Bu önemliydi.

Bay Crepsley beni gardırobun içinde bekliyordu. Odamın kapısını kapattığımı duyunca dışarı çıktı. "Burası pek

havasız," diye yakındı. "Madam Octa'ya acıyorum. Burada o kadar vakit geçirdiği..."

"Kapa çeneni!" dedim.

Ukala bir tavırla, "Bu kadar kaba davranmana gerek yok," dedi. "Ben yalnızca yorum yapıyordum."

"Yapma o zaman," dedim. "Burası sana bir şey ifade etmiyor olabilir, ama benim için ediyor. Kendimi bildim bileli bu benim evim, odam ve gardırobum. Ve bu geceden sonra bunları bir daha hiç görmeyeceğim. Şu an, benim burada geçirdiğim son an. O yüzden lütfen berbat etme, tamam mı?"

"Özür dilerim," dedi.

Odama son bir defa uzun uzun baktım ve mutsuzca iç geçirdim. Yatağımın altından bir çanta çıkarıp Bay Crepsley'ye verdim. Kuşkuyla, "Bu da ne?" diye sordu.

"Bazı özel eşyalarım," dedim. "Günlüğüm. Ailemin bir fotoğrafı. Başka birkaç şey daha. Kimsenin farkına varmayacağı şeyler. Onlara göz kulak olur musun?"

"Olurum," dedi.

"Ama ne olduklarına bakmaman şartıyla," dedim.

"Vampirler birbirlerinden sır saklamazlar," dedi. Ama yüzüme bakınca acıyıp omuzlarını silkti. "Çantanı açmayacağım," dedi.

Derin bir nefes alarak, "Tamam o zaman," dedim. "İksir yanında mı?"

Başını evet anlamında sallayıp bana küçük ve koyu renkli bir şişe uzattı. Şişenin içine baktım; içindeki, koyu renkli, yoğun ve pis kokan bir sıvıydı.

Bay Crepsley arkama geçti ve ellerini boynuma koydu.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordum.

"Bana güven," dedi.

"Kırık bir boynun insanların yürüyememesi ya da hareket edememesi anlamına geldiğini sanırdım," dedim.

"Hayır," diye yanıtladı, "boynundaki kemiklerin bir önemi yok. Felç yalnızca omuriliğin zedelenmesi ya da kırılmasıyla olur. Ona zarar vermemeye dikkat edeceğim."

"Doktorlar bu işte bir gariplik olduğunu düşünmeyecekler mi?"

"Kontrol etmeyecekler," dedi. "İksir kalbini o kadar yavaşlatacak ki, öldüğünden emin olacaklar. Boynunun kırıldığını görünce de taşlar yerine oturacak. Daha yaşlı olsaydın otopsi yapabilirlerdi. Ama hiçbir doktor bir çocuğu kesip biçmek istemez. Şimdi, neler olacağını ve nasıl davranman gerektiğini iyice anladın mı?"

"Evet," dedim.

"Bir aksilik olmamalı," dedi. "En ufak bir hata yaptığın takdirde planımız suya düşer."

"Ben aptal değilim! Ne yapmam gerektiğini biliyorum!" diye çıkıştım.

"Yap öyleyse," dedi.

Ben de yaptım.

Kızgın bir tavırla şişenin içindeki sıvıyı içtim. Tadını alınca yüzümü buruşturdum, ardından da vücudum kasılmaya başlayınca titredim. Fazla acı hissetmiyordum, ama

kemiklerim ve damarlarım buz kesmeye başlamıştı. Dişlerim takırdıyordu.

Zehrin o ölümcül büyüsünü göstermesi yaklaşık on dakika aldı. Bu sürenin sonunda hiçbir yerimi hareket ettiremiyordum; akciğerim çalışmıyordu (aslında çalışıyordu, ama çok yavaş bir şekilde) ve kalbim durmuştu (aslında o da tamamen durmamıştı, sadece belli olmayacak kadar hafif atıyordu).

Bay Crepsley, "Şimdi boynunu kıracağım," dedi. Başımı hızlı bir şekilde yana doğru çevirdiğinde bir çatırtı duydum. Hiçbir şey hissetmedim: duyularım kaybolmuş gibiydi. "İşte oldu," dedi. "Bu yeterli olacaktır. Şimdi de seni pencereden dışarı atacağım."

Beni pencere kenarına taşıyıp bir an durdu ve akşam havasını içine çekti. "İnandırıcı olabilmesi için seni kuvvetlice fırlatacağım," dedi. "Düşünce birkaç kemiğin kırılabilir. Zehrin etkisi geçince ağrımaya başlayabilirler, ama ben sonra onları düzeltirim. Hadi bakalım!"

Beni kaldırıp bir an durakladı ve ardından da aşağıya fırlattı.

Düşüşüm çok çabuk oldu; ev, yanımdan rüzgâr gibi geçti ve sırtüstü düştüm. Gözlerim açık olduğu için kendimi evin dibindeki bir su yoluna bakarken buldum.

Vücudum bir süre fark edilmediği için orada öylece yatıp gecenin seslerini dinledim. Sonunda oradan geçmekte

olan bir komşumuz beni gördü ve yaklaştı. Yüzünü göremiyorum; ama vücudumu çevirip cansız bedenimi gördüğünde attığı çığlığı duydum.

Doğruca evin ön tarafına doğru koşup kapıyı yumruklamaya başladı. Anneme, babama seslendiğini duyabiliyordum. Sonra da arka tarafa doğru gelen annemin ve babamın seslerini duydum. Komşumuzun şaka yaptığını ya da yanıldığını düşünmüşlerdi. Babam kızgın bir şekilde yürüyor, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu.

Köşeyi dönüp beni gördüklerinde adımları durdu. Uzun ve korkunç bir an boyunca çıt çıkmadı. Ardından koşup beni kaldırdılar.

Annem, "Darren!" diye bir çığlık attı, beni göğsüne sıkı sıkı bastırdı.

Babam, "Bırak onu Angie," diye bağırdı ve beni annemin kollarından söküp çimlere yatırdı.

Annem, "Nesi var Dermot?" diye feryat etti.

"Bilmiyorum. Düşmüş olmalı." Babam ayağa kalkıp odamın açık penceresine baktı. Ellerini birer yumruk haline getirip sıktığını görebiliyordum.

Annem sakin bir şekilde, "Hareket etmiyor," dedikten sonra beni kavrayıp şiddetle sarsmaya başladı. "Hareket etmiyor!" diye bir çığlık attı. "Hareket etmiyor. Hareket..."

Babam bir kez daha annemin ellerini üzerimden aldı. Komşumuzu çağırıp annemi ona teslim etti. Yumuşak bir ses tonuyla, "Onu içeri götür," dedi. "Ambulans çağır. Ben burada kalıp Darren'a göz kulak olacağım."

Komşumuz, "O... ölmüş mü?" diye sordu. Bunu söylediğinde annem yüksek sesle inleyip yüzünü avuçlarına gömdü.

Babam kafasını yavaşça iki yana salladı. "Hayır," diyerek hafifçe annemin omzunu sıktı. "Sadece felç olmuş; tıpkı arkadaşı gibi."

Annem ellerini indirdi. Yarı umutlu bir şekilde, "Steve gibi mi?" diye sordu.

Babam, "Evet," diyerek gülümsedi, "ve aynı Steve gibi bu durumdan kurtulacak. Şimdi gidip telefonla yardım isteyin, olur mu?"

Annem başını sallayıp komşumuzla birlikte aceleyle uzaklaştı. Annem gözden kaybolana kadar gülümsemeye devam eden babam tek başına kalınca eğilip gözlerimi ve nabzımı kontrol etti. Bir hayat belirtisi göremeyince de beni yeniden yere yatırıp gözüme giren bir tutam saçı düzeltti ve ardından hiçbir zaman görmeyi beklemediğim bir şey yaptı.

Ağlamaya başladı.

Ve ben de böylece hayatımın yeni ve sefil bir evresine adım attım.

Ölmüştüm...

OTUZUNCU BÖLÜM

Doktorların karar vermeleri uzun sürmedi. Solunuma, kalp atışma ya da bir harekete rastlamamışlardı. Onlar için bu son derece kolay bir vakaydı.

En kötüsü, etrafımda olup bitenleri bilmekti. Bay Crepsley'den beni uyutacak başka bir iksir istemiş olmayı arzu ediyordum. Anne babamın ağlayışlarını, Annie'nin geri dönmemi isterken attığı çığlıkları duymak korkunçtu.

Birkaç saat sonra aile dostlarının gelmeye başlaması, daha fazla gözyaşı ve iniltiye sebep oldu.

Bunu görmemeyi çok isterdim. Bay Crepsley ile gecenin bir yarısında kaçmayı tercih ederdim, ama o böyle bir şeyin mümkün olmadığını söyledi.

"Eğer kaçarsan peşinden gelirler," dedi. "Dört bir yanda posterlerin, gazetelerde ve poliste fotoğrafların olur. Hiçbir zaman rahat edemeyiz."

Tek yol sahte bir ölümdü. Eğer öldüğümü zannederlerse özgürlüğüme kavuşacaktım. Hiç kimse ölü birini aramaya çıkmazdı.

Şu andaysa yakınlarımın üzüntüsünü duyuyor, hem Bay Crepsley'ye hem de kendime küfrediyordum. Bu işe kalkışmamalıydım. Onlara bunu yaşatmamalıydım.

Yine de, iyi yönden bakıldığında, en azından bu, her şeyin sonu olacaktı. Üzgündüler ve bir süre de üzgün kalacaklardı; ama er geç bunu da atlatacaklardı (böyle olacağını umuyordum). Kaçtığım takdirde bu ıstırap sonsuza dek sürebilirdi: hayatlarının geri kalan bölümünü benim geri döneceğimi umarak, arayarak, bir gün geri geleceğime inanarak geçireceklerdi.

Cenaze kaldırıcı geldi ve odadaki ziyaretçileri dışarıya çıkardı. Bir hemşireyle birlikte beni soyup vücudumu incelediler. Bazı duyularım yerine gelmeye başlamıştı; adamın soğuk ellerinin vücudumda gezindiğini hissediyordum.

Yumuşak bir ses tonuyla hemşireye, "Mükemmel durumda," dedi. "Gergin, taze ve hasarsız. Bununla neredeyse hiç uğraşmam gerekmeyecek. Sadece yanaklarını biraz daha kırmızı göstermek için azıcık allık yeter."

Göz kapaklarımı kaldırdı. Tombul ve mutlu görünen biriydi. Gözümde hayat belirtisi göreceğinden korkuyordum, ama bu olmadı. Sadece başımı yavaşça iki yana çevirdi, bu da boynumdaki kırık kemiklerin çatırdamasına sebep oldu.

"Ne kadar da narin şu insan denen yaratık," diyerek iç çekip muayenesine devam etti.

O gece beni eve götürdüler. Oturma odasında bulunan, üzerine geniş bir örtü serilmiş, uzun bir masaya yatırdılar; böylece insanlar gelip güle güle diyebileceklerdi.

Çok garip bir duyguydu bu. Bütün o insanlar, sanki ben orda değilmişim gibi benden bahsediyor, hayatım hakkında

konuşuyor; nasıl bir bebeklik dönemi geçirdiğimden, ne kadar iyi bir çocuk olduğumdan, eğer yaşasaydım ne kadar iyi bir adam olacağımdan söz ediyorlardı.

Ayağa fırlayıp 'Böö!' diye bağırsaydım kim bilir nasıl bir şok yaşarlardı!

Zaman geçmek bilmiyordu. Saatler boyunca hareket etmeden, gülmeden ya da burnumu kaşıyamadan yatmanın ne kadar sıkıcı olduğunu anlatabileceğimi zannetmiyorum. Tavana bile bakamıyordum, çünkü gözlerim kapalıydı!

Duyularım geri gelmeye başladığı için dikkatli olmak zorundaydım. Bay Crepsley bana bundan bahsetmiş, daha ben tam olarak iyileşmeden karıncalanmaların ve kaşıntıların başlayacağını anlatmıştı. Hareket edemiyordum; ama kendimi gerçekten zorlarsam bir tarafım seğirebilir, bu da oynadığım oyunu ortaya çıkarırdı.

Kaşıntıdan neredeyse delirmek üzereydim. Görmezden gelmeye çalıştım, ama bu imkânsızdı. Kaşıntı, vücudumun her yerinde küçük örümcekler gibi geziniyordu. En dayanılmaz olduğu yerse başımda ve kemiklerimin kırıldığı boyun kısmmdaydı.

Nihayet insanlar ayrılmaya başlamışlardı. Geç olmalıydı, çünkü kısa bir süre sonra oda boşalmış, tamamen sessizleşmişti. Bir süre tek başıma yatıp sessizliğin keyfini çıkardım.

Sonra bir ses duydum.

Odanın kapısı son derece yavaş ve sessiz bir şekilde açılıyordu.

Adımlar odada ilerleyip masanın başında durdu. İçim buz kesmişti, ama iksir yüzünden değil. Kimdi bu? Bir an Bay Crepsley olabileceğini düşündüm, fakat onun gizlice eve girmesi için bir sebep yoktu. Onunla daha ileri bir tarihte buluşacaktık.

Bu adam ya da kadın, her kimse, çok sessiz hareket ediyordu. Birkaç dakika boyunca çıt çıkmadı.

Sonrasında yüzümde bir çift el hissettim.

Göz kapaklarımı kaldırıp göz bebeklerime küçük bir el feneri tuttu. Oda, bunu yapanın kim olduğunu görebilmem için fazla karanlıktı. Homurdanıp göz kapaklarımı indirdi, ardından da ağzımı açıp dilimin üzerine bir şey koydu. İnce bir kâğıt gibiydi, ama garip, acı bir tadı vardı.

Bu nesneyi ağzımdan çıkardıktan sonra ellerimi alıp parmak uçlarımı inceledi. Sonra da fotoğraf çekme sesleri duydum.

Son olarak da bana sivri bir cisim -bir iğne gibi gelmişti- batırdı. Kanayacak bölgeleri delmemeye özen göstermiş, hayati organlarımdan da uzak durmuştu. Duyularım henüz tam olarak eski hallerine dönmedikleri için iğne pek acıtmamıştı.

Sonra gitti. Adımlarının yine aynı sessizlikle odayı boydan boya geçtiğini ve kapının açılıp kapandığını duydum, o kadar. Ziyaretçi her kimse gitmiş, beni şaşkın ve biraz da korkmuş bir şekilde bırakmıştı.

Ertesi sabah erkenden babam geldi ve benimle oturdu. Uzun bir süre konuşup hakkımdaki tüm planlarından,

ölmeseydim gideceğim üniversiteden, sahip olmamı arzuladığı meslekten bahsetti. Ağlıyordu.

Sonlara doğru annem gelip onunla oturdu. Birbirlerinin omuzlarında ağlayıp kendilerini teselli etmeye çalıştılar. Annie'nin hâlâ onlarla olduğunu, yeniden çocuk yapabileceklerini ya da evlat edinebileceklerini söylediler. En azından çabuk ve acısız bir ölüm olmuştu. Ve anılar her zaman onlarla olacaktı.

Bunca üzüntünün kaynağı olmaktan nefret ediyordum. Onlara bunu yapmamak için dünyadaki her şeyi vermeye razıydım.

Günün ilerleyen saatleri oldukça hareketli geçti. Bir tabut getirildi ve ben içine yatırıldım. Bir rahip gelip ailem ve arkadaşlarımla oturdu. Odaya bir sürü insan girip çıktı.

Annie'nin, dalga geçmeyi bırakıp ayağa kalkmam için yalvarıp ağladığını duydum. Onu odadan uzaklaştırsalardı her şey çok daha kolay olabilirdi, ama sanırım abisine veda etme şansından mahrum bırakıldığını düşünerek büyümesini istemiyorlardı.

Sonunda tabutun kapağı kapatıldı, vidalandı. Masadan kaldırılıp cenaze arabasına götürüldüm. Yavaş yavaş kiliseye doğru ilerledik; orda konuşulanların çoğunu duyamadım. Ayin de geride kaldıktan sonra mezarlığa taşındım. Burada rahibin konuşmasının her kelimesini ve cenazeye katılanların ağlayıp sızlamalarını duyabiliyordum.

Sonra gömüldüm.

OTUZ BÎRÎNCÎ BÖLÜM

Beni karanlık ve rutubetli deliğe indirirlerken tüm sesler yavaş yavaş kayboldu. Tabut dibe vurduğunda sarsıldım; ardından da elle atılan ilk toprakların tabutun kapağına çarpması sonucu çıkan yağmur benzeri sesleri duydum.

Sonrasında gelen uzun bir sessizliğin ardından, mezarcılar kazdıkları toprağı mezara geri atmaya başladılar.

İlk parçalar birer tuğla gibi düştü. Çıkardıkları tok ve kasvetli ses tabutu sallıyordu. Mezar dolmaya, yeryüzüyle aramda toprak birikmeye başladığı zaman canlıların sesleri giderek azaldı... yalnızca uzak ve boğuk mırıltılar haline geldi.

Sonundaysa mezarın üzerini düzelten küreklerin hafif vuruşları duyuldu.

Ardından da sessizlik çöktü.

Sessiz karanlıkta yatarak toprağın iyice yerleşmesini dinlerken bir yandan da çamurda bana doğru sürünen solucanların seslerini duyduğumu düşünüyordum. Korkutucu olacağını düşünmüştüm; ama aksine oldukça huzur vericiydi. Burada kendimi güvende ve dünyadan korunmuş hissediyordum.

Zamanımı son birkaç haftayı düşünerek geçirdim; ucube gösterisinin broşürünü, gözlerimi kapatıp bilete uzanmamı sağlayan o garip gücü, karanlık tiyatro binasını ilk kez görüşümü, Steve'i Bay Crepsley ile konuşurken seyrettiğim serin balkonu düşündüm.

Hayati önem taşıyan birçok an vardı. Eğer bileti ıskalasaydım burada olmayacaktım. Eğer gösteriye gitmeseydim burada olmayacaktım. Steve'in ne işler çevirdiğini görmek için tiyatroda kalmaya karar vermeseydim burada olmayacaktım. Eğer Madam Octa'yı çalmasaydım şu an burada olmayacaktım. Bay Crepsley'nin teklifine hayır deseydim şu anda burada olmayacaktım.

'Eğer' ile dolu bir dünyaydı bu, ama artık bir şey fark etmiyordu. Olan olmuştu. Eğer zaman içerisinde geriye gidebilseydim...

Ama gidemiyordum. Geçmiş geride kalmıştı. Şu anda yapılacak en iyi şey ikide bir dönüp arkama bakmaktan vazgeçmekti. Geçmişi unutup içinde bulunduğum ana ve geleceğe bakma zamanıydı şimdi.

Saatler geçtikçe hareket kabiliyetim de geri gelmeye başladı. Önce parmaklarım oynadı; ellerim birer yumruk halini alıp cenaze kaldırıcının onları çapraz bir şekilde üzerine koyduğu göğsümden yana doğru kaydılar. Parmaklarımı birkaç defa yavaşça büküp düzelterek avuç içlerimdeki kaşıntıyı gidermeye çalıştım.

Sonra da gözlerim açıldı, ama bu bir işe yaramadı. Gözlerimin açık veya kapalı olması bir şeyi değiştirmiyordu: Burası zifirî karanlıktı.

Duyularım, beraberinde acıyı getirmişti. Sırtımın, pencereden üzerine düştüğüm kısmı ağrıyordu. Akciğerim ve kalbim -yıllarca attıktan sonra bir süreliğine durduğu için- acıyordu. Ayaklarıma kramp girmişti ve boynum kasılmıştı. Acıdan nasibini almayan tek yer, sağ ayak başparmağımda

Nefes almaya başladığım zaman, tabut içerisindeki hava hakkında da endişelenmeye başlamıştım. Bay Crepsley koma benzeri halimle bir haftaya kadar dayanabileceğimi söylemişti. Yemek yemek, tuvalete gitmek ya da nefes almak zorunda değildim. Ama şimdi nefes almaya başlamış, içerideki havanın azlığını ve onu ne kadar hızlı tükettiğimi fark etmiştim.

Paniklemedim. Panik daha hızlı nefes almama ve bu yüzden de daha çok hava harcamama sebep olurdu. Sakin kaldım ve yavaş nefes aldım. Mümkün olduğu kadar az hareket ediyordum: Hareket ederseniz daha fazla nefes alırsınız.

Zamanı takip edebilmenin bir yolu yoktu. Kafamdan saymaya çalıştıysam da sürekli rakamları karıştırıyor ve baştan başlamak zorunda kalıyordum.

Kendi kendime sessizce şarkılar söyleyip hikâyeler anlattım. Keşke beni bir televizyon ya da radyoyla gömselerdi... ama galiba bu tür aletler ölüler arasında pek rağbet görmüyordu.

Sonunda, sanki yüzyıllar üst üste konmuş gibi gelen uzun bir süreden sonra, kulağıma kazı sesleri çalındı.

Herhangi bir insandan daha hızlı kazıyordu; o kadar hızlıydı ki sanki kazmak yerine toprağı emiyordu. Rekor olduğuna emin olduğum bir sürede, çeyrek saatten az bir zamanda bana ulaştı. İçinde bulunduğum durum göz önüne alınırsa tam zamanında gelmişti.

Tabutun kapağına üç kere vurdu ve vidalarını çıkarmaya başladı. Birkaç dakika sonra kapağı ardına dek açtı. Kendimi şimdiye kadar gördüğüm en güzel gece manzarasına bakarken buldum.

Derin bir nefes aldım ve öksürerek doğruldum. Oldukça karanlık bir gece olmasına rağmen, yeraltında geçirdiğim onca zaman sonunda bana gündüz gibi aydınlık gelmişti.

Bay Crepsley, "İyi misin?" diye sordu.

"Yorgunluktan ölüyorum," diyerek zorlukla gülümsedim.

Yaptığım espriye güldü. "Ayağa kalk da seni bir muayene edeyim," dedi. Kalkmaya çalışırken acıyla yüzümü buruşturdum: her tarafıma iğneler batıyor gibiydi. Parmaklarını önce sırtımda, sonra da vücudumun ön tarafında hafifçe gezdirdi. "Şanslısın," dedi, "hiçbir kemiğin kırılmamış. Birkaç günde geçecek morluklar dışında hiçbir şeyin yok."

Mezardan dışarı tırmandıktan sonra eğildi, çıkmam için bana yardım etti. Vücudum hâlâ kaskatıydı ve her tarafım ağrıyordu.

"Kendimi ezilmiş bir iğne kutusu gibi hissediyorum," diye yakındım.

"Ilacm yan etkilerinin geçmesi birkaç gün sürer," dedi, "ama endişelenme; iyi durumdasın. Seni bugün gömdükleri için şanslıyız. Toprak altına girmeni bir gün daha geciktirselerdi şu anda kendini çok daha kötü hissediyor olurdun."

Mezara geri atlayıp tabutun kapağını kapattı. Dışarı çıkınca eline küreği alıp toprağı deliğe geri atmaya başladı.

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Beni yavaşlatırsın. Sen gezintiye çık ve üzerindeki hamlığı at. İşim bitince seni çağırırım."

"Çantamı getirdin mi?" diye sordum.

Başıyla yakındaki bir mezar taşını işaret etti; taşın üzerinde bir çanta asılıydı.

Çantayı aldım ve içini karıştırıp karıştırmadığını kontrol ettim. Özel eşyalarıma dokunduğuna dair bir iz yoktu, ama emin olamıyordum. Galiba sözüne güvenmek zorundaydım. Aslında pek de önemli değildi; günlüğümde zaten bilmediği hiçbir şey yoktu.

Mezarlar arasında yürüyüşe çıktım; kol ve bacaklarımı oynatarak kontrol ediyor, bundan keyif alıyordum. Vücuduma iğneler batıyormuş gibi hissetmek, hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi.

Gözlerim daha önce hiç bu kadar iyi görmemişti. Mezar taşlarmdaki isim ve tarihleri metrelerce uzaklıktan okuyabiliyordum. İçimdeki vampir kanı yüzündendi bu. Ne de olsa vampirler bütün hayatlarını karanlıkta geçirmiyorlar

mıydı? Sadece yarı vampir olduğumu biliyordum, ama bütün...

Aniden, ben yeni güçlerimi düşünürken, mezarların arkasından bir el, uzanıp ağzımı kapattı ve beni yere yatırıp Bay Crepsley'nin görüş alanının dışına sürüklemeye başladı!

Kafamı sağa solla sallayıp bağırmak için ağzımı açtım, ama o sırada gördüğüm bir şey yüzünden donakaldım. Bana saldıran kişi, her kimse, elinde bir çekiç ve büyük bir tahta kazık tutuyordu ve kazığın ucunu *kalbime nişarılamıştı!*

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Saldırgan, "Eğer bir milim bile kımıldayacak olursan bunu gözümü kırpmadan kalbine saplarım!" diyerek beni uyardı.

Bu kan dondurucu sözlerin üzerimdeki etkisi, onları söyleyen tanıdık sesin etkisinin yanma bile yaklaşamazdı.

Şaşkınlık içerisinde, *"**Steve?!?..**"* diye bağırdım ve kazığın ucuna bakmayı bırakıp yüzünü aradım. Bu gerçekten de oydu; cesur görünmeye çalışıyordu, ama aslında ödü kopmuş durumdaydı. "Steve, bu da ne…" diye konuşmaya başladıysam da kazığı kalbime doğru iterek beni susturdu.

Taştan bir sütunun arkasında çömelerek, "Bir kelime dahi etme!" diye hiddetle fısıldadı. *"Arkadaşının* duymasını istemiyorum."

"Arkadaş? Ah, Bay Crepsley'den söz ediyorsun," dedim.

Steve, "Larten Crepsley veya Vur Horston," diye cevap verdi. "Ona hangi ismiyle hitap ettiğin umrumda değil. O bir vampir. Beni rahatsız eden tek şey bu."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Vampir avlıyorum," diye hırladı ve beni kazıkla bir kez daha dürttü. "Ve bil bakalım ne oldu? Galiba kendime avlayacak bir çift vampir buldum!"

"Dinle," dedim; endişelenmekten çok sinirlenmiştim. (Eğer beni öldürecek olsaydı bunu hemen yapardı, filmlerde olduğu gibi önce oturup konuşmazdı.) "Eğer o şeyi bana saplayacaksan durma sapla. Ama eğer konuşmak istiyorsan kaldır şunu. Sen vücudumda yeni delikler açmadan da yeterince acı çekiyorum zaten."

Önce bana baktı, ardından da kazığı birkaç santim geri çekti.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Buraya gelmeyi nasıl akıl ettin?"

"Seni takip ediyordum," dedi. "Alan'a yaptığını gördükten sonra seni bütün bir hafta sonu boyunca takip ettim. Crepsley'nin evinize girdiğini, seni pencereden dışarıya fırlattığını gördüm."

Gizemli gece yarısı ziyaretçisini hatırlayınca, "Oturma odasına gizlice giren sendin!" dedim.

"Evet," diyerek başıyla onayladı, "doktorlar senin ölüm belgeni imzalamak için oldukça aceleci davrandılar. Yaşayıp yaşamadığını bir de ben kontrol edeyim dedim."

"Peki ya ağzımdaki o kâğıt?"

"Turnusol kâğıdı," dedi. "Islak bir yüzeye konulduğunda renk değiştirir. Yaşayan birinin diline konulduğunda da. Bu ve parmaklarındaki izler her şeyi açığa çıkardı."

"Parmaklardaki izler konusunda da mı bilgin var?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çok eski bir kitapta okumuştum," dedi. "Hem de Vur Horston'un portresini gördüğüm kitapta. Başka hiçbir yerde

bahsi geçmediği için bunun da bir vampir efsanesi olduğunu düşünmüştüm; ama sonra parmaklarını inceledim ve..."

Durup başını kaldırdı. Artık kürek sesi duymadığımı fark etmiştim. Bir anlık sessizlikten sonra Bay Crepsley'nin fısıltısı duyuldu.

"Darren, neredesin? Darren?"

Steve'in yüzü korkudan allak bullak oldu. Kalp atışlarını duyabiliyor, yanaklarından süzülen ter damlalarını görebiliyordum. Ne yapacağını bilemez durumdaydı. İşin bu kısmını düşünmemişti.

"Ben iyiyim!" diye bağırmamla Steve'in zıplaması bir oldu.

Bay Crepsley, "Neredesin?" diye sordu.

Steve'in elindeki kazığı görmezden gelerek ayağa kalktım, "Buradayım," diye cevap verdim. "Bacaklarım güçsüz olduğu için biraz uzanayım demiştim."

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Biraz daha dinlendikten sonra tekrar yürümeyi deneyeceğim. Hazır olduğunda bana seslen."

Çömelip Steve ile yüz yüze geldim. O cesur görüntüsünden eser kalmamıştı. Artık bir tehdit unsuru olmaktan çıkan kazığın ucu yere bakıyordu. Vücuduysa acınacak bir durumda çökmüştü. Onu böyle görmek beni üzüyordu.

"Buraya neden geldin Steve?" diye sordum.

"Seni öldürmek için," dedi.

"Beni *öldürmek* için mi? Tanrı aşkına, neden?" diye sordum.

"Sen bir vampirsin," dedi. "Başka bir sebebe ihtiyacım var mı?"

"Ama senin vampirlerle bir alıp veremediğin yok ki?" dedim. "Sen de bir vampir olmak istiyordun."

"Evet," diye hırladı. "Ben istiyordum, ama sen oldun. Bütün bunları en başından beri sen planladın, öyle değil mi? Ona kötü kalpli biri olduğumu söyledin. Onun beni reddetmesini sağladın, böylece artık sen.

"Saçmalıyorsun," diyerek iç çektim. "Ben hiçbir zaman vampir olmak istemedim. Sadece senin hayatını kurtarmak için onun isteklerini kabul ettim. Eğer onun yardımcısı olmasaydım sen ölecektin."

"Gerçekçi bir hikâye," dedi. "Ben de seni arkadaşım sanmıştım! Hah!"

"Arkadaşınım zaten!" diye bağırdım. "Anlamıyorsun Steve! Sana zarar verecek hiçbir şey yapamam ben. Başıma gelen bu şeyden nefret ediyorum. Bütün bunları sadece ve sadece..."

"Bu acıklı hikâyeyi kendine sakla," dedi. "Bunu ne zamandır planlıyordun? Ona ucube gösterisinin yapıldığı gece gitmiş olmalısın. Madam Octa'yı da bu sayede aldın, öyle değil mi? Asistanı olman karşılığında sana örümceğini verdi."

"Hayır Steve, bu doğru değil. Buna inanmamalısm."

Ama inanıyordu. Gözlerinden belliydi. Ne söylersem söyleyeyim fikrini değiştirmeyecekti. Onun düşüncesine göre ben ona ihanet etmiştim. Onun yaşaması gereken hayatı çalmıştım. Beni hiçbir zaman affetmeyecekti.

"Şimdi gidiyorum," dedi ve emekleyerek uzaklaşmaya başladı. "Seni bu gece öldürebileceğimi düşünmüştüm, ama yanılmışım. Henüz çok gencim. Yeterince güçlü ve cesur değilim. Ama dinle Darren Shan. Büyüyeceğim. Yetişkin, daha güçlü ve daha cesur biri olacağım. Bütün hayatımı vücudumu ve zihnimi geliştirmeye adayacağım. Ve günü geldiğinde... kendimi hazır hissettiğimde...gerekli tüm teçhizata sahip olduğumda... *Seni takip edip öldüreceğim,"* diyerek ant içti. "Dünyanın en iyi vampir avcısı olacağım; senin saklanıp da benim bulamayacağım hiçbir delik olmayacak. Ne bir delik, ne bir kaya, ne bir mahzen... Dünyanın öbür ucuna gitsen bile sizi bulacağım!"

Steve -yüzünde çılgınca bir pırıltı vardı- devam etti. "Seni ve yol göstericini... Sizi bulduğum zaman da kalplerinize çelik uçlu kazıklar batıracak, sonra da kafalarınızı kesip içlerini sarımsakla dolduracağım. Daha sonra ateşe atıp küllerinizi akan sulara serpiştireceğim. İşimi şansa bırakmayacağım. Girdiğiniz mezardan bir daha çıkmamanız için ne gerekiyorsa yapacağım." Durup bir bıçak çıkardı ve sol avucunu küçük bir haç şeklinde kesti. Yaradan akan kam görebilmem için elini havaya kaldırdı. "İşte bu kanın üzerine yemin ediyorum," dedi ve arkasını dönüp koşmaya

başladı; gecenin karanlığında birkaç saniye içerisinde kayboldu.

Kan izini takip ederek peşinden gidebilirdim. Bay Crepsley'yi çağırsaydım onu takip edebilir, Steve Leopard'a ve tehditlerine bir son verebilirdik. Bu çok akıllıca olurdu.

Ama yapmadım. Yapamazdım. O benim arkadaşımdı...

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geri döndüğümde Bay Crepsley tümsek haline getirdiği toprağı düzeltiyordu. Kürek büyük ve ağırdı; ama o kullandığı zaman sanki kâğıttan yapılmış gibi görünüyordu. Ne kadar kuvvetli biri olduğunu ve benim de günün birinde ne kadar kuvvetli olacağımı düşündüm.

Ona Steve'den bahsetmeyi düşündüm; ama peşinden gitmesinden korkuyordum. Steve yeterince acı çekmişti. Ayrıca savurduğu tehdit pek de esaslı sayılmazdı. Birkaç hafta içerisinde, yeni bir şey ilgisini çektiği zaman beni ve Bay Crepsley'yi unutacaktı.

Öyle umuyordum.

Bay Crepsley bana baktı ve kaşlarını çattı. "İyi olduğuna emin misin? Çok gergin görünüyorsun."

"Bütün gününü bir tabutta geçirseydin sen de gergin olurdun," dedim.

Yüksek sesle güldü. "Shan Usta, ben bir tabut içerisinde, gerçek ölülerin çoğundan daha fazla vakit geçirdim!" Mezarın üzerine kürekle son bir kez vurduktan sonra küreği küçük parçalara ayırıp fırlattı. "Vücudundaki tutukluk geçiyor mu?" diye sordu.

"Eskiye göre daha iyi," diyerek kollarımı ve belimi iki yana doğru çevirdim. "Ama bu sahte ölüm işini çok sık yapmak istemem doğrusu."

"Hayır," dedi. "Umarım bir daha böyle bir şey yapmaya gerek kalmaz. Tehlikeli bir gösteri bu. Birçok şey ters gidebilir."

Gözlerimi vampire diktim. "Bana son derece güvenli olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim. İksir bazen onu içenleri ölüme doğru biraz fazlaca sürükler; böyle olduğunda hasta bir daha iyileşemez. Ayrıca üzerinde otopsi yapmayacaklarına da emin değildim. Bir de... bütün bunları duymak istediğine emin misin?"

Midem bulanmış bir şekilde, "Hayır," dedim. Kızgınlıkla ona doğru bir yumruk savurdum. Kolayca savuştururken bir yandan da gülüyordu.

"Bana güvenli olduğunu söylemiştin," diye bağırdım. "Yalan söyledin!"

"Zorundaydım," dedi. "Başka bir yolu yoktu."

"Ya ölseydim?" diye çıkıştım.

Omuzlarını silkti. "Bir asistan kaybetmiş olurdum. Pek de büyük bir kayıp değil. Bir yenisini bulabileceğime eminim."

"Seni... seni... aargh!" Kızgınlıkla ayağımı yere vurdum. Ona söyleyebileceğim bir sürü şey vardı, ama ölülerin huzurunda kötü kelimeler kullanmaktan hoşlanmıyordum.

Ona bu aldatmaca konusunda ne düşündüğümü daha sonra söyleyecektim.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Bana bir dakika ver," dedim ve yüksekçe bir mezar taşının üzerine çıkıp kasabaya son kez baktım. Bulunduğum yerden pek fazla bir şey göremesem de doğduğum ve yaşadığım bu yeri son görüşüm olacağı için acele etmedim ve her bir çıkmaz sokağa bakımlı bir mahalle, yıkık dökük her eve bir saray, iki katlı her binaya bir gökdelen muamelesi yaptım.

Bay Crepsley, "Zamanla terk etmeye alışacaksın," dedi. Arkamda, bir taşın üzerinde duruyordu; havada asılı kalmış gibiydi. Yüzü hüzünlüydü. "Vampirler hep veda ederler. Hiçbir yerde uzun süre kalmayız. Kök salmadan sürekli yeni yerlere göç ederiz. Bu bizim adetimizdir."

"ilk sefer en zoru mudur?" diye sordum.

"Evet," diyerek başıyla onayladı, "ama hiçbir zaman kolaylaşmaz."

"Buna alışmam ne kadar sürer?" diye sordum.

"On yıllar sürebilir," dedi, "belki de daha fazla."

"On yıllar..." Sanki aylardan bahsediyormuş gibi söylemişti.

"Hiç arkadaş sahibi olamıyor muyuz?" diye sordum. "Hiçbir zaman evimiz, eşimiz ya da ailemiz olmuyor mu?"

"Hayır," diyerek iç çekti, "hiçbir zaman..."

"Yalnızlık çekiyor muyuz?" diye sordum.

"Hem de nasıl!.." diye cevapladı.

Üzgün bir şekilde başımı öne eğdim. En azından doğruyu söylüyordu. Daha önce de söylediğim gibi, doğruları -ne kadar nahoş olsalar da- yalanlara tercih ediyordum. Doğrular en azından nerede durduğunu gösteriyordu.

"Pekâlâ," deyip yere atladım. "Hazırım." Çantamı alıp üzerindeki mezarlık tozlarını silktim.

"Eğer istersen sırtımda yolculuk edebilirsin," dedi Bay Crepsley.

Kibarca, "Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladım. "Belki daha sonra, ama şimdilik yürüyerek bacaklarımdaki hamlığı gidermeyi tercih ederim."

"Peki o zaman," dedi.

Karnımı ovuşturup guruldamasını dinledim. "Pazar gününden beri yemek yemedim," dedim, "açım."

"Ben de..." dedi. Sonra da elimi tutup kana susamış bir şekilde gülümsedi. "Gidip karnımızı doyuralım."

Derin bir nefes aldım ve menüde ne olacağını düşünmemeye çalıştım. Endişeli bir şekilde başımı sallayıp elini sıktım. Mezarlığa arkamızı döndük, bir vampir ve yardımcısı olarak yan yana yürümeye başladık...

Gecenin karanlığına doğru...

DEVAM EDECEK...

DARKEN SHAN'IN NEFES KESEN ÖYKÜSÜNÜN BİR SONRAKİ KİTABI HAKKINDA BİR FİKİR EDİNMEK VE ONUN TECRÜBESİNDEN YARARLANARAK VAMPİRLERİN KARANLIK DÜNYASINDA BİR KEŞFE ÇIKMAK İSTİYORSANIZ, İŞTE GÖZ ATMANIZ GEREKEN KİTAP:

VAMPİRİN ASİSTANI

EĞER CESARETİNİZ VARSA DEVAM EDİN..

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuru ve ılık bir geceydi. Stanley Collins, izci toplantısından sonra evine yürüyerek dönmeye karar vermişti. Yol çok uzun sayılmazdı; bir buçuk kilometreden az bir mesafeydi. Karanlık bir gece olduğu halde Stanley, yolun her adımını izci düğümü atmayı bildiği kadar iyi biliyordu.

O, bir oymak beyiydi. İzcileri seviyordu. Küçükken izcilik yapmış, büyüyünce de bağlantısını koparmamıştı. Üç çocuğunu da birinci sınıf izci olarak yetiştirmiş, onlar büyüyüp evden ayrıldıkları için şimdilerde civardaki çocuklara yardım etmeye başlamıştı.

Stanley ısınmak için hızlı hızlı yürüyordu. Üzerinde yalnızca bir şort ve tişört vardı. Güzel bir gece olmasına rağmen kolları ve bacaklarındaki tüyleri ürpermişti; ama o buna aldırış etmiyordu. Eve vardığında karısı onu nefis bir bardak sıcak çikolata ve kuş üzümlü çörekle bekliyor olacaktı. Hızlı ve iyi bir yürüyüşten sonra sıcak çikolata ve çöreğin tadına daha fazla varacaktı.

Eve giden yolun her iki kenarında bulunan ağaçlar, alışık olmayanlar için yolu son derece karanlık ve tehlikeli hale getiriyordu. Ama Stanley korkmuyordu. Aksine, geceyi seviyor, ayaklarının otlara ve çalılara bastığında çıkardığı çıtırtıyı dinlemekten hoşlanıyordu.

Çıtırt. Çıtırt. Çıtırt.

Gülümsedi. Oğullarının küçüklüğünde, beraberce eve yürürlerken ağaçların tepesinde canavarlar bekliyormuş gibi davranırdı çoğu kez. Korkunç sesler çıkarır, çocukların bakmadığı anlarda alçak dalların üzerindeki yapraklara asılırdı. Bazen çocuklar çığlığı basıp eve doğru son hızla koşarlar, Stanley de kahkahalar atarak arkalarından giderdi.

Çıtırt. Çıtırt. Çıtırt.

Bazen de geceleri uyumakta zorlandığı zamanlarda, ayaklarının eve giderken çıkardığı sesleri düşünür, bu onun huzurlu bir rüyaya dalmasına hep yardımcı olurdu.

Stanley'ye göre bu, dünyadaki en güzel sesti. Harika ve güven verici bir duyguydu, yapayalnız ve son derece emniyette olmak.

Çıtırt. Çıtırt. Çıtırt.

Çat!

Stanley durup kaşlarını çattı. Sanki bir dal kırılmıştı. Ama nasıl olabilirdi ki? Bir dala bassaydı hissederdi. Ayrıca yakınlardaki tarlalarda inek ya da koyun yoktu.

Yarım dakika kadar hareketsiz kalıp meraklı bir şekilde etrafı dinledi. Başka ses duyamayınca kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. Hayal gücü ona oyunlar oynuyordu, hepsi bu. Eve gittiğinde bunu karısına anlatacak, beraberce bir güzel güleceklerdi.

Yeniden yürümeye başladı.

Çıtırt. Çıtırt. Çıtırt.

İşte. Tanıdık seslere geri dönüş. Etrafta başka kimse yoktu. Eğer olsaydı sadece bir dal kırılmasından daha fazlasını duyardı. Stanley J. Collins'in yanına kimse habersiz sokulamazdı. O eğitimli bir oymak beyiydi. Kulakları bir tilkininki kadar keskindi.

Çıtırt. Çıtırt. Çıtırt. Çıtırt. Çıt...

Çat!

Stanley bir kez daha durdu; ilk defa korkunun parmakları kalbini kavramış, sıkmaya başlamıştı.

Bunun hayal gücüyle alakası yoktu. Bu sefer net bir şekilde duymuştu. Yukarılarda bir yerlerde bir dal kırılmıştı. Öncesinde de sanki hareket eden bir şeyin çıkardığı çok hafif bir hışırtı mı olmuştu?

Stanley kafasını kaldırıp ağaçlara baktı, ama hava karanlık olduğu için hiçbir şey göremedi. Orada bir yerde araba büyüklüğünde bir canavar olsa bile farkına varamazdı. On tane de olsa, yüz tane de! Bin...

Of, bu çok saçmaydı. Ağaçlarda canavarlar yoktu. Canavar diye bir şey olmadığını herkes bilirdi. Canavarlar gerçek değildiler. Bu bir sincap ya da baykuş gibi sıradan bir şey olmalıydı.

Stanley bir adım atmak için ayağını kaldırdı ve...

Çat!

Ayağı havada kalmış, kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Bu bir sincap değildi! Çıkan ses çok sertti. Yukarıda *kocaman* bir şey vardı. Orada olmaması gereken bir şey... Daha önce hiç orada bulunmamış bir şey... Orada...

Çat!

Ses bu sefer daha yakından ve aşağıdan gelmişti; Stanley buna daha fazla dayanamadı.

Koşmaya başladı.

Stanley iri bir adamdı, ama yaşına göre oldukça formundaydı. Yine de bu kadar hızlı koşmayalı epey olmuştu ve yüz metreden sonra nefesi tükenmiş, gövdesinin yan tarafına bir sancı saplanmıştı.

Yavaşlayıp durdu ve iki büklüm bir şekilde nefes almaya çalıştı.

Çıtırt.

Hızla başını kaldırdı.

Çıtırt. Çıtırt. Çıtırt.

Ayak sesleri üzerine doğru geliyordu! Yavaş ve ağır ayak sesleri... Dehşete kapılan Stanley gitgide yaklaşmakta olan sesleri dinledi. Canavar, ağaçlar sayesinde önüne mi geçmişti? Aşağıya mı inmişti? Onun işini bitirmeye mi geliyordu? Acaba...

Çıtırt. Çıtırt.

Ayak sesleri durduğunda Stanley karanlıkta bir siluet gördü. Beklediğinden küçük biriydi bu, küçük bir erkek çocuğu kadardı. Derin bir nefes alıp doğrulduktan sonra cesaretini bir pelerin gibi üzerine sarıp, daha yakından bakmak için bir adım attı.

Bu yalnızca bir çocuktu! Küçük, korkmuş görünen, kirli bir takım elbis^ giymiş bir erkek çocuğu.

Stanley gülümseyip başını iki yana salladı. Ne büyük bir aptallık etmişti! Bu olanları anlattığında karısı gülmekten katılacaktı.

"iyi misin evlat?" diye sordu Stanley.

Çocuk cevap vermedi.

Stanley ufaklığı çıkartamamıştı, ama bugünlerde etrafta birçok yeni aile vardı. Artık mahalledeki tüm çocukları tanımıyordu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Yolunu mu kaybettin?"

Çocuk yavaşça başını iki yana salladı. Onda bir gariplik vardı. Aniden Stanley'yi tedirgin eden bir gariplik. Karanlığın ve gölgelerin etkisi olabilirdi bu... Ama çocuk çok solgun, çok zayıf ve çok... *aç* görünüyordu.

Stanley bir adım daha yaklaşarak, "İyi misin?" diye sordu. "Senin için..."

Çat!

Bu sefer ses, yüksek ve tehditkâr bir şekilde tam da tepesinden gelmişti.

Çocuk geriye doğru zıplayıp yoldan çekildi.

Stanley yalnızca yukarıya bakacak zaman bulabildi. Bir çeşit yarasa olabilecek kocaman ve kırmızı bir şey, neredeyse gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ağaçların dallarından aşağıya doğru geliyordu.

Sonra da kurbanının üzerine atladı. Stanley çığlık atmak için ağzını açtıysa da, yaratığın pençeleri buna engel oldu. Kısa süren bir mücadeleden sonra Stanley yavaşça yere doğru kaydı. Bilincini yitirmiş, hiçbir şeyi görmez, bilmez olmuştu.

Gecenin karanlığından gelen iki yaratık, karınlarını doyurmak için Stanley'nin üzerine eğildiler.